

แก้วมณี

เล่ม ๓

พร รัตนสุวรรณ

● มโนปพพงคมา ธมมา ●

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาน

หนังสือ

ผู้เขียน

ฉบับอิเล็กทรอนิกส์ครั้งที่ ๑

เจ้าของผลงาน

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

ผู้จัดการ

ผู้จัดหาทุน

ผู้จัดรูปเล่มหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

ผู้ออกแบบปก

คณะพิสุจน์อักษร

ผู้ประสานงาน

ผู้ให้คำปรึกษาเรื่องหนังสือ

อิเล็กทรอนิกส์

เจ้าของลิขสิทธิ์

แหว่เสียงสวรรค์ เล่ม ๑

พร รัตนสุวรรณ

สิงหาคม ๒๕๖๓

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาน

ศรีเพ็ญ จัตุฑะศรี

ผ่องผิว พัฒนประภาพันธ์

ทวิ ลีลาเวชบุตร

ชลิกา โรจนโกศล

ศมานันท์ ถนัดธรรมกุล

บริษัท ปารมิตา สตูดิโอ จำกัด

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาน

สอาด แก้วเกษ

สุภาณี หงส์เงิน

ทวิ ลีลาเวชบุตร

กิตติ รัตนศรีวิจิตร

นริศ เร Chiangแสน

ศุภกฤต ลีลาเวชบุตร

พงษ์เพชร อมรสิทธิ์

ดร.นันทพล โรจนโกศล

มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ

๔๗/๒ ถ.สามเสน บางลำพู

กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทร. ๐ ๒๒๘๒ ๒๐๒๕

หนังสือ “แว่วเสียงสวรรค์ เล่ม ๑” เล่มนี้
มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ
จัดทำขึ้นใหม่ในรูปแบบของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์
(E-Book) เมื่อเดือนสิงหาคม ๒๕๖๓

คำปรารภ ในการพิมพ์ครั้งที่ ๕

อาจารย์พร รัตนสุวรรณได้ศึกษาค้นคว้าพระไตรปิฎก-อรรถกถา แล้วยึดเป็นแนวทางการปฏิบัติสมาธิวิปัสสนามาตั้งแต่สมัยยังอุปสมบทเป็นพระภิกษุ ต่อมาได้ลาสิกขาออกมาเป็นอุบาสก ก็ยังคงศึกษาค้นคว้าพระไตรปิฎก-อรรถกถาปฏิบัติสมาธิวิปัสสนาอยู่ตลอดเป็นอาจารย์สอนในคณะพุทธศาสตร์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยในพระบรมราชูปถัมภ์ ถวายความรู้ธรรมประยุกต์ ความรู้เรื่องสมาธิวิปัสสนาแก่พระนิสิตมหาจุฬาฯ และอบรมสมาธิวิปัสสนาแก่ประชาชนผู้สนใจแก่นักเรียนพุทธศาสนาวันอาทิตย์ที่ธรรมวิจิยวัดมหาธาตุฯ ทำพระจันทร์เป็นเวลาหลายปี ทั้งบรรยายธรรมอบรมสมาธิวิปัสสนาแก่คณะชมรมพุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ นักศึกษาจุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย

นักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒน์ นักเรียนนายร้อย
ตำรวจ โรงเรียนนายร้อยตำรวจสามพราน ฯลฯ ทั้งเปิดอบรม
สมาธิวิปัสสนา แก่สมาชิกผู้สนใจที่บ้านพัก จนกระทั่งจาก
โลกมนุษย์เข้าสู่ภูมิทิพย์

อาจารย์พร รัตนสุวรรณ มีได้อบรมสมาธิวิปัสสนา
แต่เพียงอย่างเดียว ยังได้เรียบเรียงหนังสือธรรมะทาง
พระพุทธศาสนา ทั้งทางปรัชญา ทั้งทางการปฏิบัติสมาธิ
วิปัสสนาอีกหลายเล่ม

หนังสือ “แว่วเสียงสวรรค์” เล่ม ๑ นี้ เป็นบทความที่
อาจารย์พร รัตนสุวรรณ เขียนลงพิมพ์ในหนังสือ วิทยุญาณ
เริ่มตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๙ เป็นปีที่สองที่
หนังสือ “วิทยุญาณ” ออกสู่บรรณโลก รายละเอียดต่าง ๆ
นอกจากนี้ อาจารย์พร รัตนสุวรรณ ได้ชี้แจงไว้แล้วในคำนำ
เมื่อคราวจัดพิมพ์ครั้งแรก

หนังสือ “แว่วเสียงสวรรค์” เล่ม ๑ นี้ ได้จัดพิมพ์ครั้ง
แรก เมื่อพ.ศ. ๒๕๑๖ จัดพิมพ์ครั้งหลังสุด

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๙ ได้ขาดคราวไป สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ
จึงจัดพิมพ์ขึ้นใหม่ นับเป็นการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๕

หนังสือเล่มนี้ จะเป็นคู่มือสำหรับศึกษาเรื่องหลัง
จากโลกนี้ไปแล้ว เพื่อประดับความรู้ หรือถ้าไม่เป็นเรื่อง
ที่น่ากลัว ก็ควรศึกษาไว้ก่อนที่เราจะจากโลกนี้ไปสู่โลกอื่น

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ

มกราคม ๒๕๓๙

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ ๔๗/๒ ถนนสามเสน

บางลำพู กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทร. ๒๙๒-๒๐๒๕

คำนำ

เรื่อง “แหว่เสียงสวรรค์” ครั้งแรกได้เขียนเป็นตอนๆ ลงในหนังสือวิญญานมาตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๐๙ คำว่า “แหว่เสียงสวรรค์” มีความหมายอย่างไร ขอให้อ่านดูในข้อความตอนต้นของหนังสือเล่มนี้ และการที่ข้าพเจ้าได้รวบรวมจัดพิมพ์ขึ้นเป็นเล่มนี้ ก็เพื่อความสะดวกแก่ผู้ที่อ่านเรื่องนี้ติดต่อไปโดยลำดับ และเท่าที่นำมาพิมพ์นี้ยังไม่จบ เป็นเพียงเล่มที่หนึ่ง ซึ่งได้รวบรวมเรื่องแหว่เสียงสวรรค์มาจากในหนังสือวิญญานตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๐๙ ไปจนถึงเดือนธันวาคม ๒๕๑๐ เรื่องแหว่เสียงสวรรค์ได้เขียนต่อไปอีกจนถึงปี ๒๕๑๖ เพราะเหตุที่เรื่องนี้ยาวมาก ฉะนั้นจึงอาจต้องทำเป็นสามหรือสี่เล่ม

ผู้ที่อ่านหนังสือเล่มนี้ ครั้งแรกควรอ่านดูสารบาญ โดยละเอียดเสียก่อน เพื่อท่านจะได้ทราบว่า

ปัญหาต่าง ๆ ที่คนทั่วไปสงสัยและใครจะรู้นั้นมีอะไรบ้าง ที่ได้เคยถามเทพเจ้าต่าง ๆ มาแล้ว และเข้าใจว่าปัญหาที่มีหลายคนสงสัยและได้เรียนถามท่านนี้ ตัวท่านเองซึ่งเพิ่งจะได้อ่านก็อาจจะได้พบปัญหาอย่างเดียวกันกับที่ท่านเคยสงสัยมาแล้ว และคำตอบต่าง ๆ ที่นำมาลงในหนังสือเล่มนี้ ข้าพเจ้าก็ได้พยายามทำอย่างละเอียดและประณีตมากที่สุดเท่าที่สามารถจะทำได้ และปัญหาเท่าที่นำมาพิมพ์ไว้ในหน้าสารบัญนี้ บางอย่างก็ย่อใจความมา และยังมีปัญหาอีกหลายอย่างซึ่งเกี่ยวเนื่องกับปัญหาที่มีอยู่ในหน้าสารบัญนี้ แต่ไม่ได้นำมาพิมพ์ไว้ด้วยกันก็มีอีกมาก เพราะฉะนั้นเมื่อท่านพบปัญหาที่น่าสนใจสำหรับท่าน ก็ควรจะไปเปิดดูในเล่มตามหน้าที่สารบัญบอกไว้อย่างละเอียดแล้วท่านก็จะรู้ว่าความสงสัยต่าง ๆ อย่างที่ท่านมีนั้นมักจะมีอยู่ในหนังสือเล่มนี้ เกือบทั้งหมด

ข้าพเจ้าหวังว่าหนังสือเล่มนี้คงจะให้ความสว่างได้อย่างมากทีเดียว สำหรับปัญหาที่คนส่วนมากสงสัยเกี่ยวกับเรื่องชีวิตในโลกหน้าคือในโลกของโอบปาติกะ โดยปกติหนังสือทุกเล่มที่ข้าพเจ้าเขียน จะต้องมีเรื่องเกี่ยว

ข้องกับเล่มอื่นๆ ด้วยเสมอ เพราะแต่ละเล่มมุ่งให้รายละเอียดเป็นอย่างดีไป ผู้ที่จะอ่านเรื่องแว่วเสียงสวรรค์ก็ให้เข้าใจจริงๆ จึงต้องอ่านเล่มอื่นด้วย เพราะฉะนั้นทางที่ดีสำหรับท่านที่ต้องการจะทราบเรื่องอย่างละเอียดเกี่ยวกับชีวิตในโลกของวิญญาณ หรือในโลกของโอบปาติกะนั้น จึงควรจะอ่านหนังสือ **สู่แสงสว่าง, ผีและเทวดามีจริง, วิญญาณคืออะไร ? และเรื่อง โลกทิพย์** ประกอบด้วย

อนึ่งสำหรับ “แว่วเสียงสวรรค์” เล่ม ๒ นั้นท่านผู้อ่านก็ไม่ต้องคอยนาน เพราะขณะนี้ก็ได้เริ่มลงมือจะจัดพิมพ์แล้วท่านอาจจะสั่งมาพร้อมกันเลยก็ได้

พร รัตนสุวรรณ

๑๐ ธันวาคม ๒๕๑๖

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ (ชั่วคราว)

๔๗/๒ ถนนสามเสน บางลำพู กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทร. ๒๘๒-๒๐๒๕ เข้าตรอกข้างร้านตัดเสื้อมิตรชาย

ข้างอยู่ใกล้ ๆ กับถนนลำพู ทางเข้าวัดสังเวช

สารบาญ

เรื่อง

ความเป็องตัน

ปัญหา

หน้า

๑

๑.ทุกคนเมื่อตายแล้วจะต้องเกิดเป็นโอปปาติกะเสมอไปหรือไม่? และมีบ้างหรือไม่ที่บุคคลบางคน เมื่อตายจากคนก็เข้าท้องคนหรือเข้าท้องสัตว์เลย โดยไม่ต้องผ่านการเกิดเป็นโอปปาติกะมาก่อน? และพวกสัตว์ต่างๆ เมื่อตายแล้วจะต้องเกิดเป็นโอปปาติกะหรือไม่? หรือเมื่อตายจากสัตว์ประเภทไหนก็จะไปเกิดเป็นสัตว์ประเภทนั้น หรือประเภทอื่นทันที? อีกอย่างหนึ่ง ในโลกของโอปปาติกะมีต้นไม้ แม่น้ำ ภูเขา แผ่นดิน และสิ่งแวดล้อมต่างๆ อย่างที่บรรยายไว้ในหนังสือโลกทิพย์นั้น มีจริงหรือไม่?

๗

เรื่อง	หน้า
ปัญหา	
๒. สภาพของโลกโอปาปติกะที่ว่า มีแผ่นดิน แม่น้ำ ภูเขา อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ ที่คนในโลกของโอปาปติกะมองเห็นหรือสัมผัสได้นั้น ได้แก่สภาพของ โลกมนุษย์นี้เอง หรือจะเป็นอีกสิ่งหนึ่งนอกจากที่มีอยู่ในโลกมนุษย์?	๘
๓. คนที่ตายโดยอุบัติเหตุและฆ่าตัวตาย มีอนาคตอย่างไร?	๑๘
๔. ผู้ที่ตายในสงครามจะไปนรกหรือไปสวรรค์	๒๔
๕. ผีหลอกคืออะไร?	๓๒
๖. ยมบาลมีจริงหรือไม่?	๓๘
๗. เรื่องกรรมที่เป็นหลักใหญ่ที่สุด	๔๖
๘. ต้นจิวในเมืองนรกมีจริงหรือไม่	๔๙
๙. เมืองนรกอยู่ที่ไหน?	๕๘
๑๐. ควรจะปฏิบัติอย่างไรในเรื่องศาลพระภูมิ?	๖๘

เรื่อง	หน้า
ปัญหา	
๑๑. ภายในวัดจะตั้งศาลพระภูมิได้หรือไม่	๘๒
๑๒. พระภูมิคืออะไร?	๘๓
๑๓. เทพบุตรแต่ละองค์มีนางฟ้ามากมาย จริงหรือไม่ ?	๘๖
๑๔. เหตุไรการบริจาคทาน จึงเป็นเหตุให้เกิดการร่ำรวย	๑๐๘
๑๕. วิธีติดต่อกับวิญญาณและนางสังฆรณ์	๑๑๙
๑๖. เหตุไรคนที่ไม่ดี จึงมักจะประสบแต่สิ่ง ที่ไม่ดี ?	๑๓๔
๑๗. วิมานในโลกทิพย์เกิดขึ้นได้อย่างไร	๑๔๓
๑๘. ในขณะที่คนเราสิ้นใจ จะมีความเจ็บปวด อย่างแสนสาหัสหรือไม่? และเมื่อตายไปแล้ว ความเจ็บปวดจะยังมีอยู่หรือไม่?	๑๕๓

เรื่อง	หน้า
ปัญหา	
๑๙. สายใยระหว่างกายเนื้อกับกายทิพย์ คืออะไร?	๑๖๕
๒๐. ต้นไม้ในโลกทิพย์เกิดขึ้นมาอย่างไร?	๑๗๔
๒๑. ในสวรรค์มีพิธีบวชพระหรือไม่? อายุของพวกสัตว์นรกหรือเทวดาในสวรรค์ เหตุไรจึงนาน?	๑๙๒
๒๒. จะปฏิบัติอย่างไรกับคนที่เพิ่งตายใหม่ๆ?	๒๐๒
๒๓. เกิดเป็นทุกข์ ตายเป็นสุขจริงหรือ?	๒๑๔
๒๔. บรรดาคนที่ตายไป คนประเภทไหน ที่ติดต่อได้ คนประเภทไหนที่ติดต่อไม่ได้?	๒๒๕

แหว่เสียงสวรรค์

(เล่ม ๑)

ความเบื้องต้น

*ในหนังสือวิญญานฉบับนี้ ซึ่งเป็นฉบับครบรอบปี เราได้กำหนดนำขึ้นมาอีกชั้นหนึ่ง ด้วยการเสนอเรื่องใหม่ คือ “แหว่เสียงสวรรค์” ชื่อนี้ฟังดูคล้ายกับจะมีความหมายในทางโรแมนติคคือในทำนองรักๆ ใคร่ๆ แต่ความจริงแล้วชื่อนี้หาได้มีความหมายไปในทำนองนั้นไม่ แหว่เสียงสวรรค์ ในที่นี้ ข้าพเจ้าหมายถึง การได้ยินเสียงจากโอบปาดิกะผู้ที่อยู่ในสวรรค์ เป็นการได้ยินจริงๆ โดยวิธีติดต่อทางสมาธิ ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวไว้แล้วในฉบับก่อนว่า ข้าพเจ้าจะทำการบันทึกเรื่องเหล่านี้

ไว้ในเทปในระหว่างที่มีการติดต่อ และทำต่อหน้าบุคคลหลายคน เพื่อบันทึกหลักฐานเอาไว้สำหรับให้คนภายหลังได้ศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับเรื่องโอบปาติกะโดยเฉพาะ ไม่เกี่ยวกับการเมืองและเรื่องอื่นๆ ในทำนองนี้ ข้าพเจ้าทำการบันทึกเรื่องเหล่านี้ ก็เพื่อประโยชน์ในทางวิชาการเท่านั้น และจะยังไม่เปิดเผยให้บุคคลทั่วๆ ไปเข้ามาดู เพราะสถานที่ภายในบ้านของข้าพเจ้าคับแคบ ไม่พอที่จะต้อนรับ และอีกประการหนึ่งก็ได้ตั้งใจไว้แล้วว่า จะจัดให้มีนิทรรศการทางจิตเพื่อพิสูจน์ถึงเรื่องนี้ที่ห้องฝึกสมาธิของแผนกธรรมวิจัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ผู้สนใจก็อาจเข้าไปชมในสถานที่ดังกล่าวนี้ได้

อนึ่ง ข้อความที่กล่าวไว้ในเรื่องนี้ ขอให้ท่านถือเป็นเพียงแนวของการศึกษาค้นคว้าเพื่อหาความจริงในเรื่องนี้ต่อไป แต่อย่างไรก็ดีต้นฉบับซึ่งข้าพเจ้าหมายถึงข้อความที่บันทึกไว้ในเทปนั้นจะไม่มีการลบ จะเก็บไว้เป็นสมบัติของผู้ที่ต้องการศึกษาค้นคว้าในเรื่องนี้ แต่ก็ขอได้โปรดเข้าใจไว้ด้วยว่า สำหรับในระยะปีแรกข้าพเจ้าจะยังไม่เปิดเผยรายละเอียดจากเทปนี้ให้คนภายนอกฟัง

เพราะข้าพเจ้าเกรงว่า จะมีคนมาหาข้าพเจ้ามากจนกระทั่ง
ข้าพเจ้าไม่มีเวลาที่จะทำงานที่มีประโยชน์จริงๆ ส่วน
ข้อความที่ถ่ายทอดนำมาลงในหนังสือวิญญูณนี้ ข้าพเจ้า
ได้เก็บใจความมาเขียน ไม่ใช่ลอกข้อความมาทั้งหมด

วิธีติดต่อ เราทำกันในแบบง่ายๆ ไม่มีพิธีรีตองใด ๆ
ทั้งสิ้น ก่อนจะถึงวันและเวลาที่จะทำการบันทึก ข้าพเจ้าจะ
นัดกับโอบปาติกะที่จะตอบปัญหาเสียก่อน พร้อมทั้งบอก
ปัญหาที่จะให้ท่านตอบว่ามีอะไรบ้าง ส่วนจะเป็นวันและ
เวลาไหน โอบปาติกะท่านที่จะตอบปัญหาจะเป็นผู้นัดมา
เมื่อถึงเวลาที่นัด ข้าพเจ้าก็เตรียมเครื่องบันทึกเสียงไว้ ส่วน
บุคคลที่จะเป็นพยานรู้เห็น โดยมากข้าพเจ้าไม่ได้นัดให้รู้ตัว
ล่วงหน้า สุดแล้วแต่ใครจะมาในวันและเวลานั้น ทั้งนี้เพราะ
ข้าพเจ้า ไม่มีความปรารถนาที่จะให้ไปชักชวนใครต่อใครมา
ข้าพเจ้าต้องการที่จะศึกษาเรื่องนี้เป็นการศึกษาส่วนตัวในวงแคบ ๆ
เพื่อให้ได้มาซึ่งเรื่องราวที่เป็นจริงอย่างถูกต้องและถี่ถ้วนเสีย
ก่อน! และเรื่องอันใดที่เห็นว่า พอจะนำมาเล่าสู่กันฟัง

ได้โดยไม่เป็นพิษเป็นภัยแก่ใคร ข้าพเจ้าก็จะนำมาเขียน เพราะฉะนั้นขอให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายโปรดอย่าได้ถือว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องที่มีความสำคัญแต่ประการใด ขอให้ว่าเป็น เรื่องธรรมดาสามัญอย่างหนึ่ง และเป็นเพียงงานเริ่มต้น เท่านั้น

อนึ่ง ถ้าหากมีปัญหาที่จะให้ท่านตอบก็อาจจะส่งมาได้ แต่ก็ขอได้โปรดจำไว้ว่า ข้าพเจ้าจะไม่นำเสนอท่าน ถ้าหากเป็นเรื่องส่วนตัว หรือเป็นเรื่องที่จะทำให้คนอื่นได้รับความเสียหาย รวมทั้งเรื่องการเมืองและเรื่องอาชญากรรมต่าง ๆ ปัญหาเหล่านี้ข้าพเจ้าไม่ขอเกี่ยวข้องกับ ข้าพเจ้าจะเกี่ยวข้องก็เฉพาะแต่ปัญหาที่อยู่ในวงของศาสนาและปัญหาที่จะทำให้คนเรามีศีลธรรมดีขึ้นเท่านั้น

อนึ่ง ข้าพเจ้าขอชี้แจงอีกครั้งหนึ่งว่า โอบปาติกะที่จะเป็นผู้ตอบปัญหานี้ ท่านไม่ใช่สัตบุรุษ ไม่ใช่ที่ท่านจะรู้อะไรทุกอย่าง เพราะฉะนั้นการตั้งปัญหาถามเราจะต้องรู้เสียก่อนว่า ผู้ที่จะตอบเรานั้น เมื่อสมัยที่ท่านยังอยู่ในโลกมนุษย์ ท่านมีความรู้ความสามารถเพียงไหนและไปอยู่ในโลกของโอบปาติกะนานแล้วเท่าไร มีความ

ถนัดในทางไหนบ้าง คนโดยมากมักจะเข้าใจว่า ผู้ที่อยู่ในโลกของโอบปาติกะเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งนั้นและสามารถที่จะรอบรู้อะไรได้สารพัดรู้โดยไม่ผิด ความเข้าใจของคนทั้งหลายแบบนี้ผิดมาก เพราะฉะนั้น ขอให้เราทั้งหลายอย่าได้ตั้งความหวังไว้เป็นอันขาดว่า โอบปาติกะที่เรานับถือว่าเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์นี้จะสามารถช่วยเหลือเราได้ทุกอย่างและตอบปัญหาเราได้ทุกอย่าง รู้อะไรถูกต้องทุกอย่าง ทุกคนที่สนใจในเรื่องของโอบปาติกะ โปรดอย่าได้ลืมคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ตรัสไว้ว่า

“อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ” ตนแลเป็นที่พึ่งของตน

“อตฺตา หิ อตฺตโน คติ” ตนแลเป็นคติของตน

(ขุ.ธ. ๒๕/๓๘๐/๘๓ มจร.)

สิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริง และสามารถช่วยเหลือเราได้จริง แต่ก็อยู่ภายในขอบเขตจำกัด เพราะฉะนั้นอย่าได้หวังอะไรลม ๆ แล้ง ๆ ขำพเจ้าศึกษาเรื่องนี้ด้วยความระมัดระวัง และยึดมั่นในคำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นหลักอยู่ตลอดเวลา

เพราะข้าพเจ้าถือว่า พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย เทวดาผู้ศักดิ์สิทธิ์แม้จะเก่งสักเพียงไรก็ตาม แต่จะเก่งไปกว่าพระพุทธเจ้าย่อมเป็นไปไม่ได้ พระพุทธองค์แม้จะปรินิพพานไปนานแล้วก็ตามแต่พระธรรมคำสอนของพระองค์ยังอยู่ และอยู่อย่างบริสุทธิ์บริบูรณ์ พร้อมทั้งอรรถและพยัญชนะ

ฉะนั้น ในเมื่อพระธรรมยังอยู่ก็เหมือนพระพุทธองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ ดังที่พระพุทธองค์ได้ตรัสไว้ว่า “อานนท์ เมื่อเราปรินิพพานไปแล้ว ธรรมและวินัยที่เราบัญญัติไว้ดีแล้วนั้น จะเป็นศาสดาแทนเราสืบไป” “ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นชื่อว่าเห็นเรา”

แว่วเสียงสรวรค์ ที่ได้ถ่ายทอดลงในหนังสือวิญญานฉบับนี้ได้ทำการบันทึกไว้เมื่อ วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๙ เวลา ๒๐.๐๐ น. ภายในห้องที่ทำการบันทึกได้มีบุคคลอยู่ในที่นี้ด้วยหลายคน เช่น อาจารย์ศิริ พุศุศุภร์, คุณกิตติชาติ พัฒนประภาพันธ์, คุณสวัสดิ์ อมรสิทธิ เป็นต้น สำหรับโอปปาติกะ ซึ่งเป็นผู้ตอบปัญหาครั้งนี้คือ

พ่อฤๅษีสรายากัส ซึ่งเป็นโอบปาติกะองค์แรกที่ข้าพเจ้าติดต่อกันได้เมื่อประมาณ ๖ ปีล่วงมาแล้ว สำหรับพ่อฤๅษีนี้ เมื่อสมัยเป็นมนุษย์ท่านเป็นชาวอินเดีย ได้ไปบำเพ็ญตบะอยู่ตามแถบภูเขาหิมาลัย และท่านได้มีภรรยาพามาเกิดเป็นโอบปาติกะเป็นเวลาประมาณ ๓๐๐ ปีเศษล่วงมาแล้ว

คำถาม-คำตอบ

๑.ทุกคนเมื่อตายแล้วจะต้องเกิดเป็นโอบปาติกะเสมอไปหรือไม่ และมีบ้างหรือไม่ที่บุคคลบางคน เมื่อตายจากคนก็เข้าท้องคนหรือเข้าท้องสัตว์เลย โดยไม่ต้องผ่านการเกิดเป็นโอบปาติกะก่อน ส่วนพวกสัตว์ต่าง ๆ เมื่อตายแล้วจะต้องเกิดเป็นโอบปาติกะด้วยหรือไม่ หรือ เมื่อตายจากสัตว์ประเภทไหนก็จะไปเกิดเป็นสัตว์ประเภทนั้น หรือประเภทอื่นทันที อีกอย่างหนึ่งในโลกของโอบปาติกะมี ต้นไม้ แม่น้ำ ภูเขา แผ่นดิน และสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ อย่างที่บรรยายไว้ในหนังสือโลกทิพย์นั้นมีจริงหรือไม่?

พ่อฤๅษีบอกว่า ก่อนอื่นต้องขบอกเสียก่อนว่าท่านเป็นฤๅษี อยู่ในประเทศอินเดีย และได้ตายมาอยู่ในโลกของโอปปาติกะ ๓๐๐ กว่าปีแล้ว (นับปีในโลกมนุษย์) ท่านเป็นโอปปาติกะประเภทที่ไปไหนมาไหนได้สะดวก เฉพาะที่สะดวกที่สุด ก็คือการท่องเที่ยวไปในภูมิของท่าน บางทีก็ไปได้ บางทีก็ไปไม่ได้ และในระหว่างที่ท่านอยู่ในโลกของโอปปาติกะ ท่านก็ได้ใช้เวลาเที่ยวดูอะไรต่ออะไรหลายอย่างภายในโลกของโอปปาติกะ และได้ศึกษาความเป็นไปของมนุษย์อยู่เสมอ รู้สึกว่าทุกคนที่เป็นมนุษย์เมื่อตายแล้วก็เกิดเป็นโอปปาติกะทันที พวกสัตว์ก็เหมือนกัน ส่วนแผ่นดิน ต้นไม้ แม่น้ำ ภูเขา และสิ่งแวดล้อมอื่นๆ เท่าที่มีอยู่ในโลกโอปปาติกะนั้น พอท่านเกิดมาท่านก็เห็นว่ามันมีอยู่อย่างนั้น

เมื่อท่านได้ตอบอย่างนี้แล้ว ท่านก็ได้ออกตัวว่าท่านไม่ใช่จะรู้อะไรทุกอย่าง เท่าที่บอกไปนั้น ก็บอกเท่าที่ท่านรู้ ครั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ถามท่านต่อไปอีกว่า :-

๒. สภาพของโลกของโอปปาติกะที่ว่า มีแผ่นดิน

แม่น้ำ ภูเขา อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ ที่ท่านมองเห็น หรือที่ท่านสัมผัสได้นั้น ก็ได้แก่สภาพของโลกมนุษย์นี้เองหรือว่าแผ่นดินแม่น้ำภูเขาที่ท่านเห็นนั้น เป็นอีกสิ่งหนึ่งนอกจากแผ่นดิน แม่น้ำ ภูเขาในโลกมนุษย์ เหมือนอย่างว่า คนเราเมื่อตายแล้วก็ไปเกิดเป็นโอบปาติกะ เมื่อก่อนมีรูปร่างลักษณะอย่างไร เมื่อตายแล้ว แม้จะมีรูปร่างเหมือนกับในสมัยที่ยังเป็นมนุษย์อยู่สำหรับในภพที่ผู้นั้นยังเกี่ยวข้องอยู่ในโลกมนุษย์ ซึ่งร่างกายที่เกิดใหม่นั้น แม้จะเหมือนกับร่างกายเดิม แต่ก็ยังเป็นร่างกายอีกอันหนึ่ง แต่ต่างกันตรงที่อีกอันหนึ่งเป็นกายเนื้อ แต่อีกอันหนึ่งเป็นกายทิพย์เช่นนี้หรืออย่างไร? และในทำนองเดียวกัน ทะเลสาป แม่น้ำ ภูเขา หรืออะไรก็ตามที่ปรากฏอยู่ในโลกของโอบปาติกะนั้นก็คือ ทะเลสาปแม่น้ำภูเขาที่มีอยู่ในโลกมนุษย์นั่นเอง แต่ต่างกันตรงที่อย่างหนึ่งเป็นทะเลสาปทิพย์ ภูเขาทิพย์ แม่น้ำทิพย์ อย่างนี้เป็นต้น แต่ถึงกระนั้นโดยรูปร่างลักษณะแล้วมันก็เหมือนกันทุกอย่าง เช่นนี้ใช่ไหม? ท่านบอกว่า ต้นไม้ ภูเขา แผ่นดิน ทะเลสาป

อย่างเดียวกับที่มีอยู่ในโลกมนุษย์นี้ ไปปรากฏอยู่ในโลกทิพย์
ก็มี และที่เป็นของโลกทิพย์แท้ ๆ ซึ่งในโลกมนุษย์ไม่มีเลย
ก็มีข้าพเจ้าชักท่านต่อไปว่า นั้นหมายความว่า สิ่งที่มีรูปร่าง
ลักษณะเหมือนกันทุกอย่างกับในโลกมนุษย์ก็มีใช่หรือไม่?

ท่านตอบว่าใช่ สำหรับในกรณีอย่างนี้ท่านบอกว่า
เนื่องจากมนุษย์ที่ตายไปเป็นโอบปาติกะนั้น ถ้าหากมีความ
ผูกพันอยู่กับโลกมนุษย์ ส่วนมากก็จะเห็นสภาพของโลกทิพย์
เหมือนกับโลกมนุษย์ทุกอย่าง ส่วนสภาพที่เป็นของโลกทิพย์
แท้ ๆ ซึ่งไม่มีอยู่ในโลกมนุษย์เลยเขาจะมองไม่เห็น

ข้าพเจ้าได้ชักท่านอีกว่า นั้นหมายความว่า สิ่งที่เขา
เห็นนั้น เป็นจินตนาการทางจิตใจที่เขาสร้างขึ้นเองใช่หรือ
ไม่?

ท่านตอบว่า จะพูดในทำนองนั้นก็ใช่ และท่านอธิบาย
ต่อไปอีกว่า พวกโอบปาติกะบางประเภทจะเห็น

แต่สิ่งแวดล้อมภายในโลกมนุษย์ แต่สิ่งแวดล้อมภายในโลกทิพย์มองไม่เห็น และโอปปาติกะบางประเภทก็จะเห็นแต่สิ่งแวดล้อมภายในโลกทิพย์ ส่วนสิ่งแวดล้อมภายในโลกมนุษย์มองไม่เห็นอย่างนี้ก็มี ส่วนตัวท่านเองนั้น ท่านเห็นได้ทั้งสองอย่าง สิ่งแวดล้อมในโลกมนุษย์ก็เห็นตามความเป็นจริง สิ่งแวดล้อมในโลกทิพย์ก็เห็นตามความเป็นจริง ซึ่งจะให้เห็นทั้งสองอย่างพร้อม ๆ กันในเวลาเดียวกันก็ได้ แล้วแต่ความตั้งใจ แต่ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับระดับจิตใจของผู้ที่อยู่ในโลกทิพย์ด้วย

ครั้นแล้วข้าพเจ้าได้ถามท่านต่อไปอีกว่า คนที่จะไปเกิดในโลกมนุษย์จะต้องเป็นโอปปาติกะมาทั้งนั้นใช่หรือไม่? ซึ่งถ้าหากเป็นเช่นนี้ โดยปกติเวลาแม่จะมีครรภ์ แม่มักจะต้องฝัน เช่นฝันว่าได้แหวน ได้พระอะไรต่าง ๆ เหล่านี้เป็นต้น สำหรับความฝันในกรณี เช่นเกิดจากอะไร? เกี่ยวกับโอปปาติกะที่จะมาเกิดใช่หรือไม่ และเกี่ยวตอนไหน คือแม่จะต้องฝันก่อนโอปปาติกะจะมาเกิดหรือว่ามาเกิดในท้องแล้ว แม่จึงฝัน?

ท่านตอบว่า ทุกคนต้องเป็นโอปปาติกะมาเกิด

ทั้งนั้น เพราะในเมื่อตายแล้ว ต้องเกิดเป็นโอปปาติกะทันที ฉะนั้นเวลามาเกิดจึงต้องเป็นโอปปาติกะมาเกิด ซึ่งบางคน อาจจะผ่านการเกิดเป็นโอปปาติกะเพียงชั่วแว็บหนึ่งที่ได้

ส่วนเรื่องความฝันท่านอธิบายว่า เวลาจะมีโอปปาติกะมาเกิด แม่จะต้องฝันทุกคน ส่วนจะจำได้หรือไม่ได้ จะแปลความหมายถูกหรือไม่นั้น เป็นอีกเรื่องหนึ่งและความฝันที่เกิดขึ้นนี้ ก็มีที่มาสองอย่าง คือจากโอปปาติกะ และจากกรรมของแม่ที่จะทำให้ได้ลูกดีหรือไม่ดี เป็นลูกประเภทไหนอย่างไร?

สำหรับความฝัน ที่เกี่ยวกับโอปปาติกะนั้น มีสาเหตุ ดังนี้คือ โอปปาติกะบางตน เมื่อถึงคราวที่จะต้องจุติ และด้วยวิบากของกรรมซึ่งตนเองก็ไม่ทราบว่าจะทำให้ไปเกิดในที่ไหน ไปเกิดกับใคร แต่ก็ด้วยวิบากอันนี้แหละจะทำให้ตนเองไปวนเวียนอยู่ที่นั่น ซึ่งอาจจะต้องใช้เวลาบางบ้างน้อยบ้างสุดแล้วแต่ความเหมาะสมและโดยธรรมดากระแสจิตของผู้ที่จะเป็นพ่อและแม่ย่อมมีความสัมพันธ์กันไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง และด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้แม่ต้องฝันออกมาในรูปใดรูปหนึ่ง ทั้งนี้ก็

สุดแล้วแต่วิบากของกรรม หรือกระแสความคิดในขณะนั้น จะออกมาในรูปไหน ภาพที่ปรากฏเป็นนิมิตในเวลาฝันนั้น เกิดมาจากอำนาจแห่งวิบากของกรรม ซึ่งอาจจะเป็นของโอปปาติกะที่มาจากเกิด และอาจจะเป็นของแม่หรือของพ่อหรือของทั้งสามฝ่ายรวมกันก็ได้

อนึ่ง ท่านบอกว่า โอปปาติกะที่สิ้นกรรมและจะต้องจุดนี้บางพวกก็รู้ตัวล่วงหน้าว่าตนเองจะไปเกิดในที่ไหน แต่บางพวกก็ไม่รู้ ครั้นแล้วข้าพเจ้าก็ได้เรียนถามท่านว่า อย่างพอฤๅษีนี้เวลาจะจุด ท่านจะรู้หรือไม่ว่าท่านจะไปเกิดในที่ไหน?

ท่านบอกว่า ปัญหาข้อนี้ท่านไม่ขอตอบ ครั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ถามสืบต่อไปว่า สำหรับในกรณีของการแพ้ท้อง ซึ่งแม่มักจะอยากกินของต่างๆ นี้ ความอยากในขณะแพ้ท้องนี้รุนแรงกว่าในเวลาปกติมาก ความอยากเหล่านี้เกี่ยวข้องกับอะไร ทางแพทย์เขาบอกว่า โดยมากจะเกิดจากความ ต้องการของร่างกายของแม่และของเด็ก ซึ่งหมายความว่าในขณะที่ตั้งครรภ์นั้นตามสภาพร่างกายของ

แม่และเด็กขาดวัตถุธาตุอะไรที่จะต้องนำไปใช้ในร่างกาย เหตุอันนี้แหละที่ทำให้เกิดความอยากสิ่งนั้นขึ้นมาตามธรรมชาติ ความเห็นของแพทย์ในลักษณะเช่นนี้ ถูกหรือไม่?

ท่านตอบว่า มีส่วนถูกอยู่บ้าง แต่สาเหตุส่วนใหญ่เนื่องมาจากนิสัยสันดานของโอบปาติกะที่มากเกิดซึ่งอาจจะใช้เป็นหลักในการสังเกตได้ว่า ผู้ที่มากเกิดนั้นเป็นคนประเภทไหน มีนิสัยใจคออย่างไร เคยชอบ เคยต้องการอะไร อิทธิพลจากจิตใต้สำนึกของโอบปาติกะที่มากเกิดในห้องนั้น จะถูกถ่ายทอดมายังจิตสำนึกของแม่ได้ เพราะฉะนั้นจะสังเกตได้ว่า ความต้องการในขณะที่กำลังแพ้ท้องนั้น บางทีก็เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่ของแม่เลย เพราะตั้งแต่ไหนแต่ไรมา แม่ไม่เคยชอบของอย่างนั้นเลย ท่านบอกว่าอันนี้ให้สังเกตเอาไว้บ้าง แต่ก็อย่าลืมนึกว่าความต้องการในขณะที่แพ้ท้องนั้น มักจะมีความต้องการของแม่รวมอยู่ด้วยเสมอ

อนึ่ง ท่านได้อธิบายเพิ่มเติมอีกว่า ตามความเห็น

ของแพทย์ที่บอกว่า อาการแพ้ท้องของแม่เกิดมาจากความต้องการทางร่างกายของเด็กนั้นท่านบอกว่ามีอีกแง่หนึ่ง กล่าวคือ โดยธรรมชาติของร่างกายย่อมทำให้เกิดความต้องการตามสภาพของร่างกาย ซึ่งหมายความว่า วัตถุประสงค์ที่เป็นส่วนประกอบของร่างกายเคยได้มาจากอาหารอะไร โดยธรรมชาติของร่างกายเอง ที่จะทำให้เกิดความต้องการอาหาร หรือวัตถุประสงค์ชนิดนั้น เช่น วัวหรือควาย โดยธรรมชาติทางร่างกายของมันได้อาหารมาจากจำพวกหญ้า เพราะฉะนั้นความต้องการของวัวควายที่เกี่ยวกับเรื่องอาหารก็คือ ต้องการหญ้า ส่วนพวกเสือหรือสัตว์ที่กินเนื้อเป็นอาหาร ความต้องการในเรื่องหญ้าจะไม่เกิดขึ้นเลย และในทำนองเดียวกัน คนเราแม้ว่าอวัยวะทุกอย่างจะมีเหมือนกัน แต่เนื่องจากคุณสมบัติพิเศษบางประการของอวัยวะแต่ละอย่างย่อมไม่เหมือนกัน และคุณสมบัติพิเศษที่ว่านี้ก็ได้อาหาร เช่น ในเมื่อคนสองคนมีระดับสติปัญญาไม่เท่ากัน มาตั้งแต่เกิด นั้นย่อมหมายความว่า คุณสมบัติของสมองย่อมไม่เหมือนกัน วัตถุประสงค์ที่เป็นส่วนประกอบแห่งโครงสร้างของสมอง

ก็ย่อมไม่เหมือนกัน ซึ่งอาจจะแตกต่างกันทั้งในเรื่องคุณภาพ และปริมาณของวัตถุดิบที่เป็นส่วนประกอบนั้น ๆ ซึ่งความแตกต่างที่ว่านี้ สาเหตุส่วนใหญ่ก็เนื่องมาจากสภาพของ วิญญาณ เช่น คนที่มีปัญญาบารมีสูง มีคุณธรรมเข้มข้น เมื่อเกิดมาเป็นคน บุคลิกลักษณะทางร่างกายตลอดถึง คุณสมบัติของมันสมองย่อมไม่เหมือนกับบุคคลที่มีปัญญา บารมีมาน้อย มีคุณธรรมไม่เข้มข้น ความแตกต่างในทาง ร่างกาย ซึ่งเนื่องมาจากความแตกต่างในทางวิญญาณนี้ จะ ทำให้เกิดความต้องการในเรื่องอาหารไม่เหมือนกันในเวลา ที่แม่แพ่ท้อง และความแตกต่างที่ว่านี้ จะมีแม้กระทั่งในขณะที่ บุคคลทั้งสองประเภทนี้รับประทานอาหารอย่างเดียวกัน มี วัตถุดิบอย่างเดียวกัน แต่ในเวลาที่ทำกรย่อยและ ดูดซึมเอาอาหารเหล่านั้นไปเลี้ยงร่างกาย ส่วนที่ถูกย่อยและ ถูกดูดซึมจะแตกต่างกันอีกด้วย ตัวอย่างที่เห็นได้ง่าย เช่น การรับประทานอาหารในขณะที่จิตใจไม่ค่อยสบาย มีความ วิตกกังวลอยู่เสมอกับในเวลาจิตใจสบายร่าเริงแจ่มใส การ ย่อยจะไม่เหมือนกัน ส่วนที่ถูกดูดซึมเข้าไปเลี้ยง

ร่างกาย ก็จะต้องแตกต่างกันด้วย เพราะฉะนั้นท่านจึงให้ข้อสังเกตไว้ว่า สภาพแห่งจิตใจและสภาพแห่งร่างกายในชาติก่อนของผู้ที่มากเกิดในท้องแม่ ถ้าหากในชาติก่อนตามสภาพของร่างกาย เคยมีความต้องการอย่างไรความต้องการอันนี้จะมา มีอิทธิพลต่อจิตใจของแม่ และทำให้แม่มีอาการแพ้ท้องออกมาตามลักษณะของร่างกายและจิตใจนั้น ๆ

*เรื่องแก้วเสียงสวรรค์ ได้เริ่มลงเป็นครั้งแรกในฉบับรวมที่ ๒ และที่ ๓ ในฉบับนี้ข้าพเจ้าได้ชี้แจงให้ทราบแล้วว่า เราได้ทำการบันทึกเรื่องนี้อย่างไรและโดยวิธีไหน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะไม่กล่าวซ้ำอีก และสำหรับเรื่องที่ได้บันทึกไว้ในคราวที่แล้ว ก็ได้ถ่ายทอดลงในหนังสือวิญญูณฉบับที่ ๒ และที่ ๓ หมุดแล้วส่วนข้อความที่ถ่ายทอดลงในหนังสือวิญญูณฉบับนี้ ได้ทำการบันทึกเมื่อคืนวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๐๙ เวลา ๑๙.๓๐ น. ต่อหน้าบุคคล ๑๔ คนซึ่งส่วนมากก็เป็น

*วิญญูณ ฉบับที่ ๔ เมษายน ๒๕๐๙

บุคคลที่ได้เคยเข้ามาร่วมฟังเมื่อครั้งก่อน และเทพเจ้าที่ตอบปัญหาในวันนี้ ก็คือ พ่อฤๅษีสรายากัส ส่วนผู้ที่ถามปัญหาเป็นคนแรก ก็คือ อาจารย์ศิริ พุทธคุรุ์ ซึ่งได้ถามปัญหาดังต่อไปนี้

คนที่ตายโดยอุบัติเหตุและฆ่าตัวตายมี อนาคตอย่างไร?

1. ตามที่ผมได้แปลหนังสือโลกทิพย์และหนังสืออื่น ๆ อีกหลายเล่ม มักจะปรากฏว่าคนที่ตายไปแล้วจะต้องมีคนมารับเสมอ ซึ่งหมายถึงพวกโอบปาตีกะด้วยกันมารับ แต่จากข้อเท็จจริงตามที่เราคุ้นเคยทั่วไปนั้น ปรากฏว่า คนที่ตายโดยอุบัติเหตุ เช่นถูกรถชนตายอย่างนี้เป็นต้น มักจะปรากฏว่าผู้นั้นก็ยังอยู่ที่นั่นไม่ไปไหน ซึ่งบางทีก็ปรากฏตัวให้คนอื่นเห็นหรืออาจจะแก่งัดทำอันตรายต่อคนอื่น เช่นตนเองถูกรถชนตายในที่แห่งใด ก็มักจะทำให้บุคคลบางคนถูกรถชนตายหรือขับรถแล้วเกิดอุบัติเหตุถึงแก่ความตาย อย่างนี้เป็นต้น

ทำให้สงสัยว่า บุคคลที่ตายโดยอุบัติเหตุเช่นนี้จะไม่มีการมารับหรืออย่างไร? และในกรณีของคนที่มาตัวเองตาย เช่น ผูกคอตาย กินยาตาย หรือยิงตัวเองตาย ก็มักจะปรากฏเหตุการณ์ในทำนองเดียวกัน คือพวกโอบปาติกะเหล่านี้มักจะแสดงให้เห็นว่า ตนเองยังอยู่ที่นั่นยังไม่ไปไหนเหมือนกัน ?

พ่อฤๅษี ได้ตอบว่า ในกรณีของคนที่ตายโดยอุบัติเหตุ นั้น พวกนี้ส่วนมากจะยังไม่ไปไหน จะต้องได้รับความทุกข์ทรมาน อยู่ในบริเวณที่ตนเองตายก่อนเพราะพวกนี้จะจัดเข้าอยู่ในประเภทที่จะไปเกิดในสวรรค์ทันทีก็ยังไม่ได้ จะเป็นพวกที่จะไปตกนรกทันทีก็ยังไม่ได้ แต่การที่เขาต้องมาตายด้วยอุบัติเหตุเช่นนั้น ก็เป็นด้วยบาปกรรมในชาติก่อนให้ผล แต่บาปที่เขาทำนั้นไม่มากถึงกับทำให้ตกนรก เพราะฉะนั้นในบางกรณีจึงทำให้ตายโดยอุบัติเหตุ คนที่ตายโดยอุบัติเหตุทุกรายซึ่งเมื่อตายไปเกิดเป็นโอบปาติกะแล้ว จะต้องได้รับความทรมานทั้งในทางร่างกายและจิตใจ เช่น บาดแผลที่เกิดจากอุบัติเหตุ

นั้นจะยังไม่หาย คือเป็นโอบปาดิกะแล้วร่างกายก็จะยังมีบาดแผล และได้รับความเจ็บปวดอยู่อีก จะทรมานอย่างเดียวกับในเวลาที่คุณคนนั้นยังไม่ตายยังเป็นมนุษย์อยู่ ส่วนในทางจิตใจก็จะได้รับการทรมานหลายอย่างเช่นพวกนี้ส่วนมากครั้งแรกจะเข้าใจว่าตนเองยังไม่ตายและก็อยากจะตายเพื่อจะให้หายจากบาดแผลต่าง ๆ และความทรมานต่าง ๆ แต่แล้วมันก็ไม่ตายและไม่หาย อยากจะทำอย่างนั้นอย่างนี้ แต่แล้วก็ทำไม่ได้ จึงทำให้รู้สึกงุ่นง่าน และได้รับความทุกข์ทรมานหลายอย่าง ที่ตนเองต้องมาอยู่ในภาวะอย่างนี้ พ่อฤๅษี บอกว่าอันที่จริงการที่เขาได้รับความทุกข์ทรมานอย่างนั้น ก็เป็นการตกนรกอยู่แล้ว แต่เป็นนรกขนาดเบา เขาจะได้รับการทรมานเช่นนั้นไปจนกว่าจะสิ้นกรรม บุคคลบางคนซึ่งถ้าเคยทำความดีไว้ในชาติก่อนมาก เมื่อสิ้นบาปกรรมอันนี้แล้วก็จะไปเกิดในสวรรค์ หรืออาจจะมาเกิดเป็นคนอีกก็ได้ ส่วนผู้ที่เคยทำบาปไว้มาก เมื่อสิ้นกรรมอันนี้แล้ว บาปกรรมในชาติก่อนที่ได้ทำไว้อย่างมากมายนั้น ก็จะให้ผลซ้ำเติม คือทำให้ไปเกิดในนรกอีกต่อไปอีก

สำหรับในกรณีของผู้ที่สิ้นกรรมแล้ว จะไปเกิดในสวรรค์นั้น พ่อฤๅษี บอกว่า เท่าที่ท่านรู้จะต้องมีโอบปาติกะจากสวรรค์ มาคอยรอรับอยู่เสมอ และในกรณีของผู้ที่จะไปนรกก็เหมือนกัน ความจริงบุคคลที่ตายโดยอุบัติเหตุนี้ ทุกรายใคร จะไปทางไหนจะมีพวกโอบปาติกะมาคอยรับตั้งแต่แรกแล้ว ที่จะให้ไปตามทางของตนแต่ในเมื่อบาปกรรมที่ทำให้เขาต้องตายด้วยอุบัติเหตุ นั้นยังไม่สิ้น ผู้ที่มารับก็จะทำอะไรเขาไม่ได้ จะต้องปล่อยให้เขาอยู่ในสภาพเช่นนั้นไปก่อนจนกว่าจะสิ้นกรรม

ส่วนในกรณีของผู้ที่ฆ่าตัวตาย โดยหลักกรรมดาบุคคลผู้นี้ ได้ทำบาปหนักยิ่งกว่าบุคคลที่ตายด้วยอุบัติเหตุ เพราะการฆ่าตัวเองตาย เป็นบาปยิ่งกว่าฆ่าคนอื่นตายและจะต้องลงนรกเสมอ แต่การที่คนซึ่งฆ่าตัวตายยังวนเวียนอยู่ในบริเวณที่ฆ่าตัวเองนั้น เป็นเพราะยังมีความเป็นห่วง และอีกประการหนึ่ง คนประเภทนี้แม้จะได้ชื่อว่าตั้งใจจะฆ่าตัวเองให้ตาย แต่เมื่อตายไปแล้วเกือบจะทั้งหมดคิดว่าตัวเองยังไม่ตาย แล้วก็สงสัยอยู่เสมอว่าทำไมมันจึงไม่ตาย แล้วก็พยายามที่จะฆ่าตัวเองต่อไปอีก

ทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็ได้ตายจากโลกมนุษย์ไปแล้ว แต่ด้วยความรู้สึกที่ว่าตัวเองไม่ตาย และด้วยความรู้สึกผูกพันที่มีต่อพ่อแม่ญาติพี่น้อง หรือใครต่อใครก็ตาม หรือด้วยความรู้สึกผูกพันที่มีต่อทรัพย์สินสมบัติ หรือสิ่งของใด ๆ ก็ตาม ในสมัยที่ยังเป็นคนอยู่นั้น อันนี้แหละคือสาเหตุสำคัญที่ทำให้บุคคลเหล่านี้ ยังต้องวนเวียนอยู่ในบริเวณที่ฆ่าตนเองตาย หรือวนเวียนอยู่กับสิ่งที่ตนเป็นห่วงข้าพเจ้าขอแทรกคำอธิบายเพิ่มเติมอีก

อนึ่ง ข้าพเจ้าขอแทรกคำอธิบายเพิ่มเติมอีกเล็กน้อย ซึ่งก็เป็นคำอธิบายที่ข้าพเจ้าได้รับจากท่านนานมาแล้ว ว่า :-

ในกรณีของคนที่ฆ่าตนเองตาย หรือตายด้วยอุบัติเหตุแล้วไม่รู้สึกว่าตนเองได้ตายไปแล้วนั้น เป็นเพราะคนเหล่านี้เข้าใจว่า ถ้าตนเองจะได้ชื่อว่าตายไปแล้วจริง ๆ รูปร่างก็จะต้องไม่มี ความรู้สึกนึกคิดใด ๆ ก็จะต้องไม่มี ทั้งนี้เป็นเพราะเมื่อเขายังเป็นคนอยู่ เมื่อเขาเห็นคนตาย เขาก็มีความรู้สึกว่า คนคนนั้นได้สูญไปหมดแล้วทั้งในร่างกายและจิตใจ คนประเภทนี้ มีความเข้าใจ

ผิดอันนี้ฝังอยู่ในสันดาน เป็นความเข้าใจผิดของตนที่เข้าใจว่าตายแล้วสูญ ด้วยความเข้าใจผิดอันนี้แหละ ที่ทำให้เขาเข้าใจว่า ตัวเองยังไม่ตาย ทั้งนี้ก็เพราะเขายังรู้สึกว่าร่างกายเขาก็ยังอยู่ ความทุกข์ต่างๆ ที่ตนเองอยากจะพ้นก็ยังไม่อยู่ ความรู้สึกนึกคิดต่างๆ ก็ยังเหมือนเดิมจะว่าเขาตายไปได้อย่างไร บุคคลประเภทนี้บางคนก็ดีอย่างมากแม้จะมีอุปปาติกะที่หวังดีมาอธิบายด้วยการอ้างเหตุผลอย่างไรก็ตาม บุคคลประเภทนี้ก็ยังไม่ยินยอมอยู่ว่า ตัวเองยังไม่ตายอยู่นั่นเอง ซึ่งที่จริงก็น่าเห็นใจเพราะเขาก็มีข้อเท็จจริงที่ยืนยันให้เขาต้องรู้สึกเช่นนั้นอยู่นั่นอยู่เสมอคือ เขาจะอ้างอยู่เสมอว่า จะว่าตายแล้วได้อย่างไร ถ้าตายก็ต้องไม่มีอะไร นี่มันยังมีทุกอย่าง ร่างกายก็อันเดิม จิตใจก็อันเดิม แล้วอย่างนี้จะเรียกว่าฉันเป็นคนตายมันเป็นไปได้

บางคนก็ถึงกับต้องร้องออกมาด้วยความทรมานโอย.....ฉันทนไม่ไหว ทำไมฉันจึงไม่ตายเสียที และบางคนก็ร้องออกมาว่า เขาหาว่าฉันตาย มันน่าฆ่าเสียเหลือเกินคนตายพูดได้ ฯลฯ

ท่านผู้อ่านโปรดนึกถึงคำสอนในพระพุทธศาสนาที่ว่า

คนที่เป็นมัจฉาทิฎฐิ เวลาจะตายจะต้องเป็นบุคคลที่หลงตาย ซึ่งหมายความว่า เขาไม่เข้าใจอะไรเลยเกี่ยวกับเรื่องความตายและการเกิดใหม่ เขาจะอยู่ในภาวะแห่งความหลงผิดเหมือนดังที่กล่าวมานี้ โปรดสังเกตว่า ความเข้าใจผิดที่คิดว่าตัวเองไม่ตายนั้น เป็นผลสืบเนื่องมาจากมัจฉาทิฎฐิที่ได้ยึดถือเอาไว้ตั้งแต่สมัยยังเป็นมนุษย์ คือ พวกนี้มีความเห็นว่า คนเราตายแล้ววิสุญ

อนึ่ง ท่านควรจะเข้าใจอีกอย่างหนึ่งว่า ร่างกายของโอปปาติกะทั้งหมดนั้น เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมาจากอำนาจของวิญญูณ คือ เกิดจากอวิชชา ตัณหาอุปาทาน และจากวิบากของกรรมล้วนๆ เพราะฉะนั้น ในเมื่ออวิชชาตัณหาอุปาทานยังอยู่ในรูปเดิม ด้วยอำนาจแห่งวิบากของกรรมก็จะทำให้สภาพของร่างกายออกมาในรูปเดิม พวกโอปปาติกะเหล่านี้ไม่เคยรู้ความจริงเหล่านี้มาก่อน หรือถึงแม้บางคนจะเคยได้ยินได้ฟังมาบ้าง แต่ก็ไม่เชื่อหรือไม่เข้าใจอะไรเลยเพราะฉะนั้นเมื่อตายมาแล้วจึงได้มีความหลงผิด

อนึ่ง ท่านควรจะทราบถึงความจริงอีกข้อหนึ่งว่า ความคิดหรือความเข้าใจ ของพวกโอปปาติกะเปลี่ยน

แปลงยากมาก คล้ายกับคนแก่ที่สมองเสื่อมแล้ว ได้รับความ
คิดใหม่ๆ ไม่ได้ ตัวเองเคยมีความคิดเห็นอย่างไรเคยเชื่อมา
อย่างไร ก็มักจะมีความเห็นและเชื่อไปตามนั้น

ทั้งนี้ ยกเว้นบุคคลบางประเภทที่ทำอะไรจะต้องมี
เหตุผลเสมอ และบุคคลประเภทนี้ความคิดเปลี่ยนแปลงได้
ง่ายถ้าหากมีใครมาแนะนำอย่างมีเหตุผล

ผู้ที่ตายในสงครามจะไปนรก หรือไปสวรรค์ ?

อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ได้ถามต่อไปอีกว่า ผู้ที่ตายใน
สงครามซึ่งจะต้องมีการฆ่ากัน เป็นการกระทำปาณาติบาต
ก็ดี และบางคนแม้จะยังไม่ทันฆ่าใครตาย แต่ตัวเองถูกเขาฆ่า
ตายเสียก่อนก็ดี บุคคลเหล่านี้ ก็ได้ชื่อว่ามีเจตนาในการฆ่า
อยากทราบว่า คนที่ตายในสงครามในลักษณะเช่นนี้ คือทั้ง
ที่ได้ฆ่าเขา หรือยังไม่ทันได้ฆ่าเขาก็ตาม เมื่อตายในระหว่าง
สงครามจะมีใครมารับหรือไม่?

เขาจะไปสวรรค์หรือนรก? หรือว่าจะเที่ยวพ่นพ้านอยู่ในโลกมนุษย์หรือในบริเวณที่ถูกฆ่าตาย?

พ่อฤๅษี ตอบว่า คนที่ตายในสงคราม โดยปกติจะมีพวกโอบปาดิกะมากคอยรับอยู่มากมาย เพราะเมื่อสงครามเกิดขึ้นในโลกมนุษย์นั้น พวกโอบปาดิกะจะรู้ล่วงหน้าก่อนที่สงครามจะเกิดเสียด้วยซ้ำไป และเขาก็รู้ว่าจะต้องมีคนตายมากมายในสงคราม เพราะฉะนั้นพวกโอบปาดิกะที่มีหน้าที่มากคอยรับจะมารอคอยอยู่ก่อน

ซึ่งบางคนพอตายก็มีผู้มารับไปสวรรค์ทันทีแต่บางคนก็มีผู้มารับไปนรก และบางคนก็ยังเที่ยวพ่นพ้านอยู่ในบริเวณนั้น หรือไปเที่ยววนเวียนอยู่ตามบ้านญาติพี่น้องการที่บุคคลบางคนแม้จะตายในสงคราม แต่ก็ได้ไปสวรรค์นั้นเป็นเพราะคนเหล่านี้แต่เดิมเป็นคนมีบุญจิตใจสูง เป็นคนมีคุณธรรม ที่ไปทำการรบก็เป็นกรรบเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น ตัวเองมีน้ำใจเสียสละแม้กระทั่งชีวิตเพื่อปกป้องคุ้มครองผู้อื่น ทหารที่ตายในสงครามในลักษณะเช่นนี้ เมื่อตายแล้วจะมีโอบปาดิกะที่เคยเป็นญาติ หรือเป็นเพื่อน หรือที่มีหน้าที่โดยตรงที่จะมา

คอยรับ จะเป็นผู้พาไป ส่วนทหารที่จิตใจต่ำ มีแต่ความโหดเหี้ยม เห็นแก่ตัว บุคคลประเภทนี้เมื่อตายแล้วจะมีผู้มารับไปนรกทันที แต่สำหรับผู้ที่ยังไม่มีใครมารับนั้น เป็นพวกที่ไม่บาปมากพอที่จะตกนรก แต่ก็ไม่มีบุญพอที่จะไปสวรรค์ แต่ที่สำคัญที่สุด ก็คือพวกคนเหล่านี้มักจะไม่รู้สึกว่ตนเองตาย เพราะฉะนั้นความรู้สึกที่ผูกพันอยู่กับโลกมนุษย์ คือผูกพันอยู่กับญาติพี่น้อง พ่อแม่ ลูกเมีย หรือทรัพย์สินสมบัติ ยังมีอยู่อย่างมากมาย

ถึงแม้จะมีอุปปาติกะบางตนมาอธิบายให้เข้าใจว่าเขาได้ตายจากโลกมนุษย์แล้ว คนเหล่านี้ก็จะไม่ยอมเชื่อและเขาจะต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในสภาพเช่นนั้นไปจนกว่าเขาจะรู้สึกตัว และยอมรับความจริงว่าเขาเป็นบุคคลที่ตายไปจากโลกมนุษย์แล้ว หลังจากนั้นบุญและบาปที่มีอยู่ในสันดานก็จะทำหน้าที่ชักจูงให้เขาไปสวรรค์หรือว่าลงนรก หรือจะให้ไปอยู่ในภูมิไหน อันนี้บอกยาก จนกว่าคนคนนั้นจะถึงภาวะอันนั้นเสียก่อนจึงจะบอกได้ว่าเดี๋ยวนี้เขาไปอยู่ที่ไหน มีความเป็นอยู่อย่างไร

เท่าที่พอฤๅษีตอบมาก็มีเพียงเท่านี้ แต่ข้าพเจ้าเกรงว่าผู้อ่านบางคนอาจจะเกิดความสงสัยว่า ทำไมคนที่ฆ่าคนตาย บางคนจึงไปสวรรค์ได้? เพื่อจะแก้ความสงสัยข้อนี้ ข้าพเจ้าจะขออ้างข้อความในมหากัมมวิมังคสูตร ม.อ. ๑๔/๓๐๐/๒๗๑ มจร, ๑๔/๓๘๙ มมร. มาให้ท่านเห็นดังต่อไปนี้ มหากัมมวิมังคสูตร พระสูตรที่แสดงว่าคนทำบาปไม่ใช่จะตกนรกเสมอไปคนทำบุญก็ไม่ใช่จะขึ้นสวรรค์เสมอไป *ดูก่อนอนันท์บุคคล ๔ อย่างเหล่านี้มีอยู่ในโลกคือ :-

1. บุคคลบางคนในโลกนี้ ชำสัตรว์ ลัทธิทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พุดเท็จ พุดส่อเสียด พุดคำหยาบ พุดเหลวไหล มากด้วยความโลภ มีจิตพยาบาท เป็นมิจฉาธิปฏิฐิบุคคลนั้น เมื่อกายแตกทำลายตายไปแล้วพุดย๋อมเข้าถึงอบาย ทุคติ วินิบาต นรก

2. แต่บุคคลบางคนในโลกนี้ ชำสัตรว์ ลัทธิทรัพย์ ฯลฯ เป็นมิจฉาธิปฏิฐิ เมื่อกายแตกทำลายตายไปแล้วย๋อมเข้าถึงสุคติโลกสวรรค

3. บุคคลบางคนในโลกนี้ เว้นจากการชำสัตรว์ ลัทธิทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พุดเท็จ พุดส่อเสียด พุดคำหยาบ พุดเหลวไหล เป็นผู้ไม่มากไปด้วยความโลภ มีจิตไม่พยาบาท เป็นสัมมาธิปฏิฐิ บุคคลนั้น เมื่อกายแตกทำลายตายไปแล้วย๋อมเข้าถึงสุคติโลกสวรรค

4. แต่บุคคลบางคนในโลกนี้ เว้นจากการชำสัตรว์ ลัทธิทรัพย์ ฯลฯ เป็นสัมมาธิปฏิฐิ บุคคลนั้น เมื่อกายแตกทำลายตายไปแล้ว ย๋อมเข้าถึงอบายทุคติวินิบาต นรก

ดูก่อนอนันท์ ในบุคคลเหล่านี้ สำหรับบุคคลที่

ฆ่าสัตว์ ฯลฯ เป็นมิจฉาทิฏฐิ เมื่อกายแตกทำลายตายไปแล้ว เข้าถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรกนั้น ก็เพราะเขาได้กระทำบาปกรรม อันเป็นที่ตั้งแห่งทุกข์เวทนาในครั้งก่อน หรือต่อมาในภายหลัง เขาได้กระทำบาปกรรมอันเป็นที่ตั้งแห่งทุกข์เวทนา หรือในเวลาจะตายเขาก็ยังยึดมั่นในมิจฉาทิฏฐิ อย่างแน่นแฟ้น เขาย่อมเสวยวิบากของกรรมในปัจจุบันชาตินี้ หรือในชาติต่อไป หรือในชาติต่อ ๆ ไปอีก

ดูก่อนอานนท สำหรับบุคคลที่ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ฯลฯ เป็นมิจฉาทิฏฐิ เมื่อกายแตกทำลายตายไปแล้ว เข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ ก็เพราะเมื่อครั้งก่อน (คือในชาติก่อน หรือในชาตินี้เอง แต่หมายถึงครั้งก่อนที่เขาจะทำชั่ว) เขาได้กระทำกุศลกรรมอันเป็นที่ตั้งแห่งสุขเวทนาหรือต่อมาภายหลัง เขาก็ได้กระทำกุศลกรรมอันเป็นที่ตั้งแห่งสุขเวทนา หรือในเวลาจะตาย เขายึดมั่นอยู่ในสัมมาทิฏฐิอย่างแน่นแฟ้น เขาย่อมเสวยวิบากของกรรมในปัจจุบันชาตินี้ หรือในชาติต่อไป หรือในชาติต่อ ๆ ไปอีก

ดูก่อนอานนท์ สำหรับบุคคลที่เว้นจากการฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ฯลฯ เป็นสัมมาทิฏฐิ เมื่อกายแตกทำลายตายไปแล้ว เข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ ก็เพราะในครั้งก่อนเขาได้กระทำกุศลกรรม อันเป็นที่ตั้งแห่งสุขเวทนา หรือต่อมามาภายหลัง เขาได้กระทำกุศล กรรมอันเป็นที่ตั้งแห่งสุขเวทนา หรือเวลาจะตาย เป็นผู้ยึดมั่นอยู่ในสัมมาทิฏฐิอย่างแน่นแฟ้น เขาย่อมเสวยวิบากของกรรมในปัจจุบันชาตินี้ หรือในชาติต่อไป หรือในชาติต่อ ๆ ไปอีก

ดูก่อนอานนท์ สำหรับบุคคลที่เว้นจากการฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ฯลฯ เป็นสัมมาทิฏฐิ เมื่อกายแตกทำลายตายไปแล้ว บุคคลนั้นเข้าถึงอบาย ทุคติ วินิบาต นรก ก็เพราะในครั้งก่อน เขาได้กระทำบาปกรรมอันเป็นที่ตั้งแห่งทุกข์เวทนา หรือต่อมาในภายหลัง เขาได้กระทำบาปกรรม อันเป็นที่ตั้งแห่งทุกข์เวทนา หรือในเวลาจะตาย เขายึดมั่นอยู่ในมิจฉาทิฏฐิอย่างแน่นแฟ้นเพราะบาปกรรมอันนั้น เมื่อกายแตกทำลายตายไปแล้วเขาจึงเข้าถึงอบาย ทุคติ วินิบาต นรก เขาย่อมเสวย

วิบากของกรรมนั้น ในปัจจุบันชาตินี้ หรือในชาติต่อๆ ไป หรือในชาติต่อๆ ไปอีก

ม.อ. ๑๔/๓๐๐/๒๗๑ (มจร.) ๑๔/๓๘๙ (มจร.).

ผีหลอกคืออะไร ?

บันทึกอันนี้สืบเนื่องมาจากฉบับที่แล้ว ซึ่งยังถ่ายทอดลงไม่หมด ฉะนั้นจึงได้นำมาลงต่อไว้อีก ซึ่งในคราวเดียวกันนี้ อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ได้ถามว่า :-

เหตุไร คนบางคนจึงถูกผีหลอก แต่บางคนหรือส่วนมากไม่เคยถูกผีหลอกเลย ผีจะหลอกคนได้มีกฎเกณฑ์อย่างไรบ้าง ?

พ่อฤๅษีสรายากัส ได้ตอบว่า คนที่จะถูกผีหลอกจะต้องเป็นคนที่มีตาเป็นสื่อ หรือมีประสาทส่วนใดส่วนหนึ่งเป็นสื่อ โดยปกติที่เราเรียกกันว่า ผีหลอกนั้นก็แยกออกได้เป็นหลายประเภท คือ :-

๑. พวกโอบปาดิกะ ที่มีจิตใจต่ำ ตั้งใจจะหลอก

จริง ๆ เพื่อให้เกิดความกลัว หรือให้เกิดความตกใจ ซึ่งบางทีก็
ที่ทำได้ด้วยเจตนาร้าย เพื่อต้องการจะแกล้งให้เจ็บป่วยหรือ
ให้ตาย พวกโอบปาติกะประเภทนี้มีทั่วไป บางทีก็อยู่ในที่
แห่งเดียวกับที่มนุษย์อยู่ พวกนี้พบใครที่เขาอยากจะล้อหรือ
อยากแกล้งเป็นต้องทำเสมอ แต่ส่วนมากไม่มีผล เพราะ
คนที่ถูกแกล้งหรือถูกล้อนั้นส่วนมากตัวไม่เป็นสื่อ ฉะนั้นจึง
ไม่มีผลอันใด

2. บางคนที่เขายืนยันได้ว่า เขาถูกผีหลอกคือเห็น
จริง ๆ ไม่ใช่ตาฟาด หรือเห็นไปเอง บุคคลที่เห็นจริง ๆ เช่นนี้มี
อยู่ และเรียกกันว่าถูกผีหลอก ความจริงเขาไม่ตั้งใจจะหลอก
เลย แต่เพราะเหตุที่ตาของคนนั้นเป็นสื่อ และในขณะที่เห็น
นั้น จิตอยู่ในภาวะที่จะรับได้ จึงได้เห็นขึ้นมาเองโดยที่โอบ
ปาติกะไม่ได้ตั้งใจที่จะให้เห็น และคนที่เห็น ก็ไม่ตั้งใจว่าจะ
ดูมาก่อน แต่ว่าเป็นการประจวบเหมาะกันพอดี ด้วยเหตุดัง
ที่กล่าวมานี้ คนคนนั้นจึงได้เห็นโอบปาติกะ สำหรับในกรณี
อย่างนี้ ภาพที่เห็นจะเป็นภาพปรกติไม่มีรูปร่างลักษณะที่น่า
กลัว คือเห็นเหมือนกับเราเห็นคนธรรมดาทั่วไป แต่

เนื่องจากคนทั่วไปมีอุปาทาน ถ้าบังเอิญไปเห็นคนที่ตายไปแล้วปรากฏ ก็พูดกันว่าเห็นผีแล้วก็เกิดความหวาดกลัวทั้งๆ ที่โอบปาติกะที่เห็นนั้น บางคนก็เป็นพ่อแม่ ญาติพี่น้องหรือเพื่อน หรืออาจจะเป็นโอบปาติกะชั้นสูง ก็โอบปาติกะชั้นสูงที่เป็นชั้นเทวดาหรือชั้นพรหมก็ได้ แต่เนื่องจากโดยกฎธรรมดา โอบปาติกะทุกชั้นไม่ว่าจะอยู่ในภูมิไหน ถ้ามาปรากฏตัวอยู่ในโลกมนุษย์ รูปร่างก็จะเหมือนเดิม คือเหมือนเมื่อตอนที่เขายังเป็นคนอยู่ ถ้าตายในตอนที่มีอายุเท่าใด รูปร่างอย่างไร รูปอันนั้นก็ปรากฏให้เห็นในลักษณะเช่นนั้นเสมอ

ฉะนั้น เมื่อพูดกันถึงความเป็นจริงแล้ว บุคคลที่เห็นโอบปาติกะในลักษณะเช่นนี้ ต้องถือว่าเป็นคนมีบุญ เพราะแสดงให้เห็นว่า คนที่มีตาเป็นสื่อหรือมีประสาทส่วนใดเป็นสื่อ นั้น จะต้องเป็นคนที่มีพื้นสมาธิมาตั้งแต่ชาติก่อน ฉะนั้นความจริงจึงไม่ควรจะกลัว เพราะโอบปาติกะที่เห็นในลักษณะนี้ไม่ให้โทษแต่อย่างใดเลย ควรจะถือโอกาสที่ได้เห็นแม้เพียงครั้งเดียว ศึกษาให้รู้ถึงความเป็นจริงเกี่ยวกับชีวิตในโลกของโอบปาติกะ

อนึ่ง การเห็นโอบปาติกะในลักษณะเช่นนี้ ไม่ควรอย่างยิ่งที่จะเรียกว่า ฤกษ์ผิดพลาด และอีกอย่างหนึ่งบางทีบุคคลที่เห็นโอบปาติกะในลักษณะเช่นนี้ ก็เป็นเพราะโอบปาติกะที่เขาเห็นนั้น เขาตั้งใจที่จะให้คนนั้นเห็นเขาก็มี และโดยปกติก็มีโอบปาติกะไม่ใช่น้อย ที่ต้องการจะติดต่อกับมนุษย์ ต้องการจะให้ญาติพี่น้องของตนเองพบเห็นต้องการพูดจาติดต่อด้วย โอบปาติกะพวกนี้ได้พยายามคิดค้นหาวิธีต่าง ๆ เพื่อจะติดต่อกับมนุษย์ แต่การกระทำเช่นนี้ไม่ใช่ของง่ายเป็นเรื่องที่ยากมาก เพราะฉะนั้น ใครก็ตามในเมื่อมีตัวเป็นสื่อ สามารถที่จะติดต่อกับโอบปาติกะได้ คนเหล่านี้จะได้รับความสนใจเป็นพิเศษจากโอบปาติกะทั้งหลาย แต่ในกรณีอย่างนี้ ย่อมขึ้นอยู่กับฐานะในทางจิตใจของมนุษย์ผู้นั้นด้วย กล่าวคือ ถ้าเป็นคนที่มีพื้นจิตใจไม่สูง โอบปาติกะชั้นสูงก็ไม่อยากจะมาติดต่อด้วย แต่ถ้าเป็นคนที่มีจิตใจสูง โอบปาติกะชั้นสูงก็ยินดีที่จะมาติดต่อด

อนึ่ง พ่อฤๅษี ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า พวกโอบปาติกะชั้นต่ำ ซึ่งหมายถึงพวกที่มีจิตใจต่ำ ซึ่งเขาตั้งใจ

หลอกคนเพื่อความสนุก หรือเพื่อแกล้งให้เจ็บป่วยนั้นพวกนี้
ยังแบ่งออกไปอีกเป็น ๒ ประเภท คือ :-

ประเภทหนึ่ง จิตใจต่ำมาก มีแต่ความคิดเลวทรามอยู่
เสมอ พวกนี้เมื่อตั้งใจจะหลอกใครรูปร่างของเขาจะออกมา
โดยอัตโนมัติ โดยที่เขาไม่ตั้งใจไว้ก่อนว่าจะให้รูปร่างของตน
ออกมาในลักษณะอย่างไร โอบปาทิเกะชั้นนี้ในขณะที่จิตใจ
เขาเป็นปกติ รูปร่างเขาเหมือนคนธรรมดา คือมีลักษณะ
เหมือนกับเมื่อตอนที่เขาจะตายจากโลกมนุษย์ แต่ในเวลา
ที่เกิดความตั้งใจจะหลอกใครขึ้นมา รูปร่างก็จะเปลี่ยนเป็น
ปีศาจที่น่ากลัวขึ้นมาทันทีโดยอัตโนมัติ คือเป็นไปตาม
สันดานเดิมที่เคยยึดถือมาในขณะที่อยู่ในโลกมนุษย์ และเป็น
ไปตามพื้นอันต่ำทรามของเขา พวกนี้แม้ในบางครั้งอาจจะ
ให้ตัวเองมีรูปร่างสวยงาม แต่ให้เนื้ออย่างไรก็ไม่สำเร็จ

อีกประการหนึ่ง คือพวกครึ่ง ๆ กลาง ๆ ซึ่งหมายความว่า
สันดานไม่ใช่ต่ำทั้งหมด ในบางขณะก็มีความรู้สึกผิดชอบ
ชั่วดี มีมนุษยธรรมอยู่บ้าง พวกนี้ เวลาจะหลอกใครเขาอาจ
จะบังคับให้ร่างกายของเขาปรากฏ

ออกมาตามความต้องการได้ และในบางครั้งก็อาจแปลงตัวให้มีร่างกายสวยงาม แต่ถึงกระนั้น ก็ไม่อาจจะอยู่ในรูปร่างนั้นได้นานๆ เนื่องจากพื้นจิตใจส่วนใหญ่ของเขาไม่อยู่ในขั้นที่จะเป็นเทวดาได้ เพราะฉะนั้น รูปร่างที่สวยงามนั้นจึงปรากฏอยู่ได้ไม่นาน พวกนี้ส่วนมากก็มีรูปร่างอยู่ในลักษณะเดิม คือเหมือนเมื่อตอนที่ก่อนจะตายจากโลกมนุษย์

อนึ่ง พวกที่สามารถจะหลุดออกคนได้นี้ ส่วนมากเป็นพวกที่จัดอยู่ในประเภทอบายภูมิ และที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์ได้ไม่ไปอยู่ในที่ที่มีการทรมานจริง ๆ ก็เพราะไม่ใช่คนบาปหนาจนเกินไป ถึงแม้ว่าจะจัดอยู่ในประเภทอบายภูมิ แต่ก็ไม่ใช่ชั้นต่ำ คือเป็นพวกถ้าจะเปรียบเหมือนกับคนติดคุก ก็ได้แก่พวกที่เหลือเวลาอีกไม่มากเท่าไรก็จะพ้นจากคุก แต่ในเรื่องเวลานี้ ท่านบอกว่าอย่าได้ถือเอาเวลาในโลกมนุษย์เป็นมาตรฐาน เพราะในโลกโอบปาติกะนั้น เราพูดว่าไม่นานก็จริง แต่มันอาจจะกินเวลาในโลกมนุษย์นับเป็นสิบๆ ปี หรือนับเป็นร้อยๆ ปีก็ได้

ยมบาลมีจริงหรือไม่

*ตามความเชื่อถือของคนไทยตั้งแต่สมัยโบราณมาแล้ว เราเชื่อกันอย่างหนึ่งว่า คนที่ทำบาปตายไปแล้วจะต้องไปพบกับยมบาล หรือบางทีลูกน้องของยมบาลก็มาคอยรอรับตั้งแต่ยังไม่ทันจะตาย พอตายลูกน้องของยมบาล ที่จะพาตัวไปเมืองนรกทันที และอีกอย่างหนึ่งเคยมีเรื่องเล่ากันในการทำงานว่า บางคนตายไปแล้วไปพบยมบาล ได้เห็นสภาพในเมืองนรก แล้วก็กลับฟื้นขึ้นมาเล่าถึงเหตุการณ์ที่ตนเองได้ไปเห็นมา

จากความเชื่อถือที่สืบทอดกันมาตั้งแต่สมัยโบราณ และจากคำบอกเล่าของคนตายแล้วฟื้นขึ้นมา จิตรกรจึงได้เขียนภาพไว้ให้เราแลเห็นว่ารูปร่างของยมบาลนั้นอ้วนใหญ่ ท้องพลุ้ย ศีรษะล้าน นัยตาถมึงทึง ไม่สวมเสื้อ แต่นุ่งผ้า มีถือขอวาน นั่งอยู่บนบัลลังก์ไต้ต้นไม้ และข้างๆ ยมบาลจะมีลูกน้องคอยตรวจบัญชีว่า ใครจะตายเมื่อไร และทำ

บาปกรรมอะไรมาบ้าง อะไรทำนองนี้เป็นต้น ข้าพเจ้าได้เอาเรื่องนี้ไปปรารภให้พ่อฤๅษีศรียากัสฟัง เพื่อต้องการจะทราบว่าเรื่องจริง ๆ เป็นอย่างไรกันแน่ ท่านได้เล่าให้ฟังว่า :-

ยมบาลมีอยู่ ๒ อย่าง คืออย่างหนึ่งได้แก่ยมบาลที่เกิดจากจินตนาการ หรือยมบาลที่เป็นมโนภาพของคนที่เห็นซึ่งไม่มีตัวจริง และอีกอย่างหนึ่ง คือยมบาลที่มีตัวจริง

สำหรับยมบาลที่เป็นจินตนาการนั้น จะสังเกตเห็นได้ว่า จะมีรูปร่างแตกต่างกันไปตามความเชื่อถือและวัฒนธรรมของถิ่นนั้น ๆ หรือของประเทศนั้น ๆ เช่น เราจะเห็นว่ายมบาลที่คนไทยเขียน กับยมบาลที่คนจีนเขียนหรือที่ชาวอินเดียเขียน รูปร่างไม่เหมือนกัน อันนี้ไม่ควรจะถือเอามาเป็นสาระ ส่วนยมบาลที่เป็นมโนภาพ ซึ่งอาจจะมีบางคนเห็นมาจริง ๆ ดังเช่นในกรณีที่บางคนตายไปแล้วไปเห็นยมบาลและกลับมาเล่าให้ฟัง หรือบางคนอาจจะเห็นใน

เวลาเข้าสมาธิ หรือบางคนอาจจะเห็นในเวลาไม่สบายโดยเฉพาะในเวลาที่คุณหมกมุ่นในร่างกายสูง ถึงขนาดเพ้อคลั่งหรือเกือบจะเพ้อคลั่งนั้น แม้ในกรณีอย่างนี้ ก็ย่อมจะแตกต่างกันออกไป ตามความยึดถือที่ฝังอยู่ในสันดาน

ท่านให้ข้อสังเกตว่า ยมบาลที่เกิดจากจินตนาการนั้น คนที่เขียนภาพออกมาไม่ได้เห็นจริงๆ เพียงแต่นึกวาดภาพในใจ และก็เห็นเป็นภาพลางๆ อยู่ในความรู้สึกส่วนยมบาลที่เป็นมโนภาพนั้น บางคนก็เห็นอาจจะเห็นได้อย่างชัดเจนเสมือนหนึ่งเห็นด้วยตา แล้วก็ยึดถือว่าเป็นของจริง ยมบาลทั้งสองประเภทนี้ถือเอาเป็นสาระไม่ได้ และโดยเฉพาะยมบาลที่เป็นมโนภาพนี้ต้องระวังให้มาก เพราะคนที่เห็นนั้นส่วนมากเขาจะเชื่อสนิทว่าเป็นของจริง แต่อย่างไรก็ตามขอให้สังเกตว่า ถ้ายมบาลที่เห็นเป็นมโนภาพซึ่งไม่ใช่ของจริงเราก็จะพบว่า คนที่เห็นถ้ามีความเชื่อถือ มีวัฒนธรรมหรือประเพณีแตกต่างกัน ยมบาลที่คนเหล่านี้เห็นจะไม่เหมือนกันเลย ส่วนยมบาลอีกประเภทหนึ่ง เป็นยมบาลจริงๆ ซึ่งถ้าใครได้เห็น ภาพที่เห็นจะตรงเหมือนกันหมด

ไม่ว่าจะเป็นคนชาติไหนภาษาไหน แต่ยมบาลตัวจริงที่ว่านี้ ไม่ใช่มีคนเดียว ยมบาลนั้นมีทุกภูมิ กล่าวคือในนรกก็มีในสวรรค์ก็มี แต่ในสวรรค์ไม่นิยมเรียกว่าเป็นยมบาล เรียกเป็นชื่ออื่น และในนรกซึ่งแยกประเภทย่อยออกไปอีกหลายภูมิ หรือหลายขุมนั้น แต่ละภูมิหรือแต่ละขุมก็มียมบาลประจำภูมินั้น ๆ ในสวรรค์ก็เหมือนกัน

การที่บุคคลบางคนเมื่อตายลงแล้ว จะต้องมิโอบปาติกะ ซึ่งเป็นลูกน้องของยมบาลมาคอยรับนั้น ความจริงมีอยู่ว่า คนเราเมื่อยังมีชีวิตจิตใจอยู่ในภูมิไหน เมื่อตายลงพวกโอบปาติกะซึ่งมีระดับจิตใจอย่างเดียวกับเรา เขาก็จะรู้โดยสัญชาตญาณ โดยเฉพาะคือโอบปาติกะที่เป็นหัวหน้าในภูมินั้น ครั้นแล้วเขาก็จะส่งลูกน้องของเขามาคอยรับคนที่ตายจากโลกมนุษย์ ซึ่งมีระดับจิตใจอย่างเดียวกับเขาให้ไปอยู่ในภูมิของเขา ซึ่งเหตุการณ์เช่นนี้เป็นเรื่องที่มีอยู่ทั่ว ๆ ไปทุกภูมิ แต่ทั้งนี้ก็อย่าได้คิดว่า คนที่ตายจะต้องมีโอบปาติกะมาคอยรับเสมอไป ผู้ที่ไปโดยลำพังตัวเองก็มีอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน

ซึ่งหมายความว่า พอสิ้นใจลง ระดับจิตใจของตัวเองอยู่ในภุมิไหนก็จะไปเกิดในภุมินั้นทันที

ท่านบอกว่าหลักใหญ่ๆ มีอยู่ดั่งที่กล่าวมานี้ เพราะฉะนั้น คนที่ทำบาปไว้มาก ซึ่งจะต้องตกนรกนั้นก็จะมีพวกโอบปาติกะในนรกมาคอยรับ ให้ไปพบกับโอบปาติกะที่เป็นหัวหน้าในภุมินั้นๆ และแล้วเขาก็จะได้รับ ความทรมาณหรือได้รับความยุ่งยากลำบากต่าง ๆ เป็นไปตามสภาพของภุมินั้น คล้ายกับว่า ในเมื่อเรามีนิสัยเป็นโจร จากนิสัยอันนี้ ก็จะทำให้ผลัดกันให้เราไปอยู่กับพวกโจร ครั้นแล้วก็จะได้รับความยุ่งยากอะไรต่างๆ เป็นไปตามสภาพที่โจรประเภทนั้นจะพึงได้รับ เพราะฉะนั้นในเมื่อเราเป็นคนที่มีนิสัยสันดานชอบเอาเปรียบชอบเบียดเบียนคนอื่น มีนิสัยเห็นแก่ตัว เป็นอัมธพาล เมื่อตายไปแล้วเราก็จะไปอยู่ในภุมิของพวกโอบปาติกะชนิดที่มีนิสัยสันดานอย่างเดียวกับเรา และในเมื่อโอบปาติกะที่อยู่ในภุมินั้นล้วนแต่มีนิสัยอัมธพาลทั้งสิ้น เราซึ่งมีนิสัยอย่างเดียวกับเขา ก็จะต้องได้รับความลำบากความทุกข์ทรมาณจากการเบียดเบียนซึ่งกันและกัน และในทำนองเดียวกัน

ถ้าหากในขณะที่ยังเป็นมนุษย์อยู่เป็นคนที่มีนิสัยเมตตา กรุณามีhiriโอดตตปปะ มีความยุติธรรม เมื่อตายแล้วเราก็จะไปอยู่ในภูมิที่มีอุปนิสัยใจคออย่างเดียวกับเรา ครั้นแล้วเราก็จะได้รับความสุขโดยประการต่างๆ เพราะเหตุที่ได้อยู่ร่วมกับคนดี

พ่อฤๅษีได้อธิบายให้ฟังอีกว่า หลักใหญ่ๆ ของเรื่อง ยมบาล เรื่องนรก และเรื่องสวรรค์ก็มีอยู่ดังที่กล่าวมานี้ แต่ทั้งนี้ท่านก็ได้เตือนไว้ด้วยว่า อย่าได้ยึดมั่นถือมั่น ในหลัก เหล่านี้จนเกินไป อย่าได้ถือเป็นหลักตายตัวเพราะเท่าที่ กล่าวมานั้น เป็นความจริงเพียงส่วนหนึ่งและเป็นส่วนที่เล็กน้อย มากของความเป็นจริงทั้งหมด ตัวท่านเอง ถึงแม้จะสามารถไปสำรวจเมืองนรกเมืองสวรรค์ได้ก็จริง แต่ท่านก็มี ความรู้จำกัดไม่ใช่จะรู้อะไรทุกอย่าง

ท่านให้ข้อเปรียบเทียบไว้ว่า เหมือนอย่างว่าเราจะ เข้าไปสำรวจป่าอัฟริกาซึ่งเป็นทวีปที่ใหญ่ มีอาณาเขตของ ปากกว้างขวางใหญ่โตมาก ความรู้เท่าที่บอกมานั้นเป็นเสมือน หนึ่งเราเพิ่งจะเข้าไปสำรวจชายป่าของอัฟริกาเท่านั้น ยังไม่ ได้เข้าไปในส่วนลึกของป่า สิ่งที่พบก็ยังเป็น

เพียงสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ยังไม่ใช่สิ่งประหลาดแต่อย่างใด

ข้าพเจ้าได้ถามท่านอีกอย่างหนึ่งว่า มีบุคคลบางคน เชื่อว่าในเมืองนรกยมบาลจะต้องจดประวัติของคนที่ทำบาป เอาไว้ด้วย เรื่องนี้จริงหรือเปล่า?

ท่านบอกว่า ความจริงคนที่ป็นหัวหน้าของภูมินั้น ๆ ส่วนมากสามารถที่จะรู้ได้ว่า คนที่เข้ามาสู่ภูมิของตัวเอง ได้ทำกรรมอะไรมาบ้าง ความรู้อย่างนี้ไม่เป็นเรื่องยุ่งยาก สำหรับคนที่ป็นหัวหน้า เพราะฉะนั้นจึงไม่จำเป็นที่จะต้องจด แต่ก็มีบางภูมิเหมือนกันที่มีการจดบันทึก ทางนี้ก็เนื่อง มาจากความเคยชินสมัยที่เป็นมนุษย์ เมื่อต้องการจะจำอะไร หรือมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น ก็ชอบจดบันทึกเอาไว้ และ ข้าพเจ้าได้ถามท่านอีกว่า ถ้าสมมติว่า คน ๆ นั้นยังไม่ตาย เขายังเป็นคนอยู่ ท่านที่เป็นหัวหน้าในภูมินั้น ๆ จะสามารถ ทราบได้หรือไม่ว่า คนนั้นคนนี้ได้ทำกรรมอะไร ซึ่งที่กล่าวนี้ หมายถึงกรรมชนิดที่จะนำไปเกิดในภูมินั้น ๆ

ท่านบอกว่า ถ้ามีความสนใจก็สามารถจะรู้ได้เสมอ เพราะว่า การกระทำของคนนั้นจะมีผลสะท้อน ก่อให้เกิดปรากฏการณ์ ขึ้นในภूमินั้น ๆ ซึ่งหมายความว่า ตนเองทำกรรมอะไรไว้ และ กรรมอันนั้นจะนำไปเกิดในภूमินั้น มันก็จะมีปรากฏการณ์ เกิดขึ้นในภूमินั้น ๆ

เพราะฉะนั้น โอบปาติกะที่เป็นหัวหน้า หรือพูดอีกนัย หนึ่ง คือผู้ที่เป็นยมบาลในภूमินั้น ๆ จึงสามารถที่จะรู้ได้ สำหรับคำอธิบายของพ่อฤๅษี ดังที่กล่าวมานี้ ข้าพเจ้ารู้สึก ว่าเป็นหลักที่แปลกจากที่ข้าพเจ้าเคยเข้าใจมาหรือถ้าจะพูด ให้ถูก ก็คือ หลักดังที่กล่าวมานี้ ข้าพเจ้าไม่เคยนึกมาก่อน เลย แต่ก็น่าประหลาด พอท่านอธิบายถึงหลักเกณฑ์ ต่าง ๆ ดังที่กล่าวมา ก็ทำให้ข้าพเจ้านึกได้ถึงพระสูตร ๆ หนึ่ง ซึ่งพระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ ซึ่งมีหลักอย่างเดียวกับที่พ่อฤๅษี ได้อธิบาย พระสูตรที่ว่านี้ข้าพเจ้าได้นำมาเขียนไว้ในหนังสือ พุทธวิทยามาถ ๒ ซึ่งหนังสือที่ว่านี้ ข้าพเจ้าได้พิมพ์มาเป็น เวลาสิบกว่าปีแล้วข้อความในพระสูตรนั้นมีดังต่อไปนี้ :-

เรื่องกรรมที่เป็นหลักใหญ่ที่สุด

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย กรรม ๔ อย่างเหล่านี้อันเรา
กระทำให้แจ้งแล้ว รู้ทั่วถึงแล้วด้วยปัญญายิ่งด้วยตัวเองคือ :-

๑. กรรมดำ มีวิบากดำ
๒. กรรมขาว มีวิบากขาว
๓. กรรมไม่ดำไม่ขาว มีวิบากกรรมไม่ดำไม่ขาว

และย่อมเป็นไปเพื่อความสิ้นกรรมดูก่อนภิกษุทั้งหลาย
กรรมเช่นไรเป็นกรรมดำมีวิบากดำ? ดูก่อนภิกษุ
ทั้งหลาย บุคคลบางคนในโลกนี้ประกอบ กายสังขาร วจี
สังขาร มโนสังขาร อันเป็นไปเพื่อความเบียดเบียน บุคคล
นั้นย่อมเข้าถึงโลกที่มีความเบียดเบียน เมื่อเข้าถึงโลกที่มีการ
เบียดเบียนเช่นนั้น เขาย่อมกระทบกับผัสสะ อันเป็นที่ตั้งแห่ง
การเบียดเบียน เมื่อเขากระทบกับผัสสะที่มีการเบียดเบียน
ย่อมเสวย

เวทนาอันเป็นไปเพื่อความเบียดเบียน อันเป็นทุกข์โดยส่วนเดียว เช่นสัตว์นรกทั้งหลาย ดูก่อนภิกษุทั้งหลายอย่างนี้เรียกว่า กรรมด่ามีวิบากด่า

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อย่างไรเรียกว่ากรรมขาวมีวิบากขาว? ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บุคคลบางคนในโลกนี้ประกอบกายสังขาร วจีสังขาร มโนสังขาร อันไม่เป็นไปเพื่อความเบียดเบียน เมื่อเขาประกอบกายสังขาร วจีสังขาร มโนสังขาร อันไม่เป็นไปเพื่อความเบียดเบียน ก็ย่อมเข้าถึงโลกที่ไม่มีการเบียดเบียน ครั้นเข้าไปถึงโลกที่ไม่มีการเบียดเบียน เขาย่อมกระทบกับผัสสะที่ไม่มีการเบียดเบียน ครั้นเขากระทบกับผัสสะที่ไม่มีการเบียดเบียนเขาย่อมเสวยเวทนาอันไม่มีความเบียดเบียน เป็นสุขโดยส่วนเดียว ดังเช่นเทพเจ้าเหล่าสุภิกินหะ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อย่างนี้แลเรียกว่า กรรมขาวมีวิบากขาวดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อย่างไรเรียกว่ากรรมทั้งด่าทั้งขาว มีวิบากทั้งด่าทั้งขาว? ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บุคคลบางคนในโลกนี้ ย่อมประกอบกายสังขาร วจีสังขาร มโนสังขาร อันเป็นไปเพื่อความเบียดเบียนบ้าง อันไม่

เป็นไปเพื่อความเบียดเบียนบ้าง ครั้นประกบกายสังขาร
 วจิตสังขาร มโนสังขาร อันเป็นไปเพื่อความเบียดเบียนบ้าง
 อันไม่เป็นไปเพื่อความเบียดเบียนบ้าง เขาย่อมเข้าถึงโลกที่
 มีการเบียดเบียนบ้าง ไม่มีการเบียดเบียนบ้าง ครั้นเข้าไปถึง
 โลกที่มีการเบียดเบียนบ้าง ไม่มีการเบียดเบียนบ้าง เขาย่อม
 กระทบกับผัสสะอันเป็นไปเพื่อความเบียดเบียนบ้าง ไม่เป็น
 ไปเพื่อความเบียดเบียนบ้าง เขาย่อมเสวยเวทนา อันเป็น
 ไปเพื่อความเบียดเบียนบ้าง ไม่เป็นไปเพื่อความเบียดเบียน
 บ้าง ซึ่งเกลื่อนกล่นไปด้วยสุขและทุกข์ ดังเช่นมนุษย์ทั้งหลาย
 เทวดาบางพวก วินิบาตบางพวกดูก์อนภิกษุทั้งหลาย อย่าง
 นี้แลเรียกว่า กรรมทั้งดำทั้งขาว มีวิบากทั้งดำทั้งขาว

ดูก์อนภิกษุทั้งหลาย อย่างไรเรียกว่ากรรมไม่ดำไม่
 ขาวมีวิบากไม่ดำไม่ขาว และย่อมเป็นไปเพื่อความสิ้นแห่ง
 กรรม? ดูก์อนภิกษุทั้งหลาย กรรมใดเป็นกรรมดำ มีวิบากดำ
 กรรมใดเป็นกรรมขาว มีวิบากขาว กรรมใดเป็นทั้งดำและขาว
 มีวิบากทั้งดำและขาว กรรมอันประกอบด้วยเจตนาเพื่อที่จะ
 ละกรรมเหล่านี้ กรรมอย่างนี้แลเรียก

ว่า กรรมไม่ด่าไม่ขาวมีวิบากไม่ด่าไม่ขาว และยอมเป็นไป เพื่อความสิ้นแห่งกรรม ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย กรรม ๔ อย่าง เหล่านี้แลอันเรากระทำให้แจ้งแล้ว รู้ทั่วแล้วด้วยปัญญาอัน ยิ่งด้วยตนเอง

อ. ตตฺถกฺก. ๒๑/๒๓๓/๒๕๘ (มจร.) ๒๑/๓๑๔ (มมร.).

ต้นจิวในเมืองนรกมีจริงหรือไม่ ?

*ได้มีสมาชิกบางท่านเขียนจดหมายมาเป็นเชิงต่อว่า ว่าทำไมโอบปาติกะที่เป็นผู้ตอบปัญหา จึงไม่มีที่เป็นคนไทย บ้าง ? ข้าพเจ้าได้เคยตอบไปแล้วว่า โอบปาติกะที่สามารถ จะให้แสงสว่างในเรื่องโลกของโอบปาติกะนั้น มีหลายท่าน มี ทั้งที่เคยเป็นคนไทย ฝรั่งเศส อินเดีย จีน และชาติอื่นๆ อีก แต่ เนื่องจากหน้ากระดาษของเราจำกัด และการที่จะถามเรื่อง อะไร เราก็ต้องดู

ว่าท่านถนัดทางไหน ไม่ใช่ว่าท่านจะตอบได้ทุกอย่าง

เพราะฉะนั้นที่แล้วมา จึงมีแต่พ่อฤๅษีศรายาภัส แต่
อย่างไรก็ดี สำหรับในฉบับนี้ข้าพเจ้าได้ขอความกรุณาจาก
ท่านครูบาศรีวิชัย ผู้สร้างทางขึ้นดอยสุเทพ เป็นผู้ตอบ ซึ่ง
ท่านก็ได้กรุณาให้คำตอบเท่าที่ท่านสามารถจะให้ได้ และ
ท่านได้สั่งไว้ด้วยว่า เท่าที่บอกมานี้ไม่ใช่เรื่องทั้งหมดเป็นแต่
เพียงบางส่วน และก็เล็กน้อยมากที่ท่านได้ไปเห็นมา และ
การบันทึกเรื่องนี้ ข้าพเจ้าไม่ได้ทำต่อหน้าบุคคลหลาย ๆ คน
อย่างที่เคยทำ และไม่ได้บันทึกเสียงเอาไว้ เรื่องนี้ได้มาจก
การสนทนากับท่านเพราะความอยากรู้ของข้าพเจ้า และเรื่อง
ที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียนถามท่านมีดังนี้ :-

คำว่า นรก ที่แบ่งเป็นขุม ๆ คำว่าขุมในที่นี้หมายถึง
อะไร ? ถ้าพูดตามภาษาที่คนทั่วไปเข้าใจก็ต้องนึกว่านรกมี
สภาพเป็นหลุมลึก หรือเป็นบ่อใหญ่อะไรทำนองนี้

ท่านได้อธิบายให้ฟังว่า นรกที่ท่านได้ไปเห็นมาไม่ได้มี
สภาพเป็นหลุม แต่มีสภาพเป็นเสมือนหนึ่งถ้ำหรือที่อยู่ซึ่งก็
มีภูมิประเทศคล้าย ๆ กันในโลกมนุษย์ แต่

ว่ามันแห้งแล้งและกันดารมาก คนที่มีจิตใจอย่างเดียวกัน หรือมีนิสัยเหมือนกัน ด้วยอำนาจแห่งกฎของกรรมก็จะทำให้บุคคลเหล่านี้ไปอยู่รวมกันเป็นพวก ๆ และคำว่า ชุม ก็หมายถึง ถิ่น ๆ หนึ่ง หรือ แดน ๆ หนึ่ง ของพวกนรกนั่นเอง

พอท่านอธิบายให้ข้าพเจ้าฟังเช่นนี้ ข้าพเจ้าขอสารภาพว่าข้าพเจ้ารู้สึกขนลุกเพราะในขณะนั้นทำให้ข้าพเจ้านึกถึงพุทธพจน์ที่ข้าพเจ้าเคยอ้างมาแล้วได้ทันทีกล่าวคือ “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บุคคลบางคนในโลกนี้ย่อมประกอบกายสังขาร วจีสังขาร มโนสังขาร อันเป็นไปเพื่อความเบียดเบียนบุคคลนั้นย่อมเข้าถึงโลกที่มีความเบียดเบียน เมื่อเข้าถึงโลกที่มีการเบียดเบียนเช่นนี้ เขาย่อมกระทบกับผัสสะอันเป็นที่ตั้งแห่งการเบียดเบียนย่อมเสวยเวทนาอันเป็นไปเพื่อความเบียดเบียน อันเป็นทุกข์โดยส่วนเดียว เช่นสัตว์นรกทั้งหลาย”

ที่ข้าพเจ้าขุ่นลุก ก็เพราะทำให้เกิดความปลื้มปิติที่มองเห็นว่า “พระธรรมคำสั่งสอนพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว” และแล้วข้าพเจ้าก็รู้สึกสลดสังเวช เพราะนึกขึ้นมาได้ว่าคนในโลกส่วนมาก แม้กระทั่งผู้ที่เคยบวชเรียนเคยศึกษาในทางพระพุทธศาสนาามาก แต่ที่ไม่เชื่อว่านรกมี ก็มีอยู่ไม่น้อยเลย ท่านครูบาศรีวิชัยท่านอธิบายเพียงแค่นั้น ข้าพเจ้าก็รู้สึกสว่างขึ้นมาทันทีและเชื่อสนิททีเดียว เพราะโดยปกติข้าพเจ้าเข้าใจเรื่องกฎของวิญญูณเกี่ยวกับเรื่องการจุติและปฏิสนธิดีอยู่แล้ว พอท่านพูดว่า พวกที่มีนิสัยอย่างเดียวกันก็จะไปอยู่ร่วมกัน ข้าพเจ้าจึงเข้าใจทันที แต่ท่านก็ยังอธิบายต่อไปอีกว่า เท่าที่ท่านไปเห็นมานั้น พวกที่มีนิสัยเห็นแก่ตัว คิดจะเอาเปรียบกัน พวกเหล่านี้เมื่อไปอยู่ร่วมกัน ในถิ่นเดียวกัน ต่างฝ่ายต่างก็จะเอาวัดเอาเปรียบกัน และในถิ่นนั้นก็แค้นกันอยู่แล้ว เมื่อพวกเหล่านี้ทุกคนมีนิสัยเห็นแก่ตัว เพราะฉะนั้น ความเดือดร้อนจึงมีอยู่ตลอดเวลา มีการเอาเปรียบ มีการประหัตประหารกัน ยื้อแย่งกัน ท่านบอกว่าเท่าที่ไปเห็นนี้ ถ้าหากว่าใจไม่เข้มแข็ง วางจิตเป็นอุเบกขาไม่ได้ ก็จะทนดูสภาพของ

พวกเหล่านี้ไม่ได้เลย ท่านได้บอกอีกว่า เรื่องอบายภูมิตามที่ได้กล่าวไว้ในหนังสือโลกทิพย์นั้น ที่เป็นจริงอย่างนั้น และข้าพเจ้าได้ถามท่านอีกว่า:-

เรื่องต้นจิวตามที่เชื่อถือกันมาว่า ถ้าใครผิดศีลข้อกาเม ฯ จะต้องไปขึ้นต้นจิวจริงหรือเปล่า?

ท่านได้ตอบว่า ต้นจิวจริงๆ นั้นไม่มี แต่พวกนรกที่ได้รับความทรมานจากการขึ้นต้นจิวนั้นมี และเท่าที่ท่านได้ไปเห็นมา คนไทยที่ขึ้นต้นจิวมีมากกว่าฝรั่งและคนชาติอื่น ๆ ท่านอธิบายว่า ที่ว่าต้นจิวไม่มีนั้น เพราะเมื่อท่านไปดู ท่านไม่เห็นต้นจิวเลย แต่ก็เห็นคนเหล่านั้นทำท่าป็นป่วยเหมือนกับขึ้นต้นไม้ และเดี๋ยวก็เห็นเที่ยววิ่งซุกซ่อน ท่านสงสัยจึงได้เข้าสมาธิกำหนดใจพวกนี้ดูว่า พวกนี้ทำไมจึงได้เป็นอย่างนั้น จึงได้เห็นมโนภาพที่เขาสร้างจากความเชื่อถือที่ติดไปตั้งแต่สมัยเป็นมนุษย์และจากสันดานชั่วรวมกัน และที่ท่านว่าคนชาติอื่นที่ขึ้นต้นจิวมีน้อยหรือเกือบจะไม่มีเลยก็ว่าได้ นั้น ก็เพราะความยึดถือของเขาอย่างนี้ไม่มี แต่เขาเหล่านั้นก็ได้รับความทรมานในรูปอื่น พวกสัตว์นรกประเภทนี้

ก็คือพวกคนบ้าประเภทที่ประสาทตาและประสาทหู สร้างภาพและสร้างเสียงขึ้นมาหลอนหลอกตัวเอง จะแตกต่างกันก็แต่เพียงว่า พวกสัตว์รกรกนั้นได้รับความทุกข์ทรมานยิ่งกว่าพวกมนุษย์ที่เป็นคนบ้าอย่างนั้นหลายเท่า ท่านบอกว่าความยึดถืออะไรก็ตามที่ไม่ดี ที่ทำให้เกิดความทุกข์ และที่มันฝังใจอยู่นั้นมีผลร้ายมาก คนที่ทำความชั่วย่อมนำมาถึงคนที่ยึดถือในทางที่ผิดสร้างความรู้สึกที่ไม่ดี หรือสร้างความรู้สึกที่ผิดๆ เอาไว้ในสันดานของตัว เมื่อวิบากของกรรมนี้ให้ผลในโลกของโอปปาติกะนั้นมันออกมาชัดเจนและรุนแรงมาก เมื่อเราอยู่ในโลกมนุษย์ เรากระทำสิ่งที่ไม่ดี ความรู้สึกที่ไม่ดีนี้ ถึงแม้ตัวเองจะเคยชิน กล่าวคือ สามารถทำได้ อย่างสบายไม่รู้สึกเดือดร้อนใจ ก็อย่าเข้าใจว่า ความรู้สึกที่เป็นวิบากที่เกิดขึ้นในสันดานนี้ มันจะเป็นความรู้สึกที่เยือกเย็น เมื่อสมองและร่างกายของเรายังดีอยู่ สิ่งแวดล้อมยังดีอยู่ จะไม่รู้สึกทรมาน แต่ถ้าร่างกายอ่อนแอหรือเกิดเจ็บป่วย สมองและประสาทจะควบคุมไว้ไม่ได้เหมือนเมื่อก่อนนอนหลับแล้วก็ฝัน หรือคนที่เจ็บหนัก

จวนจะตาย ความรู้สึกที่ไม่ดีที่ตัวเองทำไว้ที่ตัวเองสะสมเอาไว้ มันจะมีผลออกมาทำให้คนนั้นได้รับการทรมาน เช่นทำให้ฝันร้าย ทำให้เห็นสิ่งที่น่ากลัว ได้ยินแต่สิ่งที่น่ากลัวทั้ง ๆ ที่สิ่งที่เห็นและได้ยินนั้น ไม่ใช่ความจริงแต่มันก็ทรมานไม่น้อย ท่านบอกว่า การทรมานอย่างที่มีมนุษย์ได้รับนี้ เมื่อนำเอาไปเปรียบเทียบกับพวกที่อยู่ในนรกแล้วจะต้องคุณด้วย ๑๐ หรือคุณด้วย ๑๐๐ เพราะชีวิตในโลกของโอบปาติกะนั้น ทุกอย่างเกิดจากใจจริง ๆ และคำว่าใจในที่นี้ก็หมายถึงวิบากซึ่งมีอยู่ในใจ วิบากที่ว่านี้เป็นพวกจิตไร้สำนึก เพราะฉะนั้นในขณะที่ มันสร้างภาพ หรือสร้างเหตุการณ์ขึ้นมาหลอนหลอกตัวเองนั้น คน ๆ นั้นจะไม่มีทางรู้ตัวเลยว่ามันเป็นภาพมายา เขาจะเชื่ออย่างสนิทว่าเป็นของจริง แล้วท่านบอกว่า เมื่อเราอยู่ในโลกมนุษย์ สมมติว่าเรานึกว่าไฟไหม้เรา เราก็จะรู้สึกว่าร้อน แต่ความจริงเราจะไม่ร้อนเลย เพราะไฟมันไม่ได้ไหม้เราจริง ๆ แต่สำหรับคนที่ถูกสะกดจิต เมื่อผู้สะกดเอาดินสอดำจี้ที่แขนแล้วบอกว่าไฟ เขาผู้นั้นก็จะรู้สึกร้อนเหมือนถูกไฟจริง ๆ และในบางกรณีจะเห็นว่า

เนื้อใหม่หรือฟองขึ้นมาด้วย ท่านบอกว่า พวกสัตว์นรก ประเภทขึ้นต้นนี้วันนั้น เป็นพวกที่สะกดจิตตัวเอง และสะกด ได้ลึกกว่ามนุษย์หลายเท่า เพราะร่างกาย และประสาทของ เขาเกิดจากอำนาจจิตล้วน ๆ เพราะฉะนั้นความคิดของพวกเขา เหล่านี้ ก็คือการกระทำจริง ๆ นั่นเอง

ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณอธิบายของท่านฟังเข้าใจง่ายมาก และรู้สึกว่า ไม่ทราบว่าจะหาเหตุผลอันใดไปปลงล้างเรื่องที่ท่านเล่ามานี้ว่าไม่จริง นอกจากว่าเราจะไม่มีความรู้เกี่ยวกับ เรื่องวิญญาณเสียเลย ท่านอธิบายอย่างง่าย ๆ ตรงไปตรง มาไม่มีการพูดมากหรือพูดอะไรให้เกินความจริงหรือเกินสติ ปัญญาของมนุษย์ ดังที่ข้าพเจ้าได้บันทึกไว้นี้หวังว่าผู้อ่าน คงจะรู้สึกกลัวนรกขึ้นมาบ้าง ซึ่งความกลัวนรกที่ว่านี้ก็คือ โอดตตปะอันเป็นธรรมคุ้มครองโลก ถ้าหากบุคคลทั่วไปใน สังคม สามารถเข้าใจถึงเรื่องที่ท่านอธิบายให้ฟังดังที่กล่าวมา นี้ ข้าพเจ้าคิดว่า คงจะมีคนกลัวบาปมากขึ้นและโลกของเราก็ คงจะดีขึ้นกว่านี้อีกมาก

เรื่องนรกเท่าที่บันทึกมาให้ฟังนี้ยังไม่หมด ยังมีอีก หลายแง่หลายมุม ที่ท่านกรุณาเล่าให้ฟัง ซึ่งเมื่อฟังท่าน

แล้ว ก็ทำให้ข้าพเจ้าอดรู้สึกสลดใจไม่ได้ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า นักศึกษาศาสน์ปัจจุบันมักจะคิดว่า ตัวเป็นคนฉลาดและมักจะเห็นว่าคำสอนในทางศาสนาคร่ำครึไม่มีเหตุผลและที่ข้าพเจ้าสังเวชใจมากที่สุด ก็คือ ผู้ที่ได้มีโอกาสบวชเรียน มีความรู้ภาษาบาลีดี แต่ก็ยังมีบุคคลในกลุ่มนี้กล้ายืนยันว่า เรื่องนรกและสวรรค์ พระพุทธเจ้าไม่ได้ตรัสไว้ แต่เป็นเรื่องที่อาจารย์ในทางพุทธศาสนาเขียนขึ้นในภายหลัง ด้วยการลอกแบบมาจากศาสนาพราหมณ์

และที่ต้งองทำ ก็เพราะเห็นว่า เป็นอุบายที่ดีอย่างหนึ่งที่จะทำให้คนเราละชั่วทำดี ส่วนความจริงแท้ๆ แล้วไม่มีในฉบับต่อไป ข้าพเจ้าจะได้นำคำบอกเล่าของท่านครูบาศรีวิชัยเกี่ยวกับเรื่องนรกมาเล่าให้ท่านฟังอีก สำหรับในฉบับนี้ขอยุติไว้แต่เพียงเท่านี้ก่อน

อิธ ตปฺปติ เปจฺจ ตปฺปติ

ปาปกาโร อุกฺขยตฺถ ตปฺปติ

ปาปํ เม กตฺนฺติ ตปฺปติ

ภิกฺขุโย ตปฺปติ ทุคฺคตํ คโต.

คนที่ทำบาปไว้ย่อมเดือดร้อนในโลกทั้งสอง คือเมื่ออยู่ในโลกนี้ก็เดือดร้อน ละจากโลกนี้ไปแล้วก็เดือดร้อน เมื่อนึกว่าเราได้ทำบาปไว้ก็เดือดร้อน เมื่อไปสู่สุคติแล้วย่อมเดือดร้อนยิ่งขึ้นอีกหลายเท่า

พ.ศ. ๒๕/๑๗/๑๘ มจร.

เมืองนรกอยู่ที่ไหน ?

เรื่องแรกที่เขียนลงในฉบับที่แล้วยังไม่หมดยังมีปัญหาอีกหลายข้อ ที่ข้าพเจ้าได้เรียนถามท่านยังมีครูบาศรีวิชัยซึ่งปัญหาแต่ละข้อที่ข้าพเจ้าเรียนถามท่าน ก็พยายามถามเฉพาะเท่าที่เห็นว่า สมควรที่คนในโลกมนุษย์จะต้องรู้เอาไว้ และเป็นปัญหาที่ไม่ยากจนเกินไปคนส่วนมากเมื่อได้อ่านแล้วสามารถที่จะเข้าใจและเชื่อถือได้ ความเชื่อโดยไม่เข้าใจมีโทษหลายอย่าง ถ้าไม่เข้าใจอะไรก็ไม่ควรเชื่อ เว้นไว้แต่จะมองเห็นประโยชน์

*วิญญูณ ฉบับที่ ๙ กันยายน ๒๕๐๙

ของความเชื่อ และสำหรับในปีญาเรื่องนรกที่ข้าพเจ้านำ
มาเล่าให้ฟังนี้ ข้าพเจ้าก็ได้ถือหลัก ๒ ข้อ คือ :-

๑. คนส่วนมากสามารถเข้าใจเหตุผลได้
๒. คนส่วนมากสามารถเชื่อถือได้ ซึ่งความเชื่อถือ
ที่ว่านี้ จะต้องกลมกลืนหรืออยู่ในหลักแห่งคำสอนของ
พระพุทธรเจ้าด้วย

ท่านได้บอกให้ข้าพเจ้าทราบว่า คนที่จะเข้าใจเรื่อง
นรกตามที่ท่านบอกด้วยตนเองจริง ๆ นั้น จะต้องเข้าใจเรื่อง
วิญญานอย่างลึกซึ้ง โดยเฉพาะคือเรื่องวิญญานในวัตถุที่
ไร้ชีวิต ท่านบอกว่าความเข้าใจอันนี้เป็นกุญแจดอกสำคัญ
เพราะทุกอย่างในโลกของโอบปาติกะเกิดจากวิญญานทั้ง
สิ้น แต่ท่านก็บอกว่า คนในโลกโอบปาติกะที่ไม่เข้าใจถึงเรื่อง
วิญญาน ซึ่งสามารถสร้างทุกสิ่งทุกอย่างดังที่เขาเห็นอยู่
นั้น ก็มีจำนวนมากมายิ่งกว่าคนในโลกมนุษย์เสียอีก คนที่
จะเข้าใจว่า ทุกอย่างในโลกของโอบปาติกะเกิดจากวิญญาน
จะต้องเป็นผู้ที่มีการศึกษามาดี มีพื้นจิตใจสูง สามารถเข้าใจ
อะไรได้ง่ายและท่าน

บอกว่า ในโลกของมนุษย์ก็เหมือนกัน ทุกอย่างที่เกิดจากวิญญาน แต่จะมีสักกี่คนที่สามารถเข้าใจเรื่องนี้ แม้แต่ในกลุ่มของผู้ที่นับถือว่า พระเจ้าเป็นผู้สร้างโลกและสิ่งทั้งปวงในโลก คนที่เชื่ออย่างนี้มีมาก แต่คนที่เข้าใจอย่างถูกต้องจริงๆ ว่า พระเจ้าคืออะไร ก็มีเพียงไม่กี่คนเพราะฉะนั้นจึงเป็นการยากมาก เท่าที่ท่านบอกมานี้ความประสงค์ ก็เพื่อต้องการจะให้เป็นพื้นฐานสำหรับไปศึกษาต่อในโลกของโอบปาติกะ เพราะว่าเรื่องทั้งหลายจะแจ่มแจ้ง ก็ต่อเมื่อมาเกิดเป็นโอบปาติกะเท่านั้น

แต่ต้องเป็นโอบปาติกะที่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องวิญญานเป็นพื้นฐานอยู่บ้าง ไม่เช่นนั้นแล้วทั้งๆ ที่ตัวเองได้เข้ามาอยู่ในโลกของวิญญานแต่ก็จะไม่เข้าใจอะไรเลย เหมือนกับคนที่เกิดมาในโลกของมนุษย์ ถ้าพื้นเดิมเป็นคนที่มีสติปัญญาด้านศึกษาสิ่งที่ลึกซึ้งไม่ได้ แม้จะได้มีโอกาสศึกษาวิชาที่ลึกซึ้ง ก็ไม่อาจที่จะเข้าใจได้ ถ้ายังไม่ได้รับการศึกษา ก็ยิ่งจะไม่เข้าใจเลยแม้กระทั่งเรื่องของตัวเอง เรื่องของผืนแผ่นดินที่ตัวเองอาศัยอยู่อย่างนี้เป็นต้น ท่านบอกว่าผู้ที่จะศึกษาเรื่องนรกให้เข้าใจ

จะต้องมีพื้นฐานความรู้ เกี่ยวกับเรื่องวิญญาณมาพอสมควรและอย่าเพิ่งเอาความคิดในด้านวัตถุมາใช้เป็นอันดับนอกจากจะเข้าใจเรื่องวิญญาณดีแล้ว ก็สามารถจะเอาแนวความคิดในด้านวัตถุมารประยุกต์กันได้เป็นอย่างดี ปัญหาที่ข้าพเจ้าถามก็คือ :-

ดินแดนของนรกที่ว่า เป็นถิ่นที่แห่งแล้ง และกันดารนั้นความจริงดินแดนนี้อยู่ที่ไหน? คืออยู่ในโลกมนุษย์ ซึ่งหมายถึงอยู่ในที่บางแห่งของโลกมนุษย์ที่กันดารแห่งแล้งนี้ หรือว่าถิ่นนรกที่กันดารแห่งแล้งนี้อยู่อีกโลกหนึ่ง โดยไม่เกี่ยวข้องกับโลกมนุษย์เลย?

ท่านผู้อ่านโปรดเข้าใจได้ด้วยว่า ถิ่นนรกที่ถามนี้หมายถึงนรกขุมหนึ่ง หรือแดนหนึ่งที่มีสภาพอย่างนี้ไม่ใช่หมายความว่า สภาพของเมืองนรกทั้งหมดเป็นถิ่นที่มีลักษณะอย่างนี้ เพราะฉะนั้นโปรดจำไว้ให้ดี ถิ่นนรกที่กล่าวถึงนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น สภาพเมืองนรกที่มีลักษณะผิดแผกแตกต่างจากนี้ยังมีอีกมากมาย และสำหรับปัญหาข้อนี้ ท่านได้ตอบดังต่อไปนี้

ถื่นนรกที่กัณดารดั่งที่กล่าวมานั้น มีสองอย่าง คือที่อยู่ในโลกมนุษย์ก็มี และที่อยู่ในโลกอื่นก็มี ท่านบอกว่า ให้ดูตัวอย่างจากพวกโอบปาติกะที่อยู่กับมนุษย์ ซึ่งหมายถึงพวกที่อยู่ตามบ้านต่าง ๆ หรืออยู่ตามต้นไม้หรืออยู่ตามป่าตามภูเขา ตามแม่น้ำและที่อื่น ๆ เราเข้าใจกันอยู่แล้วว่า พวกโอบปาติกะที่อยู่กับมนุษย์หรืออยู่ในโลกของมนุษย์มีได้ แต่เมื่อเข้าใจอย่างนี้หรือเชื่ออย่างนี้แล้วก็อย่าคิดว่าพวกโอบปาติกะมีเฉพาะในโลกมนุษย์เท่านั้นเพราะพวกที่อยู่ในอวกาศและอยู่ในโลกอื่นคือ ในดาวนพเคราะห์ดวงอื่นก็ยังมีอีกมาก ถ้าหากท่านเข้าใจคำว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกมนุษย์ก็คือ ปรากฎการณของวิญญานทั้งสิ้น ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า สิ่งทั้งหลายสำเร็จมาแต่วิญญาน ถ้าเข้าใจเช่นนี้แล้ว ก็จะเข้าใจเรื่องถื่นนรกในโลกของโอบปาติกะไม่ยากเลย หรือเพื่อให้เข้าใจง่ายก็ขอให้นึกถึงคำสอนในทางคริสตศาสนาที่ว่า :-

แต่เดิมทีเดียวโลกนี้ไม่มี ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ก็ไม่มี มีแต่ความว่างเปล่า และในความว่างเปล่านี้ได้มีพระเจ้าเป็นเจ้าซึ่งมีสภาพเป็นวิญญาน คือเป็นนามธรรม

แทรกซึมอยู่ทั่วไป พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าดังที่กล่าวมานี้แหละที่ได้ทรงบันดาลให้เกิดโลก และสิ่งทั้งปวงในโลก รวมทั้งมนุษย์ซึ่งเป็นสิ่งสุดท้ายที่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น

ท่านบอกว่าถ้าไม่สามารถที่จะเข้าใจเรื่องวิญญาณตามที่พระพุทธรูปเจ้าตรัสสอนไว้ ก็ขอให้เชื่อหรือเข้าใจอย่างทางคริสต์ศาสนาสอนในเรื่องพระเจ้า ดังที่กล่าวมานั้นไว้ก่อนก็ใช้ได้ ทั้งนี้เพื่อจะได้อาศัยเกาะหรือยึดแนวความคิดในอันที่จะให้เข้าใจความจริงแท้ๆ ในภายหลัง คือเท่ากับเป็นการทะล่อมแนวความคิดให้ไปสู่แนวความคิดที่ถูก แต่ข้อสำคัญอย่ายึดมั่นว่าความเข้าใจและความเชื่อ อย่างที่ตัวเองมีอยู่ในขณะนี้แหละคือความจริงอันถ่องแท้แล้ว ท่านบอกว่า ความเชื่อในเรื่องพระเจ้าตามแนวความคิดของคริสต์ศาสนานั้น เป็นจุดเริ่มต้นที่จะชักจูงแนวความคิดของคนเราไปสู่ความจริงอันสุดท้าย ซึ่งผู้ที่ก้าวหน้าไปได้เรื่อย ๆ ตามแนวความคิดอันนี้ ก็ต่อเมื่อได้ศึกษาเรื่องวิญญาณตามที่พระพุทธรูปเจ้าได้ตรัสไว้เท่านั้น ทั้งนี้ก็เพราะเหตุที่ว่าบรรดานักปราชญ์ในทางคริสต์ศาสนาก็ดี ในทางฮินดู

ก็ดีและในทางพระพุทธศาสนาก็ดี ประเภทที่ไม่มีทิฏฐิमानะ
ทำใจให้กว้างได้เสมอนั้น พวกนี้เมื่อตายจากโลกมนุษย์มา
เกิดในโลกของโอปปาติกะมาอยู่ในภูมิเดียวกัน เพราะเหตุที่
มีระดับภูมิธรรมเหมือนกันหรือใกล้เคียงกันนั้น ท่านเหล่านี้
เมื่อได้พบปะสนทนากันแล้ว ต่างฝ่ายก็จะรู้สึกถึงความเชื่อ
ในทางศาสนาทุกศาสนาในโลกมนุษย์นั้น ต่างก็มีประโยชน์
และจำเป็นสำหรับคนในโลกทั้งสิ้น ซึ่งหมายความว่าจะให้
คนทั้งโลก ซึ่งมีระดับสติปัญญา และสิ่งแวดล้อมไม่เหมือน
กัน นับถือศาสนาอย่างเดียวกัน ท่านบอกว่าเป็นไปไม่ได้
มันเหมือนอย่างว่า สมมติว่ามีประเทศหนึ่งประเทศใดก็ตาม
จัดระบบการศึกษา ในชั้นมหาวิทยาลัยอย่างกว้างขวางมาก
เพื่อให้ทุก ๆ คนที่เป็นพลเมืองของประเทศนั้นได้ศึกษาใน
ชั้นมหาวิทยาลัยโดยไม่ต้องเสียสตางค์ ท่านบอกว่า แม้ว่า
รัฐบาลจะช่วยสักเพียงไรก็ตาม มันเป็นไปไม่ได้ที่พลเมือง
ทั้งหมดของประเทศนั้น ๆ จะเข้าเรียนในชั้นมหาวิทยาลัยได้
เพราะระดับสติปัญญาและอุปนิสัยใจคอแตกต่างกัน และ
พวกที่มีระดับสติ

ปัญญาสูงพอที่จะเข้าเรียนในชั้นมหาวิทยาลัยได้นั้น ก็มีเป็น
ส่วนน้อย ไม่ใช่ทุกคนจะเข้าเรียนได้ ในโลกที่จำเป็นจะต้อง
มีศาสนาต่าง ๆ ก็เพราะเหตุที่คนเราเกิดมาไม่เหมือนกัน
กัน แต่ทุกท่านก็ยอมรับว่า พระพุทธเจ้าเป็นผู้ประเสริฐสุด
กว่าเทวดาและมนุษย์ทั้งหลายแนวความคิดดังที่พระพุทธเจ้า
ได้ตรัสสอนไว้นั้นประเสริฐที่สุด แต่เพราะเหตุผลที่ทุกคน
ยอมรับไม่สามารถที่จะปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าได้
เพราะฉะนั้นศาสนาต่าง ๆ จึงจำเป็นจะต้องมี แม้ในสมัยที่
พระองค์ยังทรงมีชีวิตอยู่ ศาสนาต่าง ๆ ที่นอกเหนือไปจาก
พระพุทธศาสนาที่มีคนนับถือมากมาย ก็ยังมีอยู่ ท่านย้ำ
บ่อย ๆ ว่า ผู้ที่จะเข้าใจเรื่องนรกได้จริง ๆ นั้น ข้อสำคัญเรา
จะต้องเข้าใจเรื่องวิญญูณอย่างลึกซึ้ง ซึ่งจะศึกษามาจากแง่
ไหนก็ตาม แต่ในที่สุดจะต้องมองให้เห็นว่า ทุกสิ่งทุกอย่าง
มาจากวิญญูณ และท่านบอกอีกว่า จะเข้าใจคำสอนของ
พระพุทธเจ้าบทนี้ได้ดี ก็ต่อเมื่อต้องศึกษาเรื่องโลกของโอป
ปาติกะเปรียบเทียบกับ และในทำนองเดียวกัน การที่จะ
เข้าใจว่าเมืองนรก

อยู่ที่ไหน และทำไมจึงมีได้นั้น ก็ต้องเข้าใจเรื่องโลกของมนุษย์ เป็นอย่างดีด้วย ท่านบอกว่า พวกนรกซึ่งอยู่ในถิ่นกันดาร หรือว่าอยู่ในภูมิไหนก็ตาม ไม่มีแม้แต่คนเดียวที่จะเข้าใจว่า ตัวเขาเองก็ดี สภาพสิ่งแวดล้อมที่เขามองเห็นอยู่ก็ดีว่า สิ่งเหล่านี้เกิดจากวิญญูณ ท่านบอกว่าคนในนรกที่จะเข้าใจ อย่างนี้ไม่มีเลย ทั้ง ๆ ที่ตนเองอยู่กับข้อเท็จจริงแล้วท่านได้ เตือนสติว่า พวกวัตถุนิยมซึ่งมีอยู่ในโลกมนุษย์ไม่ใช่บ่อยคือ พวกที่เข้าใจว่า ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมเกิดขึ้นมาตามธรรมชาติ ซึ่งธรรมชาติที่เขาหมายถึงนั้น หมายถึงกฎเกณฑ์ทางวัตถุ อย่างที่นักวิทยาศาสตร์อธิบายไว้ พวกเหล่านี้ไม่ยอมรับว่า คนเราจะเกิดขึ้นมาได้ก็ต่อเมื่อมีวิญญูณมาเกิด ไม่ยอมรับว่าวิญญูณเป็นผู้สร้างชีวิต ไม่ยอมรับว่าคนเราเมื่อตายแล้ว วิญญูณยังอยู่ ไม่ยอมรับว่าชีวิตที่เรียกว่าโอบปาติกะมีจริง พวกที่อยู่ในนรกไม่ว่าจะอยู่ในขุมไหน ล้วนแต่เป็นพวกที่มี ความคิดแบบนี้มาก่อนทั้งนั้น แต่ทั้งนี้ก็ได้หมายความว่า พวกวัตถุนิยมจะต้องตกนรกทุกคน พวกวัตถุนิยมที่มีจิตใจ

ประกอบด้วยความเมตตากรุณา มีความยุติธรรม ชอบทำประโยชน์แก่ผู้อื่น พวกวัตถุนิยมที่มีลักษณะอย่างนี้ก็มิใช่น้อยเหมือนกัน เฉพาะพวกที่อยู่ในกลุ่มนี้ตายไปแล้วไม่ตกนรก แต่จะไปอยู่ในสวรรค์ชั้นดี คือสวรรค์ของพวกชั้นปัญญาชน

และในที่สุดท่านบอกว่า เรื่องที่ท่านบอกมานี้ก็อย่าเพิ่งเชื่อทันที ให้พิจารณาดูก่อน เพราะความเชื่อโดยไม่เข้าใจนั้น ถ้าเป็นการเชื่อในทางที่ถูกต้อง ซึ่งถึงแม้ว่าจะเป็นเรื่องที่จำเป็นที่ควรจะมีไว้ก่อน แต่ท่านเองก็ไม่ค่อยจะชอบ เพราะมันทำให้คนเราไม่ก้าวหน้าในทางความคิด และมันจะทำให้เกิดความหลงผิด หรือเกิดความมมงายในบางสิ่งบางอย่างได้ง่าย แต่ถ้าหากว่าจะเชื่ออะไร ก็ต่อเมื่อเห็นว่ามีเหตุผล หรือมีหลักเกณฑ์ที่ดีก็จะได้เป็นการชักจูงให้รู้จักคิดรู้จักค้นคว้า และในที่สุด ก็จะทำให้เกิดปัญญาที่สมบูรณ์ เพราะฉะนั้น ท่านจึงบอกว่า อย่าเพิ่งเชื่อทีเดียว คิดดูหลาย ๆ ครั้ง เมื่อเห็นว่ามีเหตุผลจึงค่อยเชื่อ

เรื่องที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียนถามท่านยังมีมาก แต่

เนื่องจากหน้ากระดาษของเราจำกัด เพราะทุนของเรามีน้อย ข้าพเจ้าอยากจะเพิ่มหน้ากระดาษ เพิ่มจำนวนเล่ม ซึ่งเวลานี้พิมพ์ครั้งละห้าพัน แต่ข้าพเจ้าก็ทำไม่ได้ เพราะค่าใช้จ่ายทุกอย่างจะต้องเพิ่มขึ้นอีก จึงต้องขอจบเรื่องนี้ไว้ด้วยความเสียดาย และสำหรับในคราวหน้า ข้าพเจ้าจะได้นำเรื่องเกี่ยวกับศาลพระภูมิมาแล้วให้ท่านฟังแล้วท่านจะรู้ว่า ความจริงเกี่ยวกับเรื่องศาลพระภูมิเป็นอย่างไรกันแน่ ซึ่งเราจะได้ฟังคำบอกเล่าจากท่านที่อยู่ในโลกที่ใคร ๆ ก็อยากจะได้ตั้งศาลพระภูมิให้ท่านโดยตรงทีเดียว

ควรจะปฏิบัติอย่างไรในเรื่องศาลพระภูมิ

*สมัยปัจจุบันเรื่องการตั้งศาลพระภูมิดูจะเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับผู้ที่สร้างบ้านใหม่ หรือจะสร้างสถานที่อะไรก็ตาม ถ้าหากไม่ตั้งศาลพระภูมิ ก็ดูเหมื่อนจะ

ขาดสิ่งสำคัญไปทีเดียว ในสถานที่ราชการทุกแห่ง เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ไม่เห็นมีที่ใดที่ไม่ได้ตั้งศาลพระภูมิ แม้ในสถานที่อันโอ่อ่าและทันสมัยเป็นเจ้าของทั้งที่เป็นคนที่ได้รับการศึกษามาในทางวิทยาศาสตร์ ก็อดไม่ได้ที่จะตั้งศาลพระภูมิ และศาลพระภูมินั้นก็จะต้องให้สวยงามเหมาะสมกับฐานะของบ้าน หรือตัวอาคารที่โอ่อ่านั้นด้วย ในที่บางแห่งไม่มีที่เหมาะสมที่จะตั้งศาลพระภูมิก็ต้องเอาไปตั้งไว้บนหลังคา ก็มี ปัญหาเรื่องศาลพระภูมิ เป็นปัญหาที่คนสมัยปัจจุบันสงสัยกันมาก คนส่วนมากทั้งที่ไม่เชื่อและไม่เข้าใจเหตุผล แต่ก็อดตั้งไม่ได้ เพราะที่อื่นเขาทำกัน เราจะไม่ทำบ้างรู้สึกว่าจะไม่เหมาะสม แต่ก็มีส่วนเหมือนกันที่ไม่ยอมตั้งศาลพระภูมิ เพราะเจ้าของบ้านเป็นคนที่รักเหตุผล ถ้าจะทำอะไรโดยที่ไม่มีเหตุผลแล้วเป็นไม่ยอมทำ ปัญหามีอยู่ว่าเราควรจะปฏิบัติกันอย่างไรในเรื่องนี้ ? ข้าพเจ้าเองโดยปกติไม่สนใจเรื่องศาลพระภูมิ ตัวข้าพเจ้าเองไม่เคยตั้งศาลพระภูมิ แต่ก็เคยแนะนำให้บุคคลบางคนตั้งศาลพระภูมิ เพื่อความสบายใจของเขา

และเพื่อเหตุผลบางอย่าง แต่บางคนข้าพเจ้าก็แนะนำไม่ให้ตั้ง แต่อย่างไรก็ดี หลังจากที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียนถามเรื่องนี้กับท่านครูบาศรีวิชัยเมื่อไม่นานมานี้ เมื่อท่านได้ให้คำแนะนำมาแล้วได้ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะต้องเอาเรื่องนี้ออกเผยแพร่ แต่ท่านก็ได้บอกตัวว่าเรื่องนี้ ท่านไม่ค่อยถนัดนัก ท่านได้เอาเรื่องนี้ไปปรึกษากับโอบปาติกะองค์อื่นที่ท่านเข้าใจเรื่องนี้ดี แต่ถึงกระนั้นก็ฟังทราบไว้ด้วยว่า ข้อความที่เขียนลงในที่นี้เป็นเพียงบางแง่เท่านั้น แต่ก็เป็นหลักกว้าง ๆ พอที่จะให้คนทั้งหลายได้ยึดถือเป็นแนวปฏิบัติในทางสายกลางได้ และข้าพเจ้าขอชี้แจงให้ท่านผู้อ่านทราบไว้ด้วยว่า เรื่องศาลพระภูมิตามที่เคยเชื่อถือกันมาตั้งแต่สมัยโบราณมีหลักเกณฑ์ หรือความเป็นมาอย่างไร ข้าพเจ้าไม่เคยศึกษาค้นคว้าเลย เพราะเป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าไม่สนใจ เพราะฉะนั้นข้อความที่เขียนลงในหนังสือวิญญูณนี้ จึงเป็นความรู้ใหม่สำหรับข้าพเจ้าด้วยปัญหาข้อแรกที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียนถามท่านก็คือ :-

ศาลพระภูมิเป็นบ้านย่อส่วนขนาดเล็ก อย่าว่าแต่คนเลย แม้แต่ไก่ก็เข้าไปอยู่ไม่ได้ ในเมื่อศาลที่สร้างให้เป็นที่อยู่ของ พระภูมิมีขนาดเล็กเช่นนี้ พระภูมิท่านจะเข้าไปอยู่ได้อย่างไร เพราะพระภูมิซึ่งเป็นโอปปาติกะก็มีรูปร่างเท่า ๆ กับคน เหมือนกัน ?

ท่านได้ตอบว่า แต่เดิมทีเดียวการสร้างศาลพระภูมิ เขาไม่ได้มุ่งที่จะให้เป็นที่อยู่ เพียงแต่ให้เป็นเครื่องหมาย แสดงถึงการเชื่อเชิดด้วยศรัทธาเคารพนับถือ เพื่อให้ท่านมา สติงสถิตอยู่ที่บ้านของตัวเองเท่านั้น ท่านบอกว่าประเพณี อันนี้ เดิมทีเดียวเกิดขึ้นในประเทศอินเดียและมาจากพวก ที่นับถือศาสนาพราหมณ์ พวกพราหมณ์ได้สร้างเทวาลัยซึ่งเป็นสถานที่ใหญ่โตสวยงาม เพื่อให้เป็นที่สถิตของพระ วิษณุ หรือของพระเจ้าองค์อื่น ๆ ที่เขานับถือ และต่อมา คนในกลุ่มนี้ ก็อยากจะให้ท่านมาสติงสถิตอยู่ที่บ้านของตัวเอง บ้าง จึงได้สร้างจำลองเทวาลัยหลังเล็ก ๆ ไว้ที่บ้านของตัวเอง ทั้งนี้ก็เพียงแต่เพื่อให้เป็นสัญลักษณ์ของการเชื่อเชิดเท่านั้น คนที่มีฐานะดีก็สร้างได้ใหญ่โต และสร้างได้สวยงามเหมือน

กับเทวาลัยจริง ๆ เช่น ในบริเวณโบสถ์พระแก้วได้มีนครวัดจำลองซึ่งสร้างไว้พอให้คนที่ไม่มีโอกาสได้ไปเห็นจะได้ดูว่านครวัดมีรูปร่างลักษณะอย่างไร ส่วนคนที่มีฐานะไม่ดีก็สร้างเพียงพอเป็นสังเขป และต่อมาในเมื่อตนเองนับถือใคร ก็มีการสร้างสถานที่เพื่อเป็นเครื่องหมายแห่งการเชื่อเชิญคนนั้น แต่แล้วตกมาในยุคหลังคนที่ไม่เข้าใจเหตุผลก็คิดว่า สร้างศาลพระภูมิเพื่อให้เป็นที่อยู่ ในทำนองเดียวกับคนที่ไม่เข้าใจถึงเหตุผล ไม่เข้าใจเรื่องพระพุทธรูปเจ้าก็มักจะเข้าใจว่า พระพุทธรูปนี้แหละคือพระพุทธรูปเจ้า หรือบางทีก็เข้าใจว่า พระพุทธรูปเจ้ามาสิงสถิตอยู่ที่พระพุทธรูป แต่คนส่วนมากในสมัยปัจจุบันที่มีการศึกษา แต่ก็ไม่ใช่จะรู้เรื่องนี้จริง ๆ เขารู้ว่าพระพุทธรูปเจ้าปรินิพพานไปแล้ว เพราะฉะนั้นพระพุทธรูปเจ้าจะมาสิงสถิตอยู่ที่พระพุทธรูปไม่ได้ แต่จะมีเทพเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์มาสิงสถิตอยู่ในพระพุทธรูป ซึ่งเขาเข้าใจว่าเทพเจ้าไปอยู่ในองค์พระจริง ๆ บางทีก็ถึงกับเกิดปัญหาในเรื่องครอบแก้ว กล่าวคือ บางคนไม่กล้าได้ใช้ครอบแก้วครอบองค์พระ เพราะกลัวท่านจะหายใจไม่ออก ความ

หลงผิดหรือความงมงายไม่ว่าในเรื่องอะไร ถ้าขาดการศึกษา
ค้นคว้า ก็มักจะมาในรูปแบบนี้เสมอตามประเพณีของคนไทยสมัย
โบราณ เรามักจะสร้างที่บูชาบรรพบุรุษไว้ในบ้านด้วย เพราะ
มีความเชื่อว่า พ่อแม่หรือปู่ย่าตายายที่ล่วงลับไปแล้ว ท่าน
มักจะมาอยู่กับลูกหลาน เพื่อช่วยคุ้มครองดูแลลูกหลาน
ความเชื่อในแบบนี้ คนไทยมีมานาน ก่อนนับถือพระพุทธ
ศาสนาเสียอีก เพราะฉะนั้นในเมื่อได้เห็นตัวอย่างการสร้าง
ศาลพระภูมิของพวกพราหมณ์ที่เข้ามาเผยแพร่ในเมืองไทย
จึงได้รับความคิดอันนี้เข้าไปได้โดยง่าย เพราะมันเกือบจะ
เหมือนกับความเชื่อของคนไทยที่มีอยู่ก่อน และเนื่องจาก
ในการที่ตั้งศาลพระภูมิ พวกพราหมณ์ซึ่งเป็นคนที่มีหัวใน
การสร้างพิธีกรรมต่างๆ เพื่อให้แลดูเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ จึงได้
กำหนดพิธีและหลักการไว้มากมาย และยึดถือปฏิบัติกันมา
ตราบเท่าทุกวันนี้

ท่านได้บอกว่า ในเมื่อการตั้งศาลพระภูมิเป็นแต่เพียง
เครื่องหมายแห่งการเชื่อเชิญ เพราะฉะนั้น ใครจะตั้งหรือไม่
ตั้งก็สุดแล้วแต่ใจสมัคร ส่วนงานที่พระภูมิ

จะมาอยู่หรือไม่? และจะอยู่ได้หรือไม่? นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ท่านบอกว่า ศาลพระภูมิที่มนุษย์สร้างให้มันโอบปาดิกะเขาก็เห็นเหมือนกับที่มนุษย์มองเห็น ตลอดถึงอาหารที่สังเวยกก็เหมือนกัน มนุษย์เห็นอย่างไร โอบปาดิกะก็เห็นอย่างนั้น ด้วยเหตุนี้ โอบปาดิกะบางคนที่ยังมีความนึกคิดในแบบมนุษย์อยู่มาก ยังไม่เข้าใจเรื่องตัวเอง ซึ่งพวกนี้ส่วนมากก็มีจิตใจต่ำ เมื่อเห็นบ้านที่เขาสร้างให้เล็กนิดเดียว แทนที่จะดีใจกลับเกิดความโกรธ บางทีถึงกับเตะศาลเลยก็มี เพราะเขาคิดว่า จะสร้างบ้านให้อยู่ทั้งทีจะสร้างให้อยู่ได้หน่อยก็ไม่ได้ ท่านบอกว่า พวกที่มีความคิดแบบนี้ก็มีอยู่ไม่น้อย และในเรื่องอาหารก็เหมือนกัน ที่มนุษย์ให้อย่างละนิดอย่างละหน่อยนั้นเขาก็โกรธเพราะไม่พอกิน เขาคิดว่ามนุษย์ทำให้เขาอย่างกับเป็นของเล่นเท่ากับเป็นการดูถูก ส่วนอีกพวกหนึ่งเป็นพวกที่จิตใจสูงกว่านั้นและเข้าใจเรื่องของตัวเองอยู่บ้าง พอเขาสร้างบ้านให้หรือให้ของสังเวยก แม้จะเป็นสิ่งเพียงเล็กน้อยก็ตามแต่เขาก็รู้สึกพอใจ และอนุโมทนาในเมตตาจิตของผู้ให้ และพร้อม

กันนั้น เขาก็รู้ว่าสถานที่ที่อยู่และอาหารไม่จำเป็น ที่มนุษย์จะต้องให้เขาก็ได้ เพราะเขามีบุญพอที่จะบันดาลให้เกิดสิ่งเหล่านี้ได้ แต่ในเมื่อเขาเห็นบ้านหรือได้เห็นอาหารที่มนุษย์ให้ บางพวกที่ให้เกิดความอยากจะมีบ้านเป็นของตัวเองในเมื่อเขายังไม่มี และอยากจะรับประทานอาหารอย่างนั้น ครั้นแล้วพอเขาอยากได้ หรืออยากจะรับประทานอะไร ก็จะมีคนอื่นเอาอาหารมาให้ หรือสร้างบ้านให้ ท่านบอกว่า ตัวอย่างการสร้างบ้านดังที่กล่าวไว้ในหนังสือโลกทิพย์นั้นเป็นสิ่งที่เชื่อถือได้ และพร้อมกันนี้ ท่านตำหนิข้าพเจ้าว่า ท่านรู้สิกราคาญข้าพเจ้ามาหลายครั้งแล้ว ในการที่ข้าพเจ้าใช้คำพูดว่าพวกโอบปาติกะเมื่ออยากจะได้อะไร พอนึกถึงสิ่งนั้นก็เกิดขึ้นทันที ท่านบอกว่ามันไม่ย้งถึงขนาดนั้น สมมุติว่าโอบปาติกะบางคน อยากจะได้บ้านสักหลัง ก็ไม่ใช่หมายความว่า จะต้องได้ในทันทีทั้ง ๆ ที่เขามีบุญพอที่จะบันดาลให้บ้านเกิดขึ้นได้ พวกโอบปาติกะก็ย้งต้องใช้เวลาเหมือนกัน ส่วนพวกที่ต้องการสิ่งใดได้ทันทีนั้นก็ย้งเหมือนกัน แต่ต้องเป็นโอบปาติกะชั้นสูงซึ่งมีบุญมาก

พอท่านอธิบายให้ฟังถึงเรื่องนี้ เลยทำให้ข้าพเจ้านึกถึง ป้า
วัน ศุภมิตร ขึ้นมาได้ทันที ป้าวันที่ได้แก่กรรมมาเมื่อประมาณ
เกือบสามปีมานี้ (มรณะเมื่อ ๖ กันยายน ๒๕๐๖) ป้าวันที่
สมัยเมื่อยังมีชีวิตอยู่ เคยมาอยู่ที่วัดมหาธาตุหลายปี เป็นคน
ใจบุญชอบอยู่วัด ชอบปฏิบัติทางสมาธิและวิปัสสนา ป้าวันที่
เป็นคนมีฐานะดีมี ลูกสาวมีลูกเขยเป็นเจ้าของโรงงานน้ำปลา
อยู่ที่ศรีราชา แต่เนื่องจากตัวเองมีนิสัยดังกล่าวจึงชอบมาอยู่
วัด และมาในระยะหลัง ก่อนที่จะตายประมาณปีเศษ ได้มา
อยู่ที่บ้านของข้าพเจ้า และอยู่กับข้าพเจ้าจนกระทั่งตายจาก
กันไป ก่อนที่จะตาย ป้าวันที่ได้บอกข้าพเจ้าว่าอีกไม่กี่วันจะ
กลับมา การที่ป้าวันที่บอกข้าพเจ้าเช่นนั้น ก็เพราะป้าวันที่จะไป
ให้หมอทำการผ่าตัดเนื้องอกในมดลูก ที่โรงพยาบาลศรีราชา
ซึ่งป้าวันที่มั่นใจว่าจะอยู่ที่โรงพยาบาลอย่างมากก็ไม่เกิน ๒
อาทิตย์ แล้วก็จะกลับมาอยู่กับข้าพเจ้าอีก แต่ป้าวันที่ไม่รู้ตัว
ข้าพเจ้าเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่า ป้าวันที่ไปคราวนี้จะไม่ได้กลับ
มา ป้าวันที่ได้ตายในห้องผ่าตัด แต่แล้ววันที่ป้าวันที่กำหนดที่จะ
มาหาข้าพเจ้าที่บ้านนั้น ป้าวันที่

ก็มาจริง ๆ แต่มาในสภาพของโอบปาติกะและในสภาพของคนที่กำลังพักฟื้น ซึ่งมีโอบปาติกะคนอื่น ๆ ช่วยดูแลอยู่ด้วย สิ่งหนึ่งที่ป้ารั้นเล่าให้ฟังก็คือ ป้ารั้นบอกว่าท่านจำคำของพระได้ว่า คนที่ได้เคยทำบุญไว้ ถ้าอยากจะกินอะไรหรืออยากจะได้อะไร ของนั้นก็เกิดขึ้น ท่านอยากจะรู้ว่ามันจริงหรือเปล่า ? จึงได้ลองนึกดู โดยเฉพาะในเรื่องการกิน ป้ารั้นเล่าให้ฟังว่า “พอดีฉันนึกอยากจะกินอะไร อีกสักครู่หนึ่งก็จะมีคนเอาสิ่งนั้นมาให้” ป้ารั้นบอกว่า เป็นอย่างนี้เสมอ ป้ารั้นได้อยู่กับข้าพเจ้าในสภาพที่เป็นโอบปาติกะเป็นเวลานานเกือบถึงปี แต่ก็ไม่ใช่หมายความว่าอยู่ประจำทั้งกลางวันและกลางคืน แต่ข้าพเจ้าหมายความว่า ป้ารั้นไป ๆ มา ๆ ที่บ้าน ข้าพเจ้าเสมอ แต่เดี๋ยวนี้ไม่ทราบว่าจะไปอยู่ที่ไหนแล้ว จากคำบอกเล่าของท่านครูบาศรีวิชัยและจากตัวอย่างของป้ารั้นดังที่กล่าวมานี้ ก็พอที่จะทำให้เราเข้าใจถึงเรื่องศาลพระภูมิและเรื่องการเช่นสำรวจสังเวทย์ได้ว่า เราควรจะปฏิบัติอย่างไร จึงจะเป็นการเหมาะสมจากเหตุผลที่ข้าพเจ้าเล่ามาให้ฟังนี้โปรดเข้าใจไว้

ด้วยว่า ข้าพเจ้าไม่ได้แนะนำให้ท่านเลิกตั้งศาลพระภูมิและ
ข้าพเจ้าก็ไม่ตำหนิท่านที่ตั้งศาลพระภูมิ เพราะการตั้งศาล
พระภูมิจะถือว่าเป็นความมั่งงายเสียทีเดียวก้ไม่ได้หรือจะ
ถือว่า เป็นสิ่งที่ไม่มีความหมาย หรือไม่จำเป็นก็ได้ เพราะ
ว่ามีอุปาทิภาวะอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน ที่เข้าใจเรื่องของมนุษย์
ดี และมองเห็นความจำเป็นของมนุษย์ว่า จะสังเวญแต่ละ
ครั้งถ้าจะต้องจัดอาหารกันเป็นการใหญ่ หรือถ้าจะตั้งศาล
ก็ต้องทำให้ใหญ่โต การกระทำเช่นนี้ย่อมเป็นไปได้ที่จะ
ทำได้ทุกวัน และทุกคน อีกอย่างหนึ่ง เขาเข้าใจดีว่า อาหาร
อย่างละเล็กอย่างละน้อยหรือบ้านหลังเล็ก ๆ นั้นเป็นแต่
เพียงเครื่องหมายแสดงถึงความเคารพนับถือ แสดงถึงความ
ปรารถนาดี แสดงถึงความใจบุญ ซึ่งจุดนี้เองที่ทำให้พากอุป
ปาติภาวะที่มีจิตใจสูงเกิดอนุโมทนาจิต มีความเต็มใจในอันที่จะ
มาอยู่ด้วยและช่วยคุ้มครอง ส่วนอาหารที่จะรับประทานและ
บ้านที่เขาจะอยู่นั้นเป็นเรื่องของเขาเอง เมื่อเขามีบุญเขาก็จะ
ได้ด้วยบุญของเขา แต่จากการที่เขาเห็นมนุษย์เป็นคนใจบุญ
แสดงความเคารพนับถือต่อเขานั้น

ย่อมเป็นปัจจัยที่ทำให้จิตของเขาเกิดเป็นกุศล ซึ่งจุดนี้เป็นจุดสำคัญมาก เพราะในโลกของโอบปาติกะนั้น เรื่องบุญกุศล เป็นเรื่องที่มีความหมายมากที่สุด มันเหมือนกับในโลกมนุษย์ เงินเป็นสิ่งที่มีความหมายมาก เพราะเงินสามารถจะบันดาลอะไรได้หลายอย่าง ส่วนในโลกของโอบปาติกะ เงินไม่มีความหมาย และไม่มีที่ไหนเขาใช้กันเลย ในโลกของโอบปาติกะนั้น บุญคือเงิน และมีความหมายยิ่งกว่าเงินหลายเท่า ในขณะที่เขาเกิดอนุโมทนาจิตอันเป็นกุศลนั้น มันคล้ายกับเราได้ปลูกพืชลงไปแล้ว และพืชนั้นก็พร้อมที่จะงอกงามอยู่แล้ว ยังขาดปัจจัยอยู่เพียงอย่างเดียวคือ น้ำฝน พอฝนตกลงมาแผ่นดินได้รับความชุ่มชื้น พืชนั้นก็งอกงามขึ้นมาทันที ข้อนี้ฉันใด บุญกุศลที่เขาได้ทำไว้แล้วเมื่อชาติก่อนๆ เปรียบเหมือนพืชที่ปลูกลงไว้แล้ว อนุโมทนาจิตเปรียบเหมือนน้ำฝน ซึ่งจะทำให้พืชแห่งกุศลที่มีเขาอยู่ก่อนแล้วนั้นเจริญงอกงามขึ้นมา เพราะฉะนั้นการตั้งศาลพระภูมิหรือทำพิธีสังเวยด้วยอาหารหรือด้วยเครื่องสักการบูชาอย่างไรก็ตาม ย่อมมีประโยชน์แก่พวก

โอบปาติกะตามสมควรแก่ฐานะ แต่ก็อย่าลืมว่า เฉพาะแก่พวกโอบปาติกะที่มีจิตใจสูงเข้าใจเรื่องของมนุษย์ดีเท่านั้น

ความรู้เกี่ยวกับเรื่องการสังเวช และการตั้งศาลพระภูมิ ดังที่กล่าวมานี้ มีมานานตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ก่อนที่พระพุทธเจ้าจะตรัสรู้ แต่อย่างไรก็ดีสำหรับบุคคลที่ได้เรียนทางพระพุทธศาสนา ย่อมจะมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องของโอบปาติกะกว้างขวางกว่าพวกพราหมณ์หลายเท่า เหมือนกับแพทย์แผนปัจจุบันกับแพทย์แผนโบราณ แพทย์แผนปัจจุบันเข้าใจอะไรได้ละเอียด และลึกซึ้งยิ่งกว่า มีการทดสอบและตั้งกฎเกณฑ์ได้ดีกว่า

พระพุทธเจ้าพระองค์ทรงรอบรู้ในเรื่องนี้อย่างแจ่มแจ้งทุกแง่ทุกมุม พระองค์ตรัสว่า “ ทุกอย่างในโลกของโอบปาติกะเกิดจากใจ เกิดจากวิบากของกรรมซึ่งมีอยู่ในใจ ใครจะได้อะไร หรือไม่ได้อะไร จะมีอะไรหรือไม่มีอะไร จะอยู่ในฐานะอย่างไร อยู่ในภูมิใด ขึ้นอยู่กับวิบากของกรรมทั้งสิ้น” การช่วยเหลือของมนุษย์เป็นแต่เพียงส่วนประกอบเท่านั้น เพราะเหตุที่หลักความจริงมี

เช่นนี้ ท่านครูบาศรีวิชัยจึงได้แนะนำมาว่า ถ้าหากคนสมัยใหม่บางคนรู้สึกตะขิดตะขวง ไม่อยากจะทำตั้งศาลพระภูมิ แต่จะไม่ตั้งก็ไม่ได้ เพราะที่อื่นเขาทำกัน ถ้ารู้สึกเช่นนี้ท่านบอกว่า :-

“เราควรจะทำที่บูชา คือสร้างห้องพระไว้ในบ้านของเรา พยายามทำให้ดีที่สุดเท่าที่สามารถจะทำได้ภายในห้องนั้นจะต้องทำให้สะอาด และบริสุทธิ์เสมือนหนึ่งเป็นวัดที่ตั้งอยู่ในบ้าน ภายในห้องนอกจากจะมีพระพุทธรูป และรูปของท่านที่เราเคารพนับถือ เครื่องสักการะบูชาแล้ว ก็ควรจะเป็นที่ที่เราสามารถเข้าไปนั่งสมาธิ เข้าไปสวดมนต์ได้”

ท่านบอกว่า ถ้าทำได้อย่างนี้ก็เท่ากับเป็นการตั้งศาลพระภูมิที่สมบูรณ์ทุกอย่าง และในเมื่อเราต้องการจะเชื้อเชิญท่านผู้ใดให้มาสิงสถิตอยู่กับเราให้มาคุ้มครองเรา เราก็พยายามสวดมนต์และอธิษฐาน ทำบุญตักบาตรแผ่ส่วนกุศลถวายท่านและบูชาท่านด้วยเครื่องสักการะต่าง ๆ หรือจะบูชาด้วยอาหาร หรือด้วยผลไม้ต่าง ๆ ก็ได้ตามอัธยาศัย โอปปาติกะที่ท่านรู้จักหน้าที่ของท่านดี

มีอยู่ไม่น้อย ท่านเหล่านี้ก็จะมาสังสถิตอยู่กับเราเองและการตั้งศาลพระภูมิแบบนี้โอบปาทิกะที่ไม่ดี ก็จะมาอยู่ไม่ได้ด้วย

ปัญหา :- ภายในวัด จะตั้งศาลพระภูมิได้หรือไม่?

ตอบ :- ทุกวัดต้องมีโบสถ์ วิหารหรือหอสวดมนต์นั้นแหละคือศาลพระภูมิของวัด ซึ่งมีอยู่แล้วทุกวัด เพราะฉะนั้น จึงไม่จำเป็นจะต้องไปซื้อศาลพระภูมิราคาแพงๆ มาตั้งหรือสร้างขึ้นใหม่อีก

พระภูมิคืออะไร ?

*ในหนังสือวิญญูณฉบับที่ ๑๐ ข้าพเจ้าได้อธิบายถึงความเป็นมาแห่งการตั้งศาลพระภูมิ และวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับพระภูมิ ซึ่งเรื่องที่เขียนมานั้น แม้จะเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยืดยาว แต่ก็ยังไม่ได้อธิบายว่าพระภูมิคือใคร? และเหตุไรจึงต้องมาประจำอยู่บ้านนั้นบ้านนี้? บางคนก็เข้าใจว่า ขึ้นชื่อว่าพระภูมิแล้วจะต้องเป็นเทพเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ เป็นผู้รอบรู้และสามารถที่จะคุ้มครองหรือบันดาลอะไรได้ทุกอย่าง ปัญหาข้อนี้ข้าพเจ้าเองก็สงสัย จึงได้กราบเรียนถาม ท่านครูบาทวีวิทย

ว่า :-

ตามความเข้าใจของคนทั่วไปเข้าใจกันว่า พระภูมิเป็นเทพเจ้าที่ต้องเชิญมา เพราะฉะนั้นจึงต้องมีการทำพิธีเชิญ และการสังเวद्यต่าง ๆ และก็เข้าใจกันอีกว่าพระภูมิจะต้องเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ เป็นผู้รอบรู้สามารถที่จะ

ให้ความคุ้มครอง หรือบันดาลอะไรก็ได้ ความจริงในเรื่องนี้มีอยู่อย่างใดกันแน่?

ท่านได้ตอบว่า พระภูมิไม่ใช่มีองค์เดียว ซึ่งใครจะเชิญไปไหนก็ได้ เช่นอย่างตัวท่านจะเรียกว่าเป็นพระภูมิก็ได้ ในเมื่อท่านไปประจำอยู่ที่บ้านไหน หรือไปอยู่ในสถานที่แห่งใด และความจริงท่านก็เคยไปอยู่มาหลายแห่ง ซึ่งก็ไม่ใช่เป็นการอยู่ประจำไปที่โน่นบ้างที่นี้บ้างและส่วนมากที่ท่านไปนั้น เจ้าของบ้านไม่ได้เชิญ และเจ้าของบ้านส่วนมากก็ไม่ทราบเสียด้วยซ้ำไปว่าท่านมาอยู่ และในทำนองเดียวกัน ใครจะเป็นพระภูมิก็ได้ ในเมื่อไปอยู่ที่บ้านไหน และช่วยดูแลบ้านนั้นและแต่ละบ้านหรือในสถานที่แต่ละแห่งเช่นในวัด หรือในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งใดก็ตาม พระภูมิอาจจะมากจนไม่ทราบว่าใครเป็นใครก็ได้ ตัวอย่างเช่น ที่โบสถ์วัดพระแก้วมีเทพเจ้าต่าง ๆ มาชุมนุมกันอยู่ที่นั่นเสมอ ซึ่งในบางครั้งก็มีจำนวนมากมาย เพราะฉะนั้น คำว่าพระภูมิตามความรู้สึกของคนทั่วไปนั้น อาจจะเป็นโอบปลาดิกะองค์ใด

ก็ได้ที่ท่านพอใจไปอยู่ ซึ่งจะถูกเชิญหรือไม่ก็ตาม ถ้าจะเรียกกันตามภาษาของมนุษย์ก็เรียกว่าพระภูมิทั้งนั้นแต่อย่างไรก็ตามท่านก็ได้อธิบายให้ฟังอีกว่า โดยปกติในที่ทุกแห่งจะต้องมีหัวหน้า ซึ่งไม่มีใครแต่งตั้งพวกโอบปาติกะเขารู้กันเองว่าใครเป็นคนที่มีความสูงส่งกว่า มีศักดิ์ ใหญ่กว่า ซึ่งฐานะและศักดิ์ที่ว่านี้ขึ้นอยู่กับบุญบารมี และสังเกตเห็นได้ง่าย เพราะโอบปาติกะที่มีบุญบารมีสูงส่งกว่า จะมีรัศมีมากกว่า สดใสมากกว่า รุ่งเรืองกว่า สวยงามกว่า และอีกประการหนึ่ง โอบปาติกะรับความรู้สึกจากโอบปาติกะคนอื่นได้ง่าย เพราะฉะนั้น โดยธรรมดาในเมื่อโอบปาติกะที่มีศักดิ์น้อย พอเข้าไปใกล้โอบปาติกะที่ท่านมีบุญบารมีสูงส่งกว่า ก็ารู้ ได้จากความรู้สึกของตัวเอง กล่าวคือจะรู้สึกเกรงกลัว หรือเกิดความเคารพนับถือ เพราะฉะนั้น ถ้าหากจะถือว่าโอบปาติกะที่เป็นหัวหน้าในสถานที่แต่ละแห่งคือตัวพระภูมิ นอกนั้นไม่ใช่อย่างนี้ก็ได้ แต่ขอให้เข้าใจว่า นั่นเป็นความเข้าใจของมนุษย์ ที่มีความรู้สึกว่าพระภูมิมีองค์เดียว

ส่วนตามความรู้สึกของพวกโอบปาติกะทั้งหลายแล้วเป็นอีกเรื่องหนึ่งและอีกสิ่งหนึ่ง ที่ท่านแนะนำว่า อย่าเข้าใจว่าโอบปาติกะที่มาอยู่ที่บ้านของตัวเอง หรืออยู่ที่ไหนก็ตามจะต้องอยู่ประจำกันตลอดไป พวกที่จะอยู่ประจำไม่คอยไปไหน จนกว่าจะถึงเวลาจตุตถีคือพวกภุมมเทวดา เพราะโดยปกติพวกนี้ไปไหนไม่คอยได้ เมื่ออยู่ที่ไหนก็อยู่ที่นั่นนานๆ คำว่าภุมม แปลว่า แผ่นดิน ฉะนั้นคำว่า ภุมมเทวดา จึงหมายถึงพวกเทวดาชั้นต่ำ พวกนี้เหาะไม่ได้ สุานะต่ำกว่ารุกขเทวดา และรุกขเทวดาก็สุานะต่ำกว่าพวกอากาศัญญูเทวดา ซึ่งแปลว่า เทวดาที่อยู่ในอากาศหรืออยู่ในอวกาศ เทวดาพวกนี้เท่านั้นที่สามารถจะทำให้ตัวลอยไปในอากาศ และอยู่ในอากาศได้

ท่านบอกว่า เนื่องจากเทวดาที่จะช่วยมนุษย์ได้จริงๆ แต่ก็ช่วยได้ภายในขอบเขตจำกัดนั้น ต้องเป็นเทวดาชั้นสูง โดยเฉพาะ คือเทวดาที่เป็นพรหม หรือพวกที่มีความรู้มีสติปัญญามาก ซึ่งเทวดาพวกนี้ไม่มีใครจะอยู่

ประจำที่ไหนนาน ๆ โดยเฉพาะในโลกมนุษย์ เพราะเทวดาทั้งหลาย ก็มีงานของตนเองที่จะต้องทำอยู่มากเหมือนกัน เทวดาพวกที่ไม่ว่างพอที่จะมาเกี่ยวข้องกับมนุษย์นั้นมีมาก เพราะฉะนั้นจะต้องจำไว้ให้ดีกว่า อย่าไปนึกหวังว่าท่านจะช่วยเหลือตลอดเวลา และที่บอกว่าเทวดาสามารถช่วยมนุษย์ได้ ภายในขอบเขตจำกัดนั้นมีเหตุผลหรือมีหลักการที่ควรจะจดจำไว้ดังต่อไปนี้ :-

ท่านบอกว่าให้ดูที่ข้าพเจ้าเป็นตัวอย่าง ท่านเองพยายามที่จะช่วยเหลือทุก ๆ อย่างที่ท่านคิดว่าจะสามารถช่วยเหลือได้ แต่ความเป็นจริงแล้ว ท่านช่วยข้าพเจ้าได้น้อยกว่าที่ท่านตั้งใจไว้มาก ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าไม่เห็นท่านโดยตรง และไม่ได้ติดต่อกับท่านตลอดเวลา เพียงแต่ในบางขณะเมื่อข้าพเจ้าเข้าสมาธิทำให้สงบนึกถึงท่านแล้ว เมื่อต้องการจะเขียนหนังสือ หรือต้องการจะพูดอะไรก็ตาม ท่านช่วยให้ข้าพเจ้ามีความคิด มีความเข้าใจ อย่างที่ท่านต้องการได้ เพราะใจของข้าพเจ้าเป็นสื่อพอที่จะรับจากท่านได้ แต่ก็ไม่ใช่ทุกอย่างและต้องเป็นเวลาที่ใจสงบจริง ๆ ท่านได้ให้ข้อสังเกตว่า เรื่องที่

ท่านจะช่วยแนะนำ หรือบันดาลีให้เกิดความนึกคิดบันดาลีให้
เกิดความเข้าใจอย่างนั้นอย่างนี้ได้ ก็ต่อเมื่อข้าพเจ้ามีความ
รู้ในเรื่องนั้นอยู่ด้วย และพร้อมกันนั้นท่านก็มีความรู้อย่าง
ที่ข้าพเจ้ารู้ด้วย ความรู้สึกนึกคิดจะต้องอยู่ในลักษณะที่ใกล้
เคียงกัน ข้าพเจ้าเรียนมาในทางพุทธศาสนา มีความรู้ใน
ทางพุทธศาสนา และท่านเองก็มีความรู้ในทางนี้เหมือนกัน
เพราะฉะนั้นจึงถ่ายทอดความคิดมาให้ข้าพเจ้าได้ แต่ถ้าหาก
เป็นเรื่องที่ท่านไม่ถนัด ท่านก็ช่วยไม่ได้ ต้องอาศัยโอบปา
ติกะองค์อื่นที่มีความรอบรู้ หรือมีความถนัดในเรื่องนั้นเพ่ง
ข้าพเจ้าในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังจะเขียนหนังสือด้วยตนเอง
หรือจะบอกให้ใครเขียนก็ตาม หรือในขณะที่กำลังปาฐกถา
ก็ตาม ท่านบอกว่า ข้าพเจ้าเองก็สังเกตได้ดีในเรื่องนี้ เพราะ
ว่าในขณะใด ถ้ามีโอบปาติกะคอยช่วยเหลือความคิดของ
ข้าพเจ้าจะว่องไว มีปฏิภาณดี และจะมีความคิดใหม่ ๆ ซึ่ง
ไม่เคยคิดมาก่อน ไม่เคยรู้มาก่อนเกิดให้เห็นอยู่เสมอ แต่ถึง
กระนั้นในบางครั้ง ในเมื่อข้าพเจ้ามีความคิดรุนแรงมุ่ง ไปใน
ทางใดทางหนึ่งโดย

เฉพาะ ท่านเองก็รังไม่อยู่ที่จะให้คิดไปตามแนวอย่างที่ท่านต้องการซึ่งถ้าหากเป็นเช่นนี้ ท่านก็ต้องเรียกให้คุณศรีเพ็ญเข้าไปหาท่าน แล้วก็บอกอย่างตรงไปตรงมาว่าท่านต้องการอย่างไร ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร แล้วก็สั่งให้เอาเนื้อความนั้นมาบอกข้าพเจ้าอีกทีหนึ่ง

ท่านบอกว่า นี่เป็นข้าพเจ้าซึ่งเป็นคนมีความรู้ ถึงแม้ตัวเองจะติดต่อไม่ได้โดยตรง แต่ก็มีลูกศิษย์ที่สามารถติดต่อได้โดยตรงคอยช่วยเหลือที่ท่านช่วยเหลือได้ ก็เพราะใจของข้าพเจ้าเป็นสื่อ และอีกประการหนึ่ง ก็คือมีคนที่สามารถจะเข้าสมาธิไปพบกับท่านได้โดยตรง มีเรื่องอะไรก็บอกอย่างตรงไปตรงมาได้ เพราะฉะนั้นการช่วยเหลือจึงทำได้มาก แต่ถึงกระนั้นก็ไม่มากไปกว่าที่บุญบารมีของข้าพเจ้าจะพึงอำนวยให้ได้ ท่านสั่งมาว่าเรื่องนี้สำคัญมาก เพราะว่ามันมนุษย์หวังพึ่งอุปปาติกะมากเกินไป ท่านให้ข้อคิดว่า คนส่วนมากตัวไม่เป็นสื่อไม่อยู่ในฐานะที่จะติดต่อกับอุปปาติกะได้ ฝ่ายอุปปาติกะ แม้ว่าจะมีความปรารถนาดี และอยากจะช่วยเหลือสักเพียงได้ตาม ก็ไม่อาจจะช่วยได้ เพราะว่า

แม้แต่ในกรณีที่มีทางจะช่วยเหลือได้อย่างมากเช่นอย่าง
 ข้าพเจ้า ท่านก็ไม่อาจที่จะบันดาลอะไรให้ได้ทุกอย่างท่านให้
 ข้อสังเกต ว่าพ่อฤๅษีก็ดี หลวงพ่อสมเด็จพะพุฒาจารย์ วัด
 ระฆังก็ดี หลวงพ่อศุขวัดมะขามเฒ่าก็ดี สมเด็จพะอุปัชฌาย์
 ก็ดี และยังมีโอบปาตีกะอื่น ๆ อีกหลายองค์ ซึ่งท่านเคยมา
 ให้คำแนะนำ และคอยดูแลข้าพเจ้าเสมอ ส่วนท่านเองเป็นผู้
 มาทีหลัง จงพิจารณาดูว่า บรรดาโอบปาตีกะทั้งหลายที่กล่าว
 นามมานี้ช่วยเหลือข้าพเจ้าได้แค่ไหน ข้าพเจ้ามีอะไรหลาย
 อย่างที่ต้องการจะให้เกิดเป็นผลสำเร็จ และท่านช่วยได้แค
 ่ไหนเพราะฉะนั้น ให้พิจารณาดูให้ดีว่า เราจะหวังพึ่งโอบ-
 ปาตีกะจริง ๆ นั้นไม่ได้ เราจะต้องช่วยตัวเราเอง โอบปาตีกะ
 ทั้งหลายจะช่วยเหลือมนุษย์ได้ ก็เท่าที่บุญบารมีของเราจะ
 พึ่งอำนาจให้เท่านั้น

อนึ่ง ท่านได้ให้สติที่ควรแก่การจดจำอย่างยิ่งที่สุด
 อีกว่าให้ดูตัวอย่างพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าได้รับเชิญจาก
 พวกเทวดาทั้งหลายในหมื่นจักรวาลให้มาเกิดในโลกมนุษย์
 และเทวดาทั้งหลายก็พยายามให้ความช่วย

เหลือคุณ และคุ้มครองตั้งแต่ทรงเริ่มปฏิสนธิมาทีเดียว พระพุทธเจ้ามีเทวดารักษามากมาย แต่แล้วในเมื่อถึงคราวที่คับขันจริงๆ เทวดาก็ไม่อาจจะช่วยได้ เช่นในคราวที่พระองค์ทรงต่อสู้กับพระยามาร พระพุทธเจ้าองค์เดียวที่ทรงประทับนั่งอยู่อย่างสงบในท่ามกลางกองทัพพระยามาร ในตอนนี้ เทวดาทิ้งหลายก็ได้แต่มองดูเฉย ๆ เพราะไม่ทราบว่าจะช่วยพระองค์ได้อย่างไร แต่แล้วพระองค์ก็ทรงชนะพระยามาร ได้ด้วยบารมีของพระองค์เอง และถ้าหากพระองค์ไม่ได้ทรงสร้างบารมีมาอย่างมากมายพอที่จะสำเร็จเป็นพระสัมมาพุทธเจ้าแล้ว เทวดาทิ้งหลายจะช่วยให้พระองค์สำเร็จเป็นพระสัมมาพุทธเจ้าได้หรือไม่? เพราะฉะนั้นอย่าลืมนะว่า เทวดาจะช่วยมนุษย์ได้ภายในขอบเขตจำกัด ทั้งนี้เพราะขึ้นอยู่กับปัญหาที่ว่ามนุษย์คนนั้นมีความสามารถในอันที่จะรับความนึกคิดจากโอบปาติกะได้เพียงไร และมีบุญบารมีมากน้อยแค่ไหนในที่สุดท่านเตือนว่า ก็ในเมื่อคนทั้งหลายตัวไม่เป็นสื่อแล้ว เทวดาจะช่วยมนุษย์ได้สักเพียงใด การที่

คนสมัยใหม่เขาดูถูกเรื่องการตั้งศาลพระภูมิ เป็นการสมควรแล้ว เพราะมันไม่ค่อยจะได้ผลอย่างที่มนุษย์หวังเอาไว้ แต่ท่านก็ขอเตือนพวกสมัยใหม่ว่า อย่าทำตัวเป็นหัวสมัยใหม่เกินไปนัก อะไรที่เราไม่รู้จริงก็ควรจะศึกษาให้รู้จริงเสียก่อน แล้วจึงค่อยพูด ในเมื่อตนเองไม่รู้แล้วก็พูดออกไปตามความคิดเห็นของตนนั้น คนที่เขาฉลาดจริง ๆ เขาไม่ทำกัน อะไรที่เราไม่รู้ควรจะนิ่งดีกว่า หรือถ้าจะให้ดีจริง ๆ ก็คือควรจะแสวงหาผู้รู้ให้เขาช่วยแนะนำในสิ่งที่เรายังไม่รู้ ท่านบอกว่า ประเพณีทุกอย่าง ถ้าลงว่าถือกันมานาน และแพร่หลายทั่วไปเหมือนอย่างกับการตั้งศาลพระภูมินั้น ให้จำไว้ว่าแก่นหรือเนื้อแท้ของเรื่องนี้ต้องมี ไม่เช่นนั้นมันจะกลายเป็นประเพณีที่สืบเนื่องกันมานานตราบเท่าทุกวันนี้ไม่ได้ อนึ่งท่านได้สอนมาว่า มนุษย์คนใดในเมื่อปรารถนาที่จะให้เทวดาช่วยเหลือ ก็ขอให้พยายามทำความดีไว้ให้มาก ความดีที่มีอยู่นั้นแหละจะเป็นสื่อสำคัญดึงดูดให้พวกโอบปาติกะที่ดีเข้ามาหาเอง แม้ไม่ต้องเชิญเขาก็มา เพราะโอบปาติกะทั้งหลายจะสามารถรู้ได้จาก

กระแสความคิดที่ดีของคนเหล่านั้น และจะดึงดูดให้ท่าน
เกิดความเมตตาปราณี ให้เกิดความรู้สึกอยากจะมาอยู่ด้วย
และตรงกันข้าม ถ้าคนไหนประพฤติกความชั่วอยู่เสมอก็จะ
ดึงดูดเอาพวกโอปปาทิกะที่ไม่ดีเข้ามา อย่างพวกที่ชอบเล่น
การพนันหรือดื่มเหล้าอยู่เสมอ ก็จะมีพวกผีการพนัน ผีเหล้า
เข้ามาเกี่ยวข้องกับคนเหล่านี้ ซึ่งจะทำให้ได้รับอิทธิพลจาก
พวกผีเหล่านี้ด้วย และโดยปกติพวกโอปปาทิกะทั้งหลาย
เปลี่ยนนิสัยยาก ยิ่งพวกโอปปาทิกะชั้นต่ำก็ยิ่งยากขึ้นอีก
หลายเท่า เพราะฉะนั้นพวกที่เป็นนักดื่มหรือนักการพนัน
นั้น บางครั้งเขารู้สึกตัวอยากจะเลิกจริง ๆ แต่แล้วก็เลิกไม่
ได้ ทั้งนี้เพราะพวกโอปปาทิกะที่เข้ามาพัวพันนั้นเขาไม่ยอม
ให้เลิกและอำนาจจิตของเขามีอิทธิพลเหนือคนประเภทนี้
เพราะฉะนั้นจึงเลิกไม่ได้ง่าย ๆ อย่างที่โบราณเรียกว่า ผีพนัน
เข้าสิง ผีเหล้าเข้าสิง คำพูดประโยคนี้มีความหมายตามตัว
หนังสือ ไม่ใช่เป็นแต่สำนวนเปรียบเทียบ ข้อนี้ก็คล้าย ๆ กับ
คนใดถ้ากินเหล้าคนเดียวไม่มีเพื่อนฝูง เมื่อต้องการจะเลิกก็
เลิกง่าย แต่ถ้ามีเพื่อนฝูงที่เป็นนักเลงเหล้า

และชอบพอกันมาก จะเห็นได้ว่าเลิกไม่ได้ง่าย ๆ เราจะเลิก แต่เพื่อนไม่ยอมให้เลิก ในที่สุดก็เลิกไม่ได้เพราะสันดานของตัวเองก็ยังชอบอยู่ ส่วนคนที่จะเลิกได้จริงๆ จะต้องเป็นคนที่มีจิตใจเข้มแข็งมาก ซึ่งข้อนี้ขึ้นอยู่กับบารมีของเขานั่นเอง เพราะถ้าคนไหนไม่เคยสร้างสัจจบารมี ขันติบารมี และ อริยฐานบารมีมาอย่างมากมายแล้วจะเป็นคนที่มีจิตใจเข้มแข็งไม่ได้

อนึ่ง ในตอนท้ายท่านได้เตือนว่า การที่เราจะปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่องพระภุมิณั้น พระพุทธเจ้าได้สอนเรื่องเหล่านี้ไว้ดีแล้ว ขอให้ปฏิบัติตามหลักในมงคลสูตรเท่าที่สามารถจะปฏิบัติได้ เพราะคนที่ปฏิบัติตามหลักในมงคลสูตรนั้นจะมีสิริมงคลเกิดขึ้นแก่ตัวเอง ซึ่งสิริมงคลที่ว่านี้ มนุษย์อาจจะมองไม่เห็น แต่สำหรับเทวดาทั้งหลายแล้วเห็นได้ง่ายมาก เพราะผู้ที่มีสิริมงคลอยู่กับตัวมากน้อยแค่ไหนอย่างไร เทวดาจะสังเกตเห็นได้จากรัศมีที่ออกมาจากคน ๆ นั้น ผู้ที่ปฏิบัติตามหลักในมงคลสูตรได้มาก ปฏิบัติได้บริสุทธิ์บริบูรณ์เป็นส่วนมาก รัศมีอันเป็นเครื่องหมายของสิริมงคลก็ออกมามากสว่าง

มากสวยงามมาก และด้วยรัศมีที่มีสิริมงคลนี้เอง จะทำให้
เทวดาชั้นสูงเกิดความเมตตาปราณี และเต็มใจที่จะให้ความ
คุ้มครอง และพร้อมกันนั้น ด้วยอำนาจแห่งรัศมีที่เป็นสิริ
มงคล ที่จะทำให้พวกภูตผีปีศาจ คือพวกโอบปาติกะชั้นเลว
เกิดความเกรงกลัว ไม่กล้าเข้ามาใกล้เพราะฉะนั้น ถ้าท่าน
ผู้ใดอยากได้พระภูมิที่ดีมาอยู่ด้วย ก็ขอให้ปฏิบัติตามหลักใน
มงคลสูตร จะเป็นการกระทำที่ไม่ทำให้เกิดห้วงและเป็นการ
กระทำที่ไม่ยุ่งายเป็นการกระทำที่บัณฑิตทั้งหลายสรรเสริญ
ทั้งในโลกนี้และในโลกของโอบปาติกะ

เทพบุตรแต่ละองค์มีนางฟ้ามากมายจริงหรือไม่ ?

*ตามเนื้อเรื่องที่ปรากฏในหนังสือพระมาลัยมีกล่าวไว้ว่า คนที่ได้ทำบุญไว้ ตายแล้วจะได้ไปเกิดในสวรรค์ มีนางฟ้าเป็นบริวารอย่างต่ำก็ห้าร้อย อย่างสูงมีเป็นแสนๆ ล้านๆ ตามความรู้สึกของคนที่ได้ยินได้ฟังเรื่องนี้ รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ หรือถ้าหากจะเป็นไปได้ ก็ไม่น่าจะเรียกว่าเป็นสวรรค์ เพราะในโลกมนุษย์นั้น ถ้าหากชายใดมีภรรยาหลายคน ก็ไม่ใช่เรื่องสบายนัก เพราะภรรยาทั้งหลายมักจะต้องหึงหวงกันและฝ่ายชายถึงแม้ตนเองจะมีความปรีเปรมเกษมสำราญสักเพียงไรก็ตาม ถ้าหากมีมากเกินไปย่อมเป็นเครื่องบั่นทอนกำลังและสติปัญญา และถ้าหากคนใดหมกมุ่นอยู่แต่ในสิ่งเหล่านี้ จิตใจย่อมไม่สูง และฝ่ายหญิงซึ่งต่างคนก็มีความต้องการที่จะร่วมอภิรมณ์กับชาย ในเมื่อชาย

มีเพียงคนเดียว แต่หญิงมีเป็นจำนวนร้อย ๆ เช่นนี้ ไม่น่าจะ
ได้ชื่อว่าไปเกิดในสวรรค์ และที่สำคัญที่สุดก็คือ ถ้าฝ่ายชาย
อาจจะถือได้ว่าเป็นคนมีบุญ แต่ฝ่ายหญิงซึ่งจะต้องไปเป็น
น้อยเขา ไม่ทราบว่าจะระดับที่เท่าไรนั้น จะถือว่าเป็นคนมีบุญ
ได้อย่างไร ?

คนสมัยปัจจุบันที่ได้ฟังเทศน์เรื่องพระมาลัย และเป็น
นักคิด ก็มักจะมีความรู้สึกดังที่กล่าวมานี้ แม้แต่ข้าพเจ้าเอง
เมื่อก่อนมีความรู้สึกทำนองนี้เหมือนกัน แต่ภายหลังที่ได้
ศึกษาเรื่องนี้กับ ท่านครูบาศรีวิชัย และเทวดาองค์อื่นๆ อีก
หลายองค์แล้ว ได้ทำให้เกิดความสว่างขึ้น และก็อดคิดไม่ได้
ว่า การศึกษาอะไรถ้าหากไม่พยายามสืบไปจนถึงต้นตอ เรา
คิดคาดคะเนเอาเองจากสามัญสำนึก หรือจากความเคยชินที่
มีอยู่ ก็มักจะต้องทำให้เกิดความเข้าใจผิดอย่างน่าสงสารเช่น
เดียวกับคนในสมัยปัจจุบันที่ไม่ยอมเชื่อว่าสวรรค์มีจริง เทพ
บุตรและนางฟ้ามีจริง ก็ด้วยเหตุที่ใช้สามัญสำนึกของตนเอง
เกินขอบเขต ปัญญาของตนเองหยั่งไม่ถึง แต่ก็กลัววิญจรรย์
ข้าพเจ้าได้มีความรู้สึกเกิดขึ้นเช่นนี้ และต้อง

การที่จะคลายความรู้สึกของคนในสมัยปัจจุบันออกเสียบ้าง จึงได้นำเรื่องนี้มาเล่าสู่กันฟัง แต่ก็ขอให้เข้าใจว่าเท่าที่เขียนลงในหนังสือวิญญานนี้ เป็นเพียงส่วนเล็กน้อยมาก และขอเตือนว่า เมื่อรู้แล้วจงพยายามจำกัดขอบเขต อย่าพยายามเดาหรือคาดคะเนให้กว้างเกินไปเพราะประเดี๋ยวจะเข้าใจผิดอีก

เมื่อตอนที่ข้าพเจ้าได้นำปัญหา ดังที่กล่าวมานี้กราบเรียนถามท่าน ท่านได้ออกตัวว่าท่านเป็นพระ ถ้าจะถามอะไรให้ลึกซึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ ท่านตอบได้ไม่มากนัก แต่บังเอิญมีโอบปาติกะคนหนึ่ง ซึ่งเคยเป็นสหายกับข้าพเจ้ามาในขณะที่เป็นมนุษย์ด้วยกัน ซึ่งในขณะนี้ เป็นเทวดาอยู่ในสวรรค์ชั้นกามาพจร และมีเทวดาองค์อื่นอีกบางองค์ช่วยตอบปัญหาเหล่านี้ด้วย เรื่องจึงค่อยกระจ่างขึ้น

ข้อแรกที่ท่านบอกมาก็คือ พวกเทพบุตรที่มีนางฟ้า เป็นบริวารอย่างมากมายนั้น เป็นพวกเทวดาชั้นสูง เป็นเทวดาที่สมบูรณ์ด้วยหิริโอตตปปะ และคุณธรรมต่างๆ

ข้อความในคัมภีร์ที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า “บุคคลใด สมบูรณ์ด้วยหิริโอตตปปะ ตั้งมั่นอยู่ในกุศลธรรม เป็นคน มีใจสงบ เป็นผู้มีสัจปรีศธรรม ปราชญ์ทั้งหลายย่อมกล่าวว่า เป็นผู้ที่มีเทวธรรม” ท่านบอกว่า ถ้าจะนึกถึงเทพบุตรที่ว่ามีนางฟ้าเป็นบริวารมากมายนั้น ก็ขอให้นึกถึงคำสอนของพระพุทธเจ้าบทนี้เป็นหลักแล้วจะไม่สงสัยเลย ถึงแม้พวก เทพธิดา หรือนางฟ้าทั้งหลายที่จะไปเป็นบริวารอยู่ร่วมกัน มาก ๆ เช่นนั้น ก็ต้องเป็นผู้มีจิตใจสูงเช่นเดียวกัน

ปัญหาที่ทำให้เราเห็นว่า เรื่องอย่างนี้เป็นไปไม่ได้ก็ เพราะไปนึกในแง่ของการเสพยาและการหึงหวง ซึ่งในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าได้กราบเรียนถามท่านเหมือนกัน แต่ท่าน ขอออกตัวไม่ยอมตอบ สหายของข้าพเจ้าซึ่งมีฐานะเป็น ฆราวาสได้อธิบายให้ฟังว่า โดยธรรมดาเทวดาในภุมินีนี้ไม่มี การเสพยา แม้แต่ตัวเขาเองก็ยังไม่เคยและความต้องการ ที่จะเสพยาก็ไม่มีด้วย เพราะมีความสุขอย่างอื่นเป็น เครื่องทดแทนอย่างมากมาย จนกระทั่งไม่มีใครนึกถึงเรื่อง อย่างนี้

หนึ่ง ท่านครูบาศรีวิชัย ได้อธิบายเพิ่มเติมว่าพวก
 เทพธิดา หรือพวกนางฟ้าทั้งหลายที่จะไปอยู่รวมเป็นบริวาร
 ของเทพบุตรองค์ใดนั้น ก็ไปด้วยบุญบารมี และความสมัคร
 ใจของตน และเทพธิดาที่มาก่อนเขาก็เต็มใจที่จะต้อนรับ
 เหมือนหนึ่งเทพธิดาที่มาใหม่นี้ เป็นน้องของเขาเอง หรือเป็น
 เพื่อนสนิทของเขาเอง ท่านบอกว่าไม่ควรจะคิดว่า เทพธิดา
 ที่เป็นบริวารเหล่านี้เป็นภรรยาเพราะหน้าที่ระหว่างสามีกับ
 ภรรยาเหมือนอย่างในโลกมนุษย์นั้นไม่มี คนเหล่านี้อยู่รวม
 กันมีอุดมคติตรงกัน มีความนึกคิดตรงกัน มีพื้นจิตใจเหมือน
 กัน ในเมื่อแต่ละคนมีรูปร่างหน้าตาสวยทั้งนั้น มีคำพูด
 ไพเราะ มีเสียงหวานและมีความสามารถแต่ละอย่างเหมือน
 กันบ้างแตกต่างกันบ้าง แต่ก็อยู่รวมกันได้ เหมือนกับคนที่รัก
 กันเป็นเพื่อนกันทำงานร่วมกัน ภาระในการเลี้ยงดูหรือจะ
 ต้องรับผิดชอบใครก็ไม่มี เพราะต่างคนต่างมีบุญพอที่จะช่วย
 ตัวเองได้ทั้งนั้น เพราะฉะนั้น ปัญหายุ่งยากต่าง ๆ จึงไม่มี
 และอีกประการหนึ่ง ปัญหาเรื่องการผูกขาดไม่มี

ใครสมควรจะอยู่หรือจะไปที่ไหนทุกองค์ทำได้ตามความพอใจ
ของตน ไม่มีใครบังคับใคร ทุกองค์เป็นอิสระ และท่านก็ย้อน
ถามว่า เรื่องจริง ๆ ของเขาเป็นอย่างไร ซึ่งมิอะไรหลาย
อย่างที่ไม่เหมือนกับในโลกมนุษย์เลย อย่างนี้พอจะถือว่าเป็น
เป็นสวรรค์ได้ไหม ?

อนึ่ง ท่านได้อธิบายว่า เทพบุตรองค์ใดก็ตามที่จะ
มีบริวารได้อย่างมากมายนั้น จะต้องเป็นคนที่มียุญมาก ซึ่ง
หมายถึงมีความดีอยู่ในตัวเองมาก เป็นความดีที่สามารถจะ
ดึงดูดเทพธิดาทั้งหลายให้มีความเต็มใจที่จะอยู่ร่วมกับตน
ทำงานด้วยกัน เทียบด้วยกัน สนุกด้วยกันและที่สำคัญที่สุด
ก็คือ สามารถที่จะเป็นที่พึงในทางใจให้แก่นางฟ้าทั้งหลาย
เหล่านั้นได้เป็นอย่างดี จนกระทั่งทำให้บรรดานางฟ้าที่เป็น
บริวารเหล่านั้นรู้สึกว่ เมื่อตนเองได้อยู่ใกล้ชิดเทพบุตรองค์
นี้ ได้ฟังเสียงได้สนทนาและได้ร่วมในกิจการต่าง ๆ รู้สึกว่า
ทำให้ชีวิตของตนเองมีความสุขสมบูรณ์ แต่ถ้าหากตนเองขาด
เทพบุตรองค์นี้เสียแล้ว มันจะคล้ายอย่างกับว่าต้นไม้ขาดน้ำ
อะไรทำนองนั้น

ด้วยเหตุนี้เอง เทพบุตรที่มีบุญมากเช่นพระโพธิสัตว์ ซึ่งได้สร้างบารมีไว้อย่างมากมายนั้น จึงไม่ประหลาดที่จะมี นางฟ้าเป็นบริวารนับแสนๆ ล้านๆ อนึ่ง ท่านได้เตือนอีก ว่า บรรดานางฟ้าทั้งหลายที่จะไปเป็นบริวารของเทพบุตร องค์ใดนั้น อย่าลืมว่า จะต้องมิบุญพอที่จะเข้าถึงหรือหยั่งรู้ บุญบารมีของเทพบุตรองค์นั้น เลื่อมใสในบุญบารมีของเทพ บุตรองค์นั้น ซึ่งเหตุการณ์ที่ว่านี้ เป็นไปตามกฎของกรรม อย่างตรงไปตรงมา ดังที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า กรรม ย่อมจำแนกสัตว์ทางหลายให้เลวและประณีต สัตว์ทั้งหลาย มีกรรมเป็นผู้ให้กำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ ท่านบอกว่า ถ้า หากคนในโลกมนุษย์จะฟังเข้าใจตามที่ท่านได้อธิบายมาให้ ฟังแล้ว จะไม่มีความสงสัยเกี่ยวกับเรื่องเมืองสวรรค์ที่รู้สึกว่ามีอะไรหลายอย่างผิดแปลกไปจากโลกมนุษย์มาก

ท่านได้ปรารภถึงหนังสือโลกทิพย์ที่ข้าพเจ้าจัดการ พิมพ์ออกมาเผยแพร่ ท่านบอกว่า เรื่องสวรรค์อย่างที่ บรรยายไว้ในหนังสือโลกทิพย์นั้น เป็นภูมิที่ต่ำกว่าสวรรค์ที่ ท่านกำลังอธิบายอยู่นี้ และในสวรรค์ที่ท่าน

อธิบายอยู่นี้ก็มีภูมิประเทศมีทัศนียภาพที่สวยงาม มีที่อยู่ซึ่งจะเรียกว่าปราสาทหรือวิมานอะไรก็ได้ และท่านบอกเหมือนกันว่า ถ้าเป็นพวกเทวดาชั้นต่ำ ซึ่งมีหิริโหดตบปะไม่สมบูรณ์ จิตใจยังไม่สูงพอ จิตใจมีลักษณะใกล้เคียงกับมนุษย์ทั่วไป พวกเหล่านี้ก็ถือว่าเป็นเทวดาได้ เพราะตามหลักในทางพระพุทธศาสนาได้แบ่งไว้ว่า นอกจากพวกอบายภูมิแล้ว พวกที่เหลืออยู่ก็เรียกว่าเป็นเทวดาหรือเป็นพรหม คนที่มาเกิดเป็นโอบปาติกะ ซึ่งจิตใจยังไม่บ่าปหยาบเข้าถึงกับไปเกิดในอบายภูมิ แต่ก็ยังไม่สูงพอที่จะเป็นเทวดาชั้นสูงได้ พวกโอบปาติกะในชั้นนี้มีมาก ในจำพวกเทวดาเหล่านี้เองจะพบว่ามีการอยู่กันเป็นคู่ คู่ใครคู่มัน มีการหึงหวงเหมือนกับในโลกมนุษย์ และมีการทะเลาะวิวาทเหมือนอย่างในโลกมนุษย์ด้วย ท่านบอกว่า ให้นึกถึงเรื่องเทวดาในเรื่องเมืองโกสัมพี ซึ่งในสมัยนั้นภิกษุทั้งหลายที่เป็นปฤชนนในเมืองโกสัมพีกลุ่มหนึ่งได้ทะเลาะวิวาทกัน ด้วยปัญหาทางวินัยแล้วก็แตกความสามัคคีกัน แยกออกเป็นสองฝ่าย มนุษย์ทั้งหลายในเมืองโกสัมพี

ซึ่งก็ไม่ใช่ทุกคน ก็ได้แตกออกเป็นสองฝ่าย และไม่ใช่เฉพาะแต่มนุษย์เท่านั้น เทวดาทั้งหลายก็ได้แตกออกเป็นสองฝ่ายเหมือนกัน ท่านบอกว่า เทวดาที่กล่าวถึงในคัมภีร์นี้ก็คือพวกเทวดาชั้นต่ำ เป็นพวกที่อยู่ใกล้ชิดกับมนุษย์ ได้เห็นได้ยินการกระทำของมนุษย์อยู่เสมอและมีใจเอนเอียงไปตามนิสัยเดิม มีการถือสัญชาติ ถือลัทธิ ถือประเพณีตามความเคยชิน ส่วนเทวดาชั้นสูงนิสัยที่ว่านี้ไม่มี

อนึ่ง เมื่อพูดถึงเทพบุตรแต่ละองค์มีนางฟ้าเป็นบริวารมากมายได้ ข้าพเจ้าก็เกิดสงสัยขึ้นมาว่า นางฟ้าที่มีเทพบุตรเป็นบริวารมากมายจะมีบ้างหรือไม่?

ท่านตอบว่า แต่ก็อย่าลืมว่า ผู้หญิงที่จะไปเกิดเป็นนางฟ้า มีเทพบุตรเป็นบริวารมากมายนั้น จะต้องเป็นคนที่มีบุญมากจริง ๆ เหมือนกับผู้หญิงบางคนในโลกมนุษย์ที่มีความสามารถ มีความดีอยู่ในตัวหลายอย่างก็สามารถที่จะเป็นผู้ปกครองหรือเป็นหัวหน้าผู้ชายได้มากมาย ข้อนี้ฉันใดในสวรรค์ก็เหมือนกัน เพราะฉะนั้น ไม่ต้องกลัวจะน้อยหน้าว่าผู้ชายมีได้ แต่ผู้หญิง

มีไม่ได้ แต่ถ้าผู้หญิงคนใดมีบุญน้อย ก็ไปเกิดเป็นนางฟ้าได้ แต่ส่วนมากจะมีแต่นางฟ้าเป็นบริวารเทพบุตรไม่มี หรือถ้าจะมีก็น้อย เป็นเทพบุตรชั้นต่ำอันที่จริงเรื่องเกี่ยวกับสวรรค์และนรกตามที่กล่าวไว้ในคัมภีร์นั้น ถ้าหากผู้อ่านหรือผู้ฟังจะเข้าใจหลักวิชาและกำหนดขอบเขตให้ถูก ก็สามารถจะเข้าใจและเชื่อได้สนิททั้งจะไม่ทำให้เกิดการเข้าใจผิดอีกด้วย แต่ก็ เป็นของธรรมดาเหลือเกินที่มนุษย์ในโลกส่วนมากจะต้องเข้าใจผิด เพราะเขาเป็นคนตาบอดมาตั้งแต่กำเนิด และบอดอยู่จนตลอดชีวิต สำหรับเรื่องในโลกของโอบปาติกะคนตาบอดมักจะสร้างมโนภาพที่ผิด ข้อนี้ฉันใด คนที่ไม่สามารถจะติดต่อกับโอบปาติกะได้ ไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องโอบปาติกะ เลยในทางหลักวิชาจึงเป็นของธรรมดาที่จะต้องเข้าใจผิดเพราะความรู้ในขั้นพื้นฐานมีไม่พอ เมื่อมาได้ยินเรื่องที่มีหลักเกณฑ์ผิดจากโลกมนุษย์มากมายเช่นนั้น จึงทำให้เกิดความไม่เชื่อ มันเหมือนกับนิทานเรื่องเต่ากับปลา ปลามีความรู้แต่เรื่องในน้ำเคยเห็นสิ่งต่างๆ แต่ภายในน้ำ และแม้สิ่งที่อาจจะเห็น

ได้ในน้ำนั้น ก็ไม่ใช่จะเห็นทั้งหมดเห็นแต่เพียงบางส่วน และแม้จะเห็นอยู่กับตาแล้ว ที่ไม่เข้าใจเลยก็มีอีกมากส่วน เต่าถึงแม้จะเป็นสัตว์ที่อยู่บนบกและในน้ำเห็นสิ่งต่างๆ ทั้งบนบกและในน้ำ มีความรู้มากกว่าปลา แต่เต่าก็ไม่ใช่สัตว์ที่ฉลาด ฉะนั้นเมื่อเต่านำเอาเรื่องบนบกมาเล่าให้ปลาฟัง ทั้งที่เอาเรื่องจริงมาบอก แต่ปลาไม่ยอมเชื่อ เพราะอะไร? เพราะทั้งผู้บอกและผู้ฟังฉลาดพอๆ กัน และด้วยเหตุนี้เอง เรื่องราวต่างๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องนรกสวรรค์ ซึ่งมีเล่ากันสืบต่อกันมา หรือบันทึกไว้ทุกชาติทุกศาสนา จึงมีลักษณะไม่พ้นไปจากนิทานเรื่องเต่ากับปลา สำหรับคนที่เคยอ่านหนังสือพระไตรปิฎกมามาก จะสังเกตได้ว่า พระพุทธเจ้าจะไม่ทรงอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนรกและสวรรค์ไว้เลย นอกจากจะทรงบอกแต่หลักใหญ่ๆ ไว้เท่านั้น ทั้งนี้เพราะพระองค์ทรงทราบดีว่า การอธิบายเรื่องของคนตาดีให้คนตาบอดฟัง ถ้าบอกรายละเอียดเฉพาะที่จำเป็น ย่อมดีกว่าที่จะทรงอธิบายไว้อย่างพิสดาร ในเมื่อคนฟังไม่มีทางที่จะเข้าใจได้ถูกเลย แต่ทั้งนี้ก็ไม่ได้หมายความว่า

ถ้าพระองค์พบใคร ที่มีพื้นพอบที่จะเข้าใจได้ถูกต้องแล้ว พระองค์จะไม่ทรงอธิบายให้ฟัง ตรงกันข้าม ในเมื่อพระองค์ ทรงเห็นว่า เขาสามารถจะเข้าใจได้ถูกต้อง และเป็นเรื่องที่มี ประโยชน์และจำเป็นที่เขาจะต้องรู้ ถ้าเป็นเช่นนี้ พระองค์ก็ ทรงอธิบายโดยละเอียด การเทศนาที่เรียกว่า อนุปุพพิกถา คือการเทศนาที่เริ่มต้นตั้งแต่ ทาน ศีล สวรรค์ โทษของกาม และการออกไปจากกาม โดยลำดับนั้น แน่นนอน พระองค์จะ ต้องทรงอธิบายอย่างละเอียดตามหัวข้อเหล่านี้ จนกระทั่ง ผู้ฟังเข้าใจและเชื่อได้อย่างสนิท แต่รายละเอียดอย่างนี้ไม่มี บันทึกไว้ใน

คัมภีร์ ซึ่งข้าพเจ้าเองก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าทำไมจึงไม่มี

เหตุไรการบริจาคทาน จึงเป็นเหตุให้เกิดความร่ำรวย

*เมื่อเช้าของวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๐๙ ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังนั่งสมาธิอยู่ ได้มีเทพเจ้าองค์หนึ่งมาเข้าทรงคุณศรีเพ็ญ จัตูหะศรี ซึ่งในขณะนั้นเขาก็กำลังนั่งสมาธิอยู่ข้างหลังข้าพเจ้า เทพเจ้าองค์นี้เมื่อสมัยอยู่ในโลกมนุษย์ เป็นผู้มีอำนาจเมตตาคิดสูงมาก แต่เนื่องจากท่านขอเรื่องมิให้เปิดเผยชื่อของท่าน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่อาจที่จะบอกชื่อของท่านได้ อันที่จริงในการมาครั้งนี้ ท่านได้บอกล่วงหน้ามาหลายวันแล้วว่าท่านจะมาในวันนี้ แต่ไม่ได้กำหนดว่าจะมาในเวลาไหนและตามความเข้าใจเดิมของข้าพเจ้าก็คิดว่า ท่านจะมาติดต่อทางสมาธิ แต่แล้วท่านก็มาเข้าทรงในขณะที่ทั้งข้าพเจ้าและคุณศรีเพ็ญกำลังนั่งสมาธิอยู่ ในการติดต่อบ้างครั้งนี้ ข้าพเจ้าไม่ได้รู้ตัวล่วงหน้า เพราะฉะนั้นจึงไม่ได้

*วิญญูณ ฉบับที่ ๑ มกราคม ๒๕๑๐

เตรียมเครื่องบันทึกเสียงไว้ แต่ข้าพเจ้าก็ได้ซักถามเรื่องราวต่างๆ จากท่านจนเป็นที่กระจ่าง ซึ่งใช้เวลาทั้งหมดเกือบครึ่งชั่วโมง เนื่องจากเรื่องที่ข้าพเจ้าได้ กราบเรียนถามท่าน เป็นเรื่องที่มีประโยชน์ต่อคนทั่วๆ ไป และบางเรื่องข้าพเจ้าไม่ได้ถาม แต่ท่านก็ได้กรุณาแนะนำสั่งสอนข้าพเจ้า ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ามีปิติโสมนัสมาก และมีกำลังใจในอันที่จะทำงานเผยแพร่ศาสนาต่อไป ซึ่งเรื่องต่าง ๆ ที่ท่านบอกมานั้นมีดังต่อไปนี้

ข้อแรก ท่านได้ดูทางชีวิตให้แก่ข้าพเจ้าและบอกว่า งานของข้าพเจ้ามีอุปสรรคมาก แต่อุปสรรคทั้งหมดจะสามารถเอาชนะได้ด้วยหลักการข้อเดียว กล่าวคือข้าพเจ้าต้องเป็นคนใจเย็น จะต้องมีความเมตตาและให้อภัยแก่คนที่ไม่เห็นด้วย ซึ่งเขาจะทำการคัดค้านหรือทำการขัดขวางอย่างไรก็ตาม ก็ขออย่าได้คิดเป็นอันขาดว่าทำไมคนเหล่านี้จึงไม่เข้าใจถึงสิ่งที่ข้าพเจ้ากระทำ ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่คนหมู่่มาก ท่านบอกว่า คนเราเกิดมาไม่เหมือนกัน ทุกคนย่อมคิดไปตามวิบากของตัว คิดไปตามพื้นนิสัยสันดานของตัว เพราะฉะนั้นจะไปหวัง

ให้คนทั้งหลายเห็นด้วยกับเราทุกอย่างนั้นเป็นไปได้ แล้ว
ท่านได้อธิบายหลักวิชาให้ฟังว่า :-

พลังของจิตเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่มาก ร่างกายของคนเกิด
ขึ้นมาได้ก็โดยอาศัยพลังของจิต ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นมา
จากพลังจิตทั้งสิ้น คนที่อยู่ในโลกมนุษย์โดยมาก มองไม่เห็น
อำนาจของพลังอันนี้ แต่สำหรับท่านซึ่งอยู่ในโลกของโอป
ปาติกะ ท่านรู้จักอำนาจแห่งพลังอันนี้ดีท่านขอร้องว่าให้
ข้าพเจ้าหมั่นนึกบ่อย ๆ ว่า ทุกอย่างเกิดมาจากอำนาจภายใน
ท่านบอกว่า เรื่องนี้ข้าพเจ้าเข้าใจดีและเคยปาฐกถาบ่อย ๆ
ท่านเองก็เคยมาฟังหลายครั้ง ท่านบอกว่า ให้ข้าพเจ้านึกถึง
เรื่องนี้บ่อย ๆ แล้วในที่สุดจะทำให้เป็นคนใจเย็น มีเมตตา
กรุณาต่อมนุษย์และสัตว์ทั้งหลายอย่างกว้างขวางและลึกซึ้ง
แล้วท่านได้อธิบายว่า :-

ในขณะที่คนเรามีความนึกคิด จะมีพลังออกมาจาก
ตัวเรา และในเมื่อพลังอันนั้นประกอบไปด้วยความเมตตา
กรุณา เมื่อเข้าไปใกล้ใคร พลังแห่งความเมตตากรุณา นี้ ก็
จะไปดึงเอาพลังแห่งความเมตตากรุณาออกมาจากคนนั้น ๆ ซึ่ง
จะออกมาได้มากน้อยแค่ไหนขึ้นอยู่กับ

กับอำนาจจิตของเรา และพื้นฐานแห่งความเมตตาที่มีอยู่ในคนนั้นๆ และอีกอย่างหนึ่ง แม้เราจะไม่ได้ไปหาใครหรือไม่มีใครมาหาเราก็ตาม แต่พลังแห่งอำนาจจิตจากตัวเราก็จะแผ่ออกไปเสมอ ถ้ายิ่งเราเป็นคนที่มีความอำนาจจิตสูง พลังอันนี้ก็แผ่ไปได้ไกลมาก และพลังเหล่านี้ก็จะเข้าไปดึงดูดเอาพลังความเมตตาออกมาจากคนที่ได้รับกระแสจากเรา ซึ่งเหตุการณ์ทั้งหมดที่ว่านี้ เป็นไปโดยอัตโนมัติ เป็นไปโดยไม่รู้สึกรู้สีกักรัศ แสงแห่งพลังต่างๆ เหล่านี้ ผู้ที่อยู่ในโลกของโอบิปาติกะอย่างท่านมองเห็นได้ชัด เพราะพลังที่ว่านี้มีรัศมี ซึ่งมีสีต่างๆ เป็นไปตามพื้นฐานแห่งความรู้สึก หรือเป็นไปตามวิบากของแต่ละบุคคลเพราะฉะนั้นถ้าหากว่าในใจเรามีความโกรธหรือมีความเกลียดใครก็ตาม กระแสแห่งความรู้สึกอันนี้ก็จะไปดึงดูดเอาความเกลียดออกมาจากคนอื่นด้วย เช่นเราจะสังเกตเห็นอย่างหนึ่งว่า ถ้าเห็นใครหน้าบึ้ง เราก็มักจะไม่ชอบหรือบางทีก็หน้าบึ้งขึ้นมาทันที แต่ถ้าเห็นใครหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส เราก็พลอยแจ่มใสไปด้วย และถ้าใครมีความไม่บริสุทธิ์ใจต่อเรา เราก็มักจะรู้สึกไม่ไว้

ใจคนคนนั้น โดยปกติมักจะเป็นเช่นนี้ แต่ก็มีข้อยกเว้นอยู่บ้าง ที่มีข้อยกเว้นเป็นเพราะว่าในขณะนั้นใจของเราไม่เป็นกลาง กำลังไปหมกมุ่นหรือไปติดอยู่กับความคิดอันใดอันหนึ่ง จึงไม่อาจที่จะรับความรู้สึก หรือรับกระแสจิตจากคนทั้งหลาย ได้อย่างตรงไปตรงมา แต่อย่างไรก็ตามท่านบอกว่า ถ้าหากเราหมั่นนั่งสมาธิอยู่เสมอ ซึ่งย่อมจะทำให้พลังจิตมีอำนาจแรงขึ้น และในเมื่อพลังจิตอันนี้ประกอบไปด้วยความเมตตา กรุณาที่มีต่อมนุษย์และสัตว์ทั้งหลายอย่างลึกซึ้ง ก็ย่อมมีทางที่จะเอาชนะจิตใจคนอื่นได้ง่าย กล่าวคือ จะทำให้คนอื่นเกิดความเมตตาปรานีต่อเราด้วย

ข้าพเจ้าได้ฟังคำอธิบายจากท่านเช่นนี้ ทำให้ข้าพเจ้า เกิดปีติมาก เพราะทำให้ข้าพเจ้ามองเห็นความจริงแห่งคำสอนของพระพุทธเจ้าได้อีกหลายอย่าง ทำให้เกิดศรัทธาปลาบปลื้มต่อคำสอนของพระพุทธเจ้ายิ่งขึ้น เช่นที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า :-

ปุชโก ลภเต ปุชฺชํ วนทโก ปฏิวทฺทนํ

ผู้บูชาเขาย่อมได้บูชาตอบ ผู้ไหว้เขาย่อมได้ไหว้ตอบ

นอกจากธรรมข้อนี้แล้วยังทำให้ข้าพเจ้าเกิดความสว่างในธรรมข้ออื่นๆ ขึ้นมาอีกมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็คือ เพราะเหตุไร การบริจาคทานจึงเป็นจึงเป็นเหตุให้เกิดความร่ำรวยได้ ?

สำหรับในเรื่องการบริจาคทานนี้ ถ้าท่านเข้าใจหลักดังที่กล่าวมาในตอนต้นแล้ว ท่านก็จะเห็นด้วยทุกอย่างกับคำสอนของพระพุทธเจ้า ขอได้โปรดจำไว้อย่างหนึ่งว่า ไม่ว่าใครที่จะได้ชื่อว่าเป็นคนร่ำรวย ไม่ว่าจะโดยอาชีพใด ๆ ก็ตาม มีหลักตายตัวอีกอย่างหนึ่งว่า เพราะมีคนอื่นเต็มใจช่วยสร้าง ความร่ำรวยให้ เช่นเศรษฐีชาวนา จะร่ำรวยได้ ก็เพราะคนที่ทำนาให้ มีจำนวนมากและส่วนมาก ก็ชื่อสัตย์ต่อเศรษฐีมีความเคารพ มีความเต็มใจรับใช้ ซึ่งบางคนแม้ว่าเศรษฐีจะไม่ค่อยให้อะไร เขาก็ยังเต็มใจรับใช้ หรือยินดีทำประโยชน์ให้ สำหรับในกรณีอย่างนี้ ขอให้ดูพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของเรา แล้วท่านจะเห็นความจริงข้อนี้ ประชาชนทั้งหลายไม่เฉพาะแต่ในเมืองไทย เมื่อได้เห็นในหลวงของเรา ทุกคนมีความชื่นชมยินดี และทุกคนก็คิดอยู่

ในใจว่า ถ้าหากมีสิ่งใดที่เราจะช่วยเหลือในหลวงได้เราเต็มใจอย่างยิ่งที่สุด คนที่มีบุญย่อมมีลักษณะอย่างนี้ เพราะฉะนั้น แม้ว่าเราจะเป็นคนค้าขาย หรือว่าเป็น ชาวสวน เป็นข้าราชการหรือจะมีฐานะเป็นคนรับจ้างก็ตาม ถ้าหากว่าไม่ว่าเราจะไปอยู่ที่ไหน มีคนรักใคร่ เมตตายินดีให้ความช่วยเหลือ เราย่อมไม่ยากจน อย่างน้อยที่สุดก็พอมีพอกินไม่ถึงกับเดือดร้อนอย่างนี้

ตามหลักของการให้ทานที่จะนับว่าเป็นกุศลได้ ก็ต่อเมื่อผู้ให้เต็มใจให้ ไม่หวังผลตอบแทน ให้เพื่อเป็นการสงเคราะห์ หรือเพื่อเป็นการบูชาจริง ๆ ในเมื่อเราสามารถทำอย่างนี้ได้ แน่นอนเหลือเกินว่า ทุก ๆ ขณะที่เรากระทำนั้น เราได้สร้างพลังแห่งความเมตตาลงในสันดาน ซึ่งต่อมาจะมีผลเรียกร้อง ให้คนอื่นมีความเมตตาต่อเราโดยอัตโนมัติ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว และด้วยเหตุนี้เอง คนที่ยากจนแต่ยังอุตสาหะทำบุญ ซึ่งตัวเองยอมลำบากเพื่อให้คนอื่น ๆ มีความสุข สิ่งของที่ให้นั้นแม้จะเล็กน้อยราคาถูก แต่น้ำใจของเขายิ่งใหญ่ เพราะฉะนั้น ทานของเขาย่อมจะต้องมีอานิสงส์มากกว่าเศรษฐี

บุญเพียงเอาหน้า หรือว่าทำสักแต่ว่าทำ เพราะคนประเภทนี้ ส่วนมากหากตัวเองจะต้องลำบากเพราะการให้แล้วเขาก็ไม่กล้าให้

อนึ่ง ขอให้สังเกตว่า ถ้าหากเราเพียงแต่นึกอยู่ในใจ ยังไม่มีการกระทำออกมา ถึงแม้ความคิดอันนั้นจะเป็นความคิดที่ประกอบไปด้วยความเมตตา ซึ่งแน่นอนเมื่อเราคิดบ่อยๆ ก็ย่อมสร้างพลังแห่งความเมตตาให้เกิดขึ้นในสันดาน ซึ่งก็ย่อมจะมีผลเหมือนกัน แต่ถ้าหากเราไม่เพียงแต่คิด เรากระทำด้วย เมื่อทำได้เช่นนี้พลังแห่งความเมตตาย่อมจะสูงกว่าหรือเข้มข้นกว่า ด้วยเหตุนี้การบริจาคทาน ซึ่งหมายถึงการให้ด้วยความเมตตากรุณา หรือให้ด้วยการบูชา นั้น ย่อมจะต้องมีอานิสงส์ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้อย่างแน่นอน

อนึ่ง ขอได้โปรดนึกต่อไปให้ไกลอีกว่า ในเมื่อคนอย่างเรา ซึ่งยังมีกิเลสและยังจะต้องเวียนว่ายตายเกิดและพลังแห่งความเมตตาที่สะสมเอาไว้แล้วนั้น ก็ย่อมจะสืบต่อไปถึงชาติหน้า เพราะฉะนั้นท่านย่อมจะเห็นว่า ถ้าเรามีเงินเก็บแล้ว ไม่คิดทำบุญเลย เราก็อาจจะร่ำรวย

ในเมื่อเราเป็นคนขยัน และฉลาดในเรื่องการทำมาหากิน แต่ในเมื่อเราเป็นคนเห็นแก่ตัว ไม่มีจิตที่คิดจะทำประโยชน์ต่อผู้อื่นโดยไม่หวังผลตอบแทนเลยนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าในชาติต่อไปเห็นทีจะลำบาก เพราะคนที่มีแล้วเก็บนั้น เขาได้สะสมพลังแห่งความเห็นแก่ตัวมากขึ้นโดยลำดับ ซึ่งมันจะมีผลทำให้คนที่เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เกิดความเห็นแก่ตัวขึ้นมาบ้าง หรืออย่างน้อยก็ไม่อยากที่จะคิดช่วยเหลืออะไร แต่ตรงกันข้ามถ้าคนไหนยังมีเงินมากก็ยิ่งให้มากไม่เสียดายเลย อะไรที่จะเป็นประโยชน์ต่อคนอื่นแล้ว เป็นเต็มใจให้เสมอสำหรับบุคคลประเภทนี้ แน่นอนเหลือเกินว่าเขาจะไม่ประสบกับความยากจนไปทุก ๆ ชาติ ตราบใดที่เขาไม่ละทิ้งจากการบริจาค

แต่อย่างไรก็ดี คนส่วนมากมักจะเข้าใจผิดอย่างหนึ่ง การบริจาคทานอย่างเดียว ความดีอย่างอื่นไม่ทำก็สามารถทำให้ร่ำรวยได้ ซึ่งความจริงคนที่เข้าใจเช่นนี้เป็นผู้เข้าใจผิด เพราะโดยความเป็นจริง ไม่ว่าจะผลอย่างไรจะเกิดขึ้นมาได้ จะต้องเนื่องมาจากเหตุหลายอย่าง

เช่นอย่างต้นไม้ มีดินอย่างเดียว หรือว่าน้ำอย่างเดียวจะทำให้ต้นไม้เกิดมาไม่ได้ ต้องอาศัยเหตุหลายอย่างให้เราสังเกตอย่างนี้ เมื่อเราไปพบเด็กบางคนเป็นเด็กที่ยากจน แต่ท่าทางเป็นคนฉลาด เป็นคนซื่อ เป็นคนขยัน เป็นคนเอาถ่าน เราจะเกิดความเมตตามากกว่าเด็กบางคนที่มีหน้าตาไม่แสดงถึงความฉลาด หรือมีท่าทางทำให้เรารู้สึกว่าเป็นคนขี้เกียจ แม้ว่าเด็กทั้งสองนี้จะมีลักษณะเหมือนกันอย่างหนึ่งคือ เป็นคนมีความเมตตาไม่เอาเปรียบใคร มีของกินหรือของเล่นก็ชอบแบ่งให้คนอื่นเสมอก็ตาม จากตัวอย่างที่เล่ามาให้ฟังนี้

ท่านจะเห็นแล้วว่า คนที่มีความดีอยู่ในตัวหลายอย่างย่อมจะเรียกร้องให้คนอื่นเกิดความเมตตาปรานีได้มากกว่า คนที่มีความดีอยู่ในตัวเพียงเล็กน้อย พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า คนที่จะร่ำรวยได้นั้น จะต้องมีความดีเหล่านี้ด้วยคือ :-

๑.เป็นคนขยันในการศึกษาเล่าเรียน และในการประกอบอาชีพ

๒. เป็นคนรู้จักรักษาสมบัติที่หามาได้ มีให้เกิดความเสียหาย

๓. เป็นคนรู้จักใช้รู้จักจ่าย ไม่ใช่จ่ายฟุ่มเฟือย

๔. คบแต่คนดีไม่คบคนชั่วหลักต่าง ๆ ดังที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสสอนไว้นี้เป็นสิ่งจะเป็น เราจะมัดแต่บริจาคทานอย่างเดียว ความดีอย่างอื่น ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้นี้ไม่ทำ แม้ในชาติก่อนจะมีบุญมามากสักเพียงไรก็ตาม ถ้าหากไม่ปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้แล้ว ก็ไม่มีทางที่จะร่ำรวยได้ แต่สำหรับคนบางคน ที่มองเห็นความจริงแต่ในแง่นี้ ไม่เข้าใจถึงอำนาจแห่งบุญกุศลในชาติก่อนก็มักจะเชื่อแต่เพียงว่า ถ้าเรามีความรู้ มีความขยันในการประกอบอาชีพและทำความดีต่างๆ เราก็คงจะร่ำรวยได้ แต่ข้อเท็จจริงที่เราเห็นกันอยู่ทั่วไปนั้นปรากฏว่า คนที่ขยันและมีความรู้ประกอบแต่การสุจริตอยู่เสมอ แต่ก็ยังยากจนอยู่นั่นเอง บุคคลเช่นกันนี้มีอยู่ไม่น้อย เพราะฉะนั้น เราจะมานึกแต่ในแง่ปัจจุบันอย่างเดียว ไม่นึกถึงบุญกุศลในอดีตด้วยไม่ได้

วิธีติดต่อกับวิญญาณและล้างสังขรณ์

*มีหลายคนสงสัยว่า เมื่อข้าพเจ้าบอกว่าเป็นเรื่องนี้ท่านครูบาศรีวิชัยหรือโอบปาติกะตนไหนก็ตามเป็นผู้บอก แต่เหตุไรจำนวนคำพูดที่แสดงออกมานั้นสังเกตได้ว่าเป็นจำนวนของข้าพเจ้าเอง เพราะฉะนั้นจึงทำให้เกิดความสงสัยว่าเรื่องราวที่ข้าพเจ้าถ่ายทอดมานี้จะไม่ใช่เป็นของท่านที่อยู่ในโลกของโอบปาติกะ แต่ออกมาจากจิตของข้าพเจ้าเอง แล้วอ้างว่าเป็นขององค์นั้นองค์นี้เพื่อให้คำพูดของข้าพเจ้าเองศักดิ์สิทธิ์ อันที่จริงเรื่องนี้ ข้าพเจ้าเคยชี้แจงมาแล้ว แต่ผู้อ่านบางคนอาจจะไม่ทราบ เพราะฉะนั้นจึงขอชี้แจงใหม่อีกครั้งหนึ่ง การติดต่อกับโอบปาติกะมีอยู่ ๓ วิธีคือ :-

๑. เข้าทรง

๒. เชิญลงถ้วย

๓. เข้าสมาธิไปติดต่อ

การเข้าทรง ถ้าหากว่าการเข้าทรงสมบุรณ์ร้อยเปอร์เซ็นต์ เราจะได้คำพูดที่เป็นสำนวนทั้งหมดของโอบปาติกะที่มาเข้าทรง วิธีนี้คนส่วนมากพอใจ แต่อย่างไรก็ตาม การเข้าทรงแม้จะสมบุรณ์อย่างไรก็ตาม แต่ถ้าหากคนทรงยังถอดกายทิพย์ไม่ได้ (ไม่ได้มโนมยิทธิ) การเข้าทรงจะทำให้เหนื่อยมาก และวิธีนี้น้อยคนที่จะได้เห็น ซึ่งข้าพเจ้าหมายถึงการเข้าทรงที่สมบุรณ์ร้อยเปอร์เซ็นต์ ซึ่งจะเข้าทรงอยู่นานไม่ได้ แต่การเข้าทรงทั่ว ๆ ไป ที่ผู้อ่านบางคนอาจจะเคยเห็น ซึ่งสามารถที่จะเข้าทรงได้ทั้งวันหรือทั้งคืน โดยที่คนทรงไม่เหนื่อย และบางทีก็มีอภินิหารหรือมีข้อเท็จจริงที่ทำให้เชื่อถือได้

สำหรับในกรณีอย่างนี้ คำพูดที่แสดงออกมาไม่ใช่ ออกมาจากโอบปาติกะทั้งหมด หรือถ้าจะพูดให้ถูกไม่ได้ ออกมาจากโอบปาติกะเลย แต่ออกมาจากคนทรงทั้งหมด การเข้าทรงแบบนี้ก็อย่าเข้าใจว่า จะเป็นการหลอกลวง ถ้าหากคนทรงเป็นคนซื่อ ไม่มีเจตนาหลอกลวง ถึงแม้

ว่าการเข้าทรงแบบนี้ คำพูดที่แสดงออกมาจะออกมาจาก
 คนทรงทั้งหมดก็ตาม ก็ถือว่าการเข้าทรงที่ใช้ได้ทั้งนี้ก็
 เพราะเหตุผลอยู่ว่า :-

คนทรงประเภทนี้จะต้องเป็นคนที่มีการมี สมมติ
 ว่าสามารถบอกยาได้ต่าง ๆ และคนไข้ที่มาขอเอาไปก็ใช้ได้
 ผลด้วย สำหรับในกรณีอย่างนี้หมายความว่า คนทรงคน
 นั้น เมื่อในชาติก่อนเคยเป็นหมอมาแล้ว และเป็นหมอที่เก่ง
 วิชาของความเป็นหมอมืออยู่ในสันดาน แต่ตัวของตัวเอง
 ระลึกขึ้นมาไม่ได้ ในเมื่อมีโอบปาติกะมาเพ่ง ซึ่งทำให้ผู้นั้น
 ได้รับกระแสจิตจากโอบปาติกะในขนาดที่ทำให้ลืมตัว หรือ
 หดความรู้สึกไปบ้างเป็นบางครั้ง เมื่อผู้นั้นอยู่ในลักษณะ
 รู้สึกตัวบ้างไม่รู้สึกตัวบ้างเหมือนกับคนที่กำลังจะหลับ ด้วย
 อำนาจกระแสจิตของโอบปาติกะที่เข้ามาเพ่งอันนี้แหละจะ
 ทำให้คนทรงดึงเอาความรู้เก่า ๆ ออกมาใช้ได้ ด้วยเหตุนี้เอง
 คนทรงบางคนทั้งที่เมื่อก่อนไม่เคยเป็นหมอ ไม่มีความรู้เรื่อง
 ยา แต่ก็สามารถบอกยาคนไข้ได้ บอกอาการของคนไข้ได้ แต่
 อย่างไรก็ดี โอบปาติกะที่มาเพ่ง จะต้องเป็นคนที่มี

ความรู้ในเรื่องหมอด้วย เพราะฉะนั้น เมื่อจะพูดกันอีกนัยหนึ่ง คำพูดที่แสดงออกมานั้น เป็นคำพูดที่ออกมาจากความคิดที่ผสมกลมกลืนระหว่างคนทรงกับโอปปาติกะและในกรณีอย่างนี้สำนวนคำพูดย่อมเป็นไปตามความเคยชินของคนทรง และอีกอย่างหนึ่ง เราจะสังเกตได้อีกอย่างว่า นิสัยใจคอที่แสดงออกมานั้นเป็นของคนทรงเองสำหรับในกรณีที่เกี่ยวข้องกับเรื่องพยากรณ์ หรือเกี่ยวข้องกับเรื่องไหนก็ตาม ขอได้โปรดจำไว้ว่าคนทรงที่ไม่สามารถจะหลับในสมาธิได้นั้น ในระหว่างการเข้าทรงจะมีอาการรู้สึกตัวบ้างไม่รู้สึกตัวบ้างหรือบางคนก็อาจจะรู้สึกตัวได้ตลอด และคนทรงก็มักจะรู้สึกตัวว่า คำพูดที่ตัวแสดงออกมานั้นไม่ใช่ของตัวเอง แต่บังคับตัวเองไม่ได้ที่จะไม่ให้พูดอย่างนั้นออกมา ซึ่งการเข้าทรงแบบนี้จะทำทั้งวันหรือทั้งคืนก็ได้ การเข้าทรงแบบนี้ย่อมหมายถึงความผสมกลมกลืนระหว่างความคิดจากจิตไร้สำนึกหรือจากความชำนาญที่มีอยู่แล้วในสันดานกับความรู้สึกนึกคิดของโอปปาติกะ

การเข้าทรงที่แพร่หลายชนิดที่มีผลทำให้คนเชื่อถือได้มาก บ้างน้อยบ้าง และคนทรงมีเจตนาสุจริตนั้น ย่อมอยู่ในหลักเกณฑ์ดังที่กล่าวมาแล้วนี้ทั้งนั้น สำหรับตัวข้าพเจ้าเองที่ถ่ายทอดความคิดจากโอบปาติกะได้นั้น ก็เป็นไปตามหลักเกณฑ์อันนี้ แต่ข้าพเจ้ามีพิเศษอยู่อย่างหนึ่ง กล่าวคือ :-

เมื่อข้าพเจ้า ต้องการจะทราบเรื่องอะไร ข้าพเจ้าก็จะให้คุณศรีเพ็ญเข้าสมาธิไปซักถามท่านเสียก่อน จนกระทั่งข้าพเจ้าเข้าใจเรื่องนั้นดี เมื่อถึงเวลาเขียนข้าพเจ้า ก็เข้าสมาธิทำให้สงบ นึกถึงเรื่องที่จะเขียนออกมา และในตอนนี่ ข้าพเจ้าสังเกตได้จากตัวเองอย่างชัดเจนว่าท่านช่วยหรือไม่ช่วย ถ้าหากท่านไม่ช่วยพึงส่งกระแสความคิดจากท่านมายังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าความคิดเชิงซ้ำ และบางทีก็คิดอะไรไม่ออก แต่ถ้าท่านช่วยเพ่ง ความคิดจะไหลออกมาเรื่อย ๆ สมองโปร่งมาก และบางเรื่องเมื่อเขียนออกมาได้เรียบร้อยแล้วกลับไปอ่านอีกครั้ง มีบ่อยทีเดียวที่ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึก

ประหลาดใจว่า เรื่องนี้ข้าพเจ้าเขียนออกมาได้อย่างไร?

เพราะเรื่องนี้ไม่เคยคิดไม่เคยเข้าใจมาก่อน ทั้งเป็นเรื่องที่มีเหตุผลทำให้มองเห็นความจริงต่างๆ ชัดเจน เรื่องไหนที่ไม่เข้าใจมาก่อนก็เกิดความเข้าใจขึ้น

เพราะฉะนั้น โดยส่วนตัวข้าพเจ้า จึงไม่สงสัยในเรื่องการถ่ายทอดความนึกคิดที่มาจากโอบปาติกะ แต่สำหรับคนที่ไม่เข้าใจความจริงเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ ก็เป็นธรรมดาอยู่เองที่จะต้องสงสัยคิดว่า ข้าพเจ้าโมเมเอาและอีกประการหนึ่ง ผู้ที่สงสัยนั้นเคยเห็นตัวอย่างที่ไม่จริงมามาก จนเกิดอุปาทานว่า เรื่องอย่างนี้เหลวไหลทั้งนั้น

ข้าพเจ้ามีตัวอย่างอยู่รายหนึ่ง ที่สามารถจะสอบหลักฐานได้คือ มีสุภาพสตรีคนหนึ่งชื่อ คุณวัชรวิ สิริเวทย์ ท่านผู้นี้เป็นนักศึกษาที่สำเร็จจากมหาวิทยาลัยศิลปากร เป็นคนเขียนรูปเก่งมาก และเป็นคนที่มีความดีพอสมควร โดยปกติคุณวัชรวิ เวลาเขียนรูป จิตใจจะจดจ่อแต่ในเรื่องการเขียน จนกระทั่งแม้ยุ่งจะก่ดอย่างไร บางครั้งจะไม่รู้สึกเลย และบางทีก็หมกตัวอยู่ในห้องเขียนรูปทั้งวัน อาหารไม่รับประทาน ครั้งหนึ่ง

เขาเกิดสงสัยตัวเขาเองว่าจะมีอะไรเกี่ยวข้องกับโอบปาติกะ จึงมาให้คุณศรีเพ็ญตรวดดู ก็ปรากฏว่าสามีของเขาในชาติก่อน ซึ่งขณะนี้ยังเป็นโอบปาติกะอยู่เข้ามาเกี่ยวข้องกับเสมอในเวลาคุณวัชรียเขียนรูป สามีในชาติก่อนเป็นคนที่ฝีมือดีมากในการเขียนรูป ในสมัยที่ยังเป็นคนคุณวัชรียเองในชาติก่อน ก็เป็นนักเขียนรูปที่มีฝีมือเหมือนกัน และประกอบกับคุณวัชรียมีตัวเป็นสื่อ คุณวัชรียเคยถูกโอบปาติกะเข้าสิงจนกระทั่งหมดความรู้สึกรู้ตัว วันหนึ่งสามีในชาติก่อนซึ่งมีชื่อว่า กฤษณะมาบอกคุณศรีเพ็ญ ช่วยบอกคุณวัชรียเขียนรูปของเขา คุณวัชรียบอกว่าเขาจะเขียนได้อย่างไร เพราะเขาไม่เคยเห็นหน้าตาของกฤษณะเลย เรื่องราวในชาติก่อนก็ลืมไปหมดแล้ว กฤษณะบอกว่าไม่เป็นไร เวลาจะเขียนรูปขอให้นึกถึงเขา ขอให้ทำจิตให้เป็นสมาธิแล้วเขาจะมาช่วยเขียนให้หลังจากที่ได้ตกลงกันในเรื่องวันและเวลาที่จะเขียน

คุณวัชรียก็เขียนรูปกฤษณะ ซึ่งใช้เวลาในราว ๒ ชั่วโมงเศษ รูปนั้นก็เสร็จเรียบร้อย คุณวัชรียบอกว่า การเขียนรูปครั้งนี้แปลกมาก เขารู้สึกว่า มีอมันเขียนไปเองโดย

ไม่ได้ตั้งใจ และไม่ได้ลบเลยมตั้งแต่ลงมือเขียนจนเสร็จมือเขียนไปเรื่อย ๆ โดยที่ในใจไม่มีความคิดเลยว่า จะเขียนอย่างนั้น
อย่างนี้ คุณวัชรเขียนรูปอยู่ที่บ้าน ซึ่งอยู่ที่ถนนตกละเอียด
พระยาไกรไปอีก เมื่อเขียนรูปเสร็จก็พารูปมาที่บ้าน เอามา
ให้คุณศรีเพ็ญดู พอเห็นภาพคุณศรีเพ็ญก็ตกตลิ่ง เพราะ
ว่าสามารถเขียนได้เหมือนกับรูปของกฤษณะจริง ๆ คุณวัชร
เขียนรูปกฤษณะได้อย่างไร เพราะคุณวัชรไม่เห็น? เรื่องนี้ก็
อธิบายได้ ด้วยหลักอย่างเดียวกับที่กล่าวมาแล้วนั่นเองอันที่
จริงในชีวิตของคนทั่ว ๆ ไปก็มักจะเป็นไปตามกฎอันนี้เสมอ
มากบ้างน้อยบ้าง แต่คนทั้งหลายไม่รู้รู้สึกตัวเอง เพราะ
โดยธรรมชาติในการทำงานทุกอย่างมักจะมีโอบปาติกะเข้า
มาเกี่ยวข้องด้วยเสมอ การสังหรณ์ใจก็ดี การตัดสินใจบาง
อย่างก็ดี มีบ่อยครั้งที่เกิดขึ้นจากกระแสความคิดของโอบปา
ติกะ ที่เขาต้องการจะให้คน คนนั้นเกิดความรู้สึกนึกคิดอย่าง
นั้น ถ้าหากว่าเราจะมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้เป็นทุนอยู่บ้าง
และหมั่นสังเกตความรู้สึกนึกคิดของตัวเอง พยายามจดจำนิสัย
ใจคอของตัวเอง

เองไว้ให้แม่น และจดจำความรู้สึกนึกคิดที่เป็นของตัวเอง
จริงๆ ไว้ ถ้าท่านเป็นคนช่างสังเกตอย่างนี้ ในไม่ช้าท่านก็
สามารถที่จะแยกได้ว่า ในขณะที่ใดความคิดอันนี้เกิดจากตัว
เอง แต่อันนี้ไม่ใช่ แต่ทั้งนี้ก็อย่าลืมนึกว่า มีความรู้สึกนึกคิด
หลายอย่างที่เกิดขึ้นมาจากจิตไร้สำนึกโดยที่เราไม่รู้ตัวมา
ก่อนเลย แม้ในกรณีอย่างนี้บางทีก็เกิดจากการเฟื่องของพวก
โอปโปติกะ ลางสังหรณ์ต่าง ๆ ซึ่งคนโบราณมักจะถือเอา
เป็นข้อสังเกตที่จะบอกให้รู้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น เหตุการณ์
ที่เรียกว่าลางนี้ส่วนมากก็มักจะเกิดจากอำนาจบันดาลของ
พวกโอปโปติกะ หรือไม่ก็เกิดจากอำนาจแห่งวิบากกรรมของ
ตน แต่ถึงกระนั้นก็มักจะเกี่ยวข้องกับโอปโปติกะด้วย ซึ่ง
จะทำให้วิบากที่มีอยู่ในจิตไร้สำนึกแสดงนิมิตเป็นลางออกมา
จากหลักวิชาสั้น ๆ ที่อธิบายมานี้ หวังว่าผู้อ่านที่สงสัยหรือที่
กล่าวหาว่า ข้าพเจ้าโหมเมเอาเองนั้น เมื่อได้อ่านคำชี้แจงนี้
แล้ว ที่คงจะหายความข้องใจบ้างไม่มากก็น้อย

อนึ่ง หลักของการเชิญโอบปาดิกะลงด้วย ซึ่งเรียกกันว่าผีถ้วยแก้วนั้น ก็เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กล่าวมานี้เหมือนกัน แต่มีรายละเอียดต่างกันบ้างนิดหน่อย เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้เคยเขียนไว้แล้ว ในหนังสือวิญญูณฉบับเดือนเมษายน ๒๕๐๘ ผู้ที่สนใจต้องการจะทราบรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ขอให้อ่านจากหนังสือวิญญูณฉบับรวมเล่มของปีแรก ซึ่งยังมีจำหน่ายอยู่ ราคาเล่มละ ๑๕ บาท

อนึ่ง ข้าพเจ้าอยากจะขอเพิ่มเติมเรื่อง เหตุไฉนการบริจาคตานจึงเป็นเหตุให้เกิดความรำรวย ? ซึ่งเรื่องนี้ข้าพเจ้าได้เขียนลงในฉบับที่แล้วมานี้เอง และข้าพเจ้าได้บอกว่า เรื่องนี้ข้าพเจ้าเขียนขึ้นจากคำบอกเล่าของโอบปาดิกะท่านหนึ่งที่มาเข้าทรงคุณศรีเพ็ญเมื่อไม่นานมานี้ ข้อที่ข้าพเจ้าอยากเพิ่มเติมก็คือ :-

คนส่วนมากยังคงเข้าใจอยู่ว่า คนสมัยปัจจุบันนี้ไม่ว่าประเทศไหนที่กลายเป็นคนรำรวยขึ้นมา ก็มักเนื่องมาจากการประกอบอาชีพที่ไม่สุจริต หรืออาชีพที่มีทางจะเอาเปรียบคนอื่นได้ง่าย คนประเภทนี้ส่วนมากใจดำ

หน้าเลือด โลกมาก เห็นแก่ตัวอะไรทำนองนี้ ไม่น่าจะถือได้ว่า คนเหล่านี้ร่ำรวย ก็เพราะเมื่อชาติก่อนเป็นคนใจบุญ ได้เคยบริจาคทานมามากอันที่จริงเรื่องนี้ข้าพเจ้าก็เคยเขียนเอาไว้แล้วเหมือนกัน ในหัวข้อการตอบปัญหาในหนังสือ วิทยุญาณปีที่ ๒ ฉบับที่ ๗-๘ แต่ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็คิดว่า ท่านควรจะเข้าใจเรื่องนี้ให้แจ่มแจ้งยิ่งกว่าที่เคยรู้มาแล้ว

ขอได้โปรดจำไว้อย่างหนึ่งว่า คนที่โกงคนอื่นหรือเอาเปรียบคนอื่นไม่ใช่จะร่ำรวยทุกคน ข้าพเจ้าเคยสังเกตตัวเอง เมื่อสมัยเป็นเด็กเป็นคนชอบยิงนกตกปลาแต่แล้วก็ตกปลาไม่ค่อยได้ ยิงนกซึ่งยิงด้วยหนังสติ๊กก็ยิงไม่ค่อยถูกสุนัขเพื่อนไม่ได้ เป็นคนทำบาปไม่ค่อยขึ้น เมื่อก่อนข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าทำไมจึงเป็นอย่างนี้ ทั้งที่ ความฉลาด ความขยัน และโอกาส ก็มีเท่ากับคนอื่นและไม่ว่าจะทำความชั่วอะไร ก็มักจะปิดไม่ค่อยได้ แม้ไม่มีใครถามก็มักจะบอกคนอื่น ผลที่สุดก็คือ ทำความชั่วได้ไม่นาน ถ้าท่านเข้าใจตัวอย่างดังที่กล่าวมานี้ ท่าน

ก็จะเข้าใจไม่ยากว่า ทำไมบางคน ทั้งที่ก็เป็นคนโง่ เหมือนกับคนอื่น แต่คนหนึ่งร่ำรวย อีกคนหนึ่งไม่ร่ำรวย ?

คนส่วนมากมักจะเข้าใจผิดกันอย่างหนึ่งว่า คนที่โง่ คนอื่นแล้วร่ำรวยนั้น มักจะถือกันว่าดี แต่การถือว่าดีก็มี เฉพาะแต่ในกลุ่มของคนที่มีจิตใจระดับเดียวกันเท่านั้น คน ที่โง่คนอื่นได้นาน และโง่อย่างได้ผลนั้นมีสาเหตุอยู่ ๓ อย่างที่จะต้องพิจารณาคือ :-

๑. เป็นเพราะบุญเก่ายังให้ผลอยู่
๒. เป็นเพราะโอกาสของคนนั้นดีกว่าของคนอื่น
๓. เป็นเพราะเขามีความถนัดในเรื่องนั้น มีความ ชัดเจนมากกว่าคนอื่น เพราะเคยทำความชั่วประเภทนี้มา มาก

แต่อย่างไรก็ดี คนที่ทำความชั่วได้นานกว่าคนอื่นจะรู้ หรือได้รับโทษนั้น มันเป็นการลงโทษอย่างยุติธรรมอยู่ในตัว แล้ว เพราะเมื่อทำมานานทำมามาก วิชาภัก

ต้องมีมาก แล้วเขาก็จะต้องได้รับผลจากวิบากของความชั่วอันนั้นอย่างแน่นอน ไม่ว่าจะวันใดวันหนึ่ง ไม่ชาติใดก็ชาติหนึ่ง เนื่องจากเมื่อทำความชั่วบ่อยๆ วิบากของก็ความชั่วก็จะต้องสะสมมากขึ้น เมื่อเป็นเช่นนี้ มันก็ต้องให้ผลนาน หรือให้ผลมากกว่าคนที่ทำความชั่วน้อย

เพราะฉะนั้นอย่าไปหลงคิดว่า ทำดีแล้วจะไม่ได้ดี ทำชั่วอาจจะได้ดีก็ได้ สำหรับคนที่มีเงิน แต่ใจต่ำซึ่งมองดูแล้วไม่สมกับเหตุผลที่ว่า เมื่อชาติก่อนเขาเป็นคนใจบุญ ได้บริจาคทานไว้มาก จึงได้เกิดมาร่ำรวย ข้าพเจ้าขอชี้แจงอีกครั้งหนึ่งว่า คนมีเงินบางคนซึ่งไม่ใช่ทุกคน ยิ่งมั่งมียิ่งเห็นแก่ตัว คิดแต่จะหาทางเอาเปรียบคนอื่นอยู่เรื่อย ๆ คนประเภทนี้ที่ทำความชั่วแล้วไม่ได้รับผลชั่วนั้น นอกจากจะเป็นเพราะบุญในชาติก่อนคุ้มครอง และเป็นเพราะเขาเคยทำความชั่วยุ่อย่างนั้นมามาก มีความชำนาญมากเพราะฉะนั้นจึงรู้จักหลบหลีกตบตา และหลอกคนอื่นได้ง่าย

นอกจากความจริงดังที่กล่าวมาแล้ว ยังมีอีกแง่หนึ่งก็คือ :-

เนื่องจากเขาดีแต่ในเรื่องการให้ทาน ส่วนความดีในด้านอื่นมีน้อย และไม่หนักแน่นไม่มั่นคง เพราะฉะนั้นพอมีเงินมากขึ้น หรือมีช่องทางที่จะได้เงินมากขึ้นความดีที่มีอยู่เหนียวรั้งเอาไว้ไม่ได้ ทั้งๆ ที่เมื่อก่อนตอนที่ยังไม่มีเงินเป็นคนสุภาพอ่อนโยน มีเมตตากรุณา คนทุกวันนี้ที่เสียกันมักจะเป็นเพราะเหตุนี้มากกว่า ขอได้โปรดจำไว้ให้แม่นทีเดียวว่า ถ้าคนไหนสันดานไม่ดีมาตั้งแต่เกิด เห็นแก่ตัวมาตั้งแต่เกิด รับรองได้ทีเดียวว่าคนประเภทนี้จะร่ำรวยเพราะการโกงไม่ได้เป็นอันขาดเพราะจะไม่มีใครไว้ใจเขามาตั้งแต่แรก ฉะนั้นจะไปโกงใครเขาได้ คนที่มีความดีไม่พอหรือมีความดีไม่มั่นคงพอมีเงิน พอมีช่องทางที่จะได้เงิน ก็มักจะเสียคนเกือบทุกราย แต่สำหรับคนที่มีความดีมั่นคง และมีสติปัญญาลึกซึ้งคิดอะไรได้ไกลๆ เกินกว่าคนธรรมดา คนประเภทนี้ยิ่งมั่งมี ยิ่งใจบุญยิ่งสงสารคนยากจน ความคิดจะพัฒนาไปในรูปที่จะหาทางไม่ให้คนมั่งมีเอาเปรียบคน

ยากจน คนฉลาดเอาเปรียบคนโง่ คนดีอย่างนี้ก็มิอยู่ในโลก
ปัจจุบัน แต่บางคนไม่เคยพบคนดีอย่างนี้ เคยพบแต่คนไม่ดี
ฉะนั้นจึงยึดถือผิดว่ายาก คนมั่งมีจะต้องเป็นคนโกงเสมอ

เพราะเหตุไร คนไม่ดีจึงมักจะประสบแต่คนไม่ดี
เหตุการณ์ไม่ดี สิ่งแวดล้อมไม่ดี ?

ปัญหาข้อนี้ท่านที่มาเข้าทรงคุณศรีเพ็ญ ในวันนั้นก็ได้อ
บอกไว้แล้ว แต่ยังไม่เห็นนักเรียนจะลง ฉะนั้นจึงขอเลื่อน
ไปฉบับหน้า

เหตุไรคนที่ไม่ดี จึงมักจะประสบแต่สิ่งที่ไม่ดี ?

*ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวมาแล้วในฉบับก่อนว่า คนบางคนมักจะประสบแต่คนที่ไม่ดีและสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดีซึ่งในที่สุดเป็นเหตุทำให้คนประเภทนี้มองคนในแง่ร้ายมองโลกในแง่ร้าย เมื่อนึกถึงคนอื่นที่ไรก็คอยแต่จะนึกว่าเขาเป็นคนไม่ดีเสมอ เลยทำให้เขาต้องไปอยู่ในโลกที่มีมืด ทั้งๆที่ในโลกนี้คนดีก็มีอยู่มากมาย และสิ่งแวดล้อมที่จะให้ความสุขก็หาได้ไม่ยาก ถ้าหากเป็นคนที่รู้จักมองโลกในแง่ดี อะไรคือต้นเหตุที่ทำให้บุคคลประเภทนี้ต้องอยู่ในมุมที่มีมืด ?

ปัญหาข้อนี้เทพเจ้าองค์ที่ได้มาเข้าทรงคุณศรีเพ็ญ ตามที่ข้าพเจ้าได้เล่าไว้แล้วในฉบับก่อนนั้น ท่านได้แนะนำเอาไว้แต่เพียงคร่าวๆ ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ายังไม่กระจ่าง

เพราะฉะนั้น ก่อนที่จะเขียนเรื่องนี้ ข้าพเจ้าจึงให้คุณศรีเพ็ญเข้าไปเรียนถามเทพเจ้าอีกองค์หนึ่ง ซึ่งท่านผู้นี้ในสมัยที่เป็นมนุษย์เป็นชาวอเมริกัน แต่ต่อมาภายหลังได้เข้ามาศึกษาปรัชญาต่าง ๆ ของอินเดีย จนกระทั่งมีความรู้แตกฉาน และสามารถเข้าสมาธิได้ดีด้วย เทพเจ้าองค์นี้ได้กรุณาอธิบายให้ข้าพเจ้าฟัง โดยผ่านคุณศรีเพ็ญ ซึ่งมีหัวข้อพอที่จะสรุปได้ดังต่อไปนี้ :-

๑. การที่คนบางคนเกิดมาพบแต่สิ่งที่ไม่ดี ท่านบอกว่า อันนี้เป็นเพราะวิบากของอกุศลกรรมชักรูญให้เป็นอย่างนี้ ท่านให้ข้อสังเกตว่า คนที่สร้างกรรมชั่วมาจะในทางไหนก็ตาม วิบากของกรรมชั่วประเภทนั้นย่อมจะเกิดขึ้นในสันดาน และจากวิบากอันนี้เอง ก็จะทำให้คนคนนั้นนึกคิดแต่ในทางไม่ดี และจากความนึกคิดอันนี้ก็จะชักรูญให้ไปพบแต่คนที่ไม่ดีเหมือนกัน อันที่จริงคนในโลกมนุษย์นี้ ไม่ว่าจะเป็นคนดีหรือคนไม่ดีก็ตามก็ย่อมมีโอกาสที่จะพบทั้งคนดีและไม่ดีเท่า ๆ กัน แต่เนื่องจากสันดานของตัวเองต่ำ นึกคิดแต่ในทางที่ไม่ดีอยู่เสมอ เพราะฉะนั้นเมื่อเข้าไปใกล้คนดี พลังแห่งความชั่ว

ในตัวก็จะออกมาทำให้เกิดความพลัดกัน กล่าวคือ ทำให้ไม่ชอบคนดี ไม่อยากจะเข้าใกล้ ไม่อยากจะคบ และคนที่ดีเขาก็จะไม่สนใจ ไม่อยากจะเข้าเกี่ยวข้องกับ ความอภัพเช่นนี้ ย่อมมีอยู่เป็นธรรมดาสำหรับคนที่มีวิบากมาไม่ดี ท่านได้เน้นให้ฟัง ความประพัตติในปัจจุบัน คือตัวการที่สำคัญที่สุดที่จะชักจูงคนเราให้ไปพบกับคนดีหรือคนไม่ดี และขอให้สังเกตว่า ความประพัตติที่ดีแนวความคิดต่าง ๆ ก็ดีจะเป็นไปในทางไหนก็สุดแล้วแต่วิบาก คนที่สะสมวิบากแห่งความชั่วไว้มาก ก็ย่อมจะนึกคิดแต่ในทางชั่ว ประพัตติแต่ในทางชั่ว และก็มักจะต้องพบกับสิ่งชั่วต่าง ๆ ส่วนคนที่สะสมวิบากแห่งความดีไว้มาก เขาก็จะนึกคิดแต่ในทางดี ได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดี ครั้นแล้วความดีในตัวเขาก็จะเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไป

อนึ่ง ท่านได้ให้ข้อคิดอีกอย่างหนึ่งว่า อำนาจแห่งความดึงดูดของวิบากที่รุนแรงนั้นมีอิทธิพลมาก คนบางคนซึ่งเคยเป็นคู่สร้างกันมาได้มีความรักต่อกันลึกซึ้งในชาติก่อน ๆ บุคคลประเภทนี้แม้จะเกิดกันคนละมุมโลกก็มักจะมีเหตุการณ์พลัดกันให้มาพบกันจนได้ ท่านบอกว่า

สำหรับคนที่ยังไม่เข้าใจเรื่องนี้ โดยเฉพาะคือยังไม่เข้าใจในเรื่องพลังที่ออกมาจากวิบาก เขาก็อาจจะไม่เชื่อ แต่สำหรับคนที่ซึ่งในเรื่องพลังของวิบาก จะไม่มีใครสงสัยเลย อำนาจแห่งแม่เหล็กซึ่งอยู่ที่ขั้วโลกย่อมจะมีอิทธิพลทำให้เข็มทิศต้องหันไปทางทิศเหนือเสมอ คนที่ไม่รู้ความจริงในเรื่องนี้ ก็มองไม่เห็นเลยว่า อำนาจแม่เหล็กที่ว่านี้มีได้อย่างไร เพราะเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น และการที่คนเราไม่หลุดไปจากโลกทั้งๆ ที่อยู่ที่ผิวโลก และโลกก็มีอัตราแห่งความหมุนเร็วมาก ทั้งนี้ก็เพราะความดึงดูดของโลก ซึ่งมันดึงดูดทุกสิ่งทุกอย่างให้ติดอยู่กับโลกโดยที่เราไม่รู้สึกรู้สีกันเลย ท่านบอกว่าพลังของวิบากที่สะสมไว้มาก มันมีอำนาจดึงดูดที่พิเศษและอัศจรรย์ยิ่งกว่าอำนาจของแม่เหล็ก และอำนาจแห่งความดึงดูดของโลกหลายเท่าการที่คนเราทุกคนเมื่อตายแล้ว วิญญาณจะไปเกิดในที่ไหน จะไปสู่สุคติ หรือทุคติ จะไปอยู่ภูมิไหน ภพไหน ก็เป็นไปตามกฎแห่งความดึงดูดของวิบากในเรื่องนี้สำหรับผู้ได้ทิพยจักขุ จะมองเห็นความจริงได้

อย่างแจ่มแจ้งมาก มันคล้ายๆ กับเรามองเห็นคนขี่มา เมื่อถึงเวลาตีม เรารู้ทันทีว่า เมื่อเขาออกจากบ้านของเขาแล้วจะไปไหน ที่เรารู้ก็เพราะเคยเห็นเขาทำอย่างนั้นบ่อยๆ ในทำนองเดียวกัน ผู้ที่ได้ทิพยจักขุซึ่งสามารถที่จะมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่า คนนั้นตายคนนี้ตายแล้วไปเกิดอยู่ที่ไหน ด้วยการมองเห็นตัวอย่างเหล่านี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า จึงทำให้มองเห็นชัดว่า อำนาจแห่งวิบากที่แต่ละคนสร้างเอาไว้นั้น คืออำนาจดึงดูดที่ยิ่งใหญ่และมหัศจรรย์มาก เมื่อตายแล้วใครจะไปเกิดอยู่ที่ไหน มันเป็นไปตามวิบากของแต่ละบุคคลจริงๆ และในเมื่อเข้าใจเรื่องโอปปาติกะแจ่มแจ้ง ก็ทำให้มองเห็นได้ง่ายว่า คนในโลกมนุษย์ในขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่ ใครจะอยู่ที่ไหน? ไปอยู่กับใคร? อยู่ในสิ่งแวดล้อมอย่างไร? ทั้งหมดก็ขึ้นอยู่กับอำนาจแห่งความดึงดูดของวิบาก

อนึ่ง เนื่องจากเมื่อสมัยท่านเป็นมนุษย์ ท่านเป็นนักวิทยาศาสตร์ด้วย เพราะฉะนั้นท่านจึงได้ให้ข้อคิดอีกอย่างหนึ่งว่า ในเรื่องของไฟฟ้าถ้ามันเหมือนกัน มันจะผลักกัน แต่ถ้าต่างชนิดกัน มันจะดึงดูดเข้าหากัน ทั้งนี้

เพราะต้องการความสมดุลย์ ในทำนองเดียวกับผู้หญิงและผู้ชายถ้าอยู่ตามลำพัง ต่างฝ่ายก็ไม่มีคุณสมบัติในตัวเอง เพราะฉะนั้นเมื่อพบกันจึงดึงดูดเข้าหากัน ส่วนในเรื่องอำนาจแห่งความดึงดูดของวิบากในแง่หนึ่ง จะกล่าวว่ามีเหมือนกับไฟฟ้าขั้วบวกและไฟฟ้าขั้วลบก็ได้ซึ่งหมายความว่า การที่คนทั้งสองดึงดูดเข้าหากันเป็นเพราะต่างฝ่ายต่างมองเห็นว่าตัวเองจะได้รับสิ่งที่ต้องการจากอีกฝ่ายหนึ่ง ความสมบูรณ์หรือความสมดุลย์จึงจะเกิดขึ้น แต่อีกแง่หนึ่งต้องพิจารณาให้เห็นว่า สิ่งที่เหมือนกันย่อมดึงดูดเข้าหากันซึ่งหลักอันนี้ใช้ได้กว้างขวางมาก

คนที่ทำบาปและเป็นบาปประเภทไหน เมื่อตายแล้วจะไปอยู่กับคนที่ทำบาปประเภทนั้น ๆ คนที่ทำบุญก็เหมือนกัน เมื่อทำบุญอย่างเดียวกันย่อมจะดึงดูดเข้าหากัน เมื่อท่านได้แนะนำอย่างนี้แล้ว ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงพุทธพจน์ขึ้นมาได้ทันที ซึ่งพระพุทธเจ้าเคยตรัสว่าคนที่สมบูรณ์ด้วยศรัทธา สมบูรณ์ด้วยศีล สมบูรณ์ด้วยการเสียสละ และสมบูรณ์ด้วยปัญญาเหมือนกัน

หากเกิดจากวิบากของกรรมดีที่สูงส่ง ยอร์ช วอชิงตัน คาร์
 เวอร์ นักวิทยาศาสตร์ชาวผิวสี ผู้มีชื่อเสียงโด่งดังคนหนึ่งของ
 โลก ประธานาธิบดีลินคอล์น หรือโดยที่สุดพระมหากษัตริย์
 ของไทยบางพระองค์ เช่น สมเด็จพระเจ้าตากสิน ฯ สมเด็จพระ
 พุทธยอดฟ้า ท่านเหล่านี้ล้วนแต่เป็นคนมีบุญทั้งสิ้น แต่
 ชีวิตในตอนแรกก็เป็นคนธรรมดาสามัญ หรือหมอบางคน
 ต้องเข้าไปคลุกคลีกับคนใช้ และหมอบางคนอุทิศส่วที่ไปอยู่
 ในถิ่นทุรกันดาร หรือนักเสียดสละอื่น ๆ บุคคลเหล่านี้ทั้งหมด
 ที่ต้องไปอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี พบสิ่งทีเลวร้ายต่าง ๆ ก็
 เนื่องจากวิบากกรรมของกุศลกรรมที่สูงเยี่ยงพระโพธิสัตว์
 เพราะฉะนั้นอย่าลงโทษเสมอไปว่าคนที่อยู่ในสิ่งแวดล้อม
 ทีเลวหรือเกิดมายากจน จะต้องเป็นคนที่ต้องทำบาปเสมอ
 ไปในสมัยปัจจุบัน คนส่วนมากมักจะเข้าใจผิดกันอยู่อย่าง
 หนึ่งว่า ถ้าพูดถึงคนมีบุญก็มักจะหมายความถึงแต่คนที่
 เกิดในตระกูลที่สูง พ่อแม่มีงมี เกิดมาด้วยความสะดวกสบาย
 ต่าง ๆ ส่วนคนที่เกิดในตระกูลที่พ่อแม่ยากจน หรือเกิดในถิ่น
 ทุรกันดารไม่มีความเจริญ ก็ถือว่าเป็น

คนไม่มีบุญและถือวาที่ต้องเกิดมาอาภัพเช่นนั้นเป็นเพราะบาปกรรมที่ได้ทำเอาไว้ในชาติก่อน ซึ่งบรรดาคนทั้งหลายที่ถือเช่นนั้นก็ไม่รู้เหมือนกันว่าบาปอะไรที่ต้องทำให้เกิดมาเป็นอย่างนี้ และเนื่องจากคนที่ยากจน ซึ่งมีจำนวนมากกว่าคนมั่งมี และโดยปกติใคร ๆ ก็ไม่อยากให้อุบัติกรรมว่าตนเองเป็นคนมีบาป และในเมื่อหันมาพิจารณาดูคนมั่งมีซึ่งถือกันว่าเป็นคนมีบุญมาเกิด แต่ฐานะทางจิตใจเขาก็มองเห็นว่า ก็ไม่ดีไปกว่าคนยากจนไม่สมกับที่เรียกว่าคนมีบุญมาเกิด คนที่ยากจนเสียอีกที่มีจิตใจสูงกลับมีมากกว่า และจากตัวอย่างที่เห็นได้ชัดอีกอย่างหนึ่งก็คือ คนที่ร่ำรวยกันทุกวันนี้มักจะต้องโกง หรือมีความฉลาดในการเอาเปรียบคนอื่นอย่างมาก

จากข้อเท็จจริงต่าง ๆ ดังที่กล่าวมานี้แหละ จึงทำให้เกิดความสับสนไม่อาจจะทำให้เชื่อได้อย่างสนิทใจว่าถ้าคนไหนเกิดมาในตระกูลสูง อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดีคือคนที่มีบุญมาเกิด ส่วนคนที่เกิดมาในตระกูลที่พ่อแม่ยากจน อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี คือคนมีบาปมาเกิด เพราะตัวอย่างมีแบบนี้ จึงทำให้คนสมัยปัจจุบันเห็นว่า

คำสอนในทางศาสนาไม่เป็นความจริง ครั้นแล้วก็หันไปนิยมความคิดเห็นในทางวัตถุนิยม ซึ่งเขาถือว่าการที่เราจะโกงหรือเอาเปรียบใคร หรือจะทำให้ใครได้รับความลำบากนั้นเป็นเรื่องธรรมดา และเป็นความจำเป็นที่จะต้องทำเช่นนี้ ใครดีใครได้ ใครแข็งแรงกว่าคนนั้นอยู่คนไหนอ่อนแอกว่าคนนั้นก็ต้องตายไป ความคิดเห็นในทำนองนี้มีแพร่หลายทั่วไป และนับว่าเป็นความคิดเห็นที่เป็นภัยร้ายแรงต่อสังคมมาก แต่จากคำตอบของเทพเจ้าดังที่ได้อธิบายมานี้ หวังว่าคงจะให้ความกระจ่างในเรื่องความสับสนในเรื่องนี้ได้ดี

วิมานในโลกทิพย์ เกิดขึ้นได้อย่างไร?

*เมื่อไม่นานมานี้ อาจารย์ศิริ พุตุศุภร์ ได้ปรารภกับข้าพเจ้าว่า เมื่ออ่านดูในหนังสือโลกทิพย์ก็พบแต่โบสถ์หรือสิ่งก่อสร้างตามแบบชาวตะวันตก สงสัยว่าในโลกของโอปปาติกะจะมีโบสถ์ มีพระประธาน มีศาลา

และสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ แบบสถาปัตยกรรมไทยบ้างหรือไม่? ปัญหานี้เป็นปัญหาที่น่าสนใจ ข้าพเจ้าจึงได้ให้คุณศรีเพ็ญเข้าไปถามโอปปาทิกะองค์หนึ่ง ซึ่งเมื่อก่อนในสมัยเป็นมนุษย์เป็นคนอเมริกัน และเป็นองค์เดียวกับที่ได้ตอบปัญหาที่ได้นำลงในหนังสือวิญญานฉบับเดือนมีนาคม ๒๕๑๐ ท่านได้อธิบายให้ฟังดังต่อไปนี้ :-

ในโลกของโอปปาทิกะชั้นธรรมดา คือในภูมิที่มีจิตใจใกล้เคียงกับมนุษย์ สภาพสิ่งแวดล้อมในภูมินี้ส่วนมากจะเป็นไปตามประเพณี และความเชื่อถืออย่างเดียวกับที่มีอยู่ในโลกมนุษย์ เพราะฉะนั้นในภูมินี้ จากสภาพสิ่งแวดล้อมที่เป็นไปตามภูมิกำเนิดในสมัยที่เป็นมนุษย์ จึงอาจแบ่งได้เป็นหลายชนิดหลายภาษา ผู้ที่อยู่ในภูมินี้ไม่เพียงแต่จะแตกต่างกันในเรื่องสิ่งแวดล้อมเท่านั้น แต่ความรู้สึกนึกคิดก็ยังแตกต่างกันเสมือนหนึ่งเขายังคงเป็นคนชาตินั้นชาตินี้ หรืออยู่ในเผ่า นั้น เผ่านี้ ผู้ที่อยู่ในภูมินี้อาจจะเรียกได้ว่าเป็นพวกภูมมเทวดา หรือรุกขเทวดาแต่อย่างไรก็ดี จะต้องทำความเข้าใจให้ดีกว่านี้เป็นแต่เพียงส่วนหนึ่งหรือภูมิหนึ่งในโลกของโอปปาทิกะ

ไม่ใช่ว่าทุก ๆ ภูมิจะเป็นเช่นนี้ เพราะในการศึกษาเรื่องเหล่านี้ อย่าพยายามเดา หรือคาดคะเนในแบบตรรกวิทยา ปัญหา มีอยู่ว่า โบลต์ก็ดี ศาลาก็ดี และสิ่งก่อสร้างอื่น ๆ ตลอดถึง สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นมาได้ อย่างไร?

ท่านได้ชี้แจงให้ฟังว่า โอบปาติกะที่อยู่ในภูมิต่างส่วนมากจะไม่รู้เลยว่า สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นมาได้อย่างไร นอกจากจะมีผู้มาอธิบายให้ฟัง ซึ่งผู้ที่จะอธิบายนั้นจะต้องเป็นผู้ที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปมาก จึงจะสามารถอธิบายได้ เพราะโดยธรรมดา คนที่จะมาเกิดในภูมิต่างนี้ เมื่อตายจากโลกมนุษย์ก็จะมาพบสิ่งเหล่านี้ ซึ่งมีอยู่แล้วก่อนหน้าเขา เช่นเดียวกับคนที่เกิดในโลกมนุษย์ ก็ได้พบกับสิ่งต่าง ๆ ซึ่งเกิดก่อนหน้าเขา บรรดาสิ่งต่าง ๆ ซึ่งอยู่ในโลกมนุษย์นี้ เช่น ต้นไม้ แม่น้ำ ภูเขาและ สิ่งอื่น ๆ บางคนก็รู้ว่าสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นมาได้ อย่างไร แต่คนส่วนมากจะไม่รู้ ในเมื่อไม่ได้ศึกษาในโลกของโอบปาติกะก็เหมือนกัน ผู้ที่ตายจากโลกมนุษย์มาเกิดในโลกนี้

พอเกิดมาก็พบว่าสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มีอยู่แล้ว และก็มักจะนึกว่าสิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้นก็เพราะมีใครสร้างไว้ อย่างเดียวกับในโลกมนุษย์ กล่าวคือ ความคิดเห็น ความเข้าใจต่าง ๆ ซึ่งเคยมีอยู่ในโลกมนุษย์มีอยู่อย่างไร เมื่อมาเกิดในโลกทิพย์ก็มักจะเข้าใจอย่างนั้น โดยเฉพาะในตอนแรก ๆ

และยิ่งกว่านั้น บางคนอาจจะมาเจอสิ่งแวดล้อมที่เหมือนกันในโลกมนุษย์ ถ้าหากว่าคนเหล่านั้นไม่รู้ตัวว่าตนเองได้ตายจากโลกมนุษย์แล้ว ก็จะต้องเข้าใจว่าตนเองยังเป็นคนอยู่ โอบปาดิกะประเภทที่ไม่รู้ตัวเช่นนี้มีไม่น้อย

ท่านอธิบายให้ฟังว่า ความจริงทุกสิ่งทุกอย่างในโลกทิพย์ เกิดจากอำนาจของจิตทั้งสิ้น เป็นจริงตามที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า มโนมยรูป (การที่ท่านใช้คำนี้ก็เพราะท่านเคยได้ยินข้าพเจ้าพูดบ่อย ๆ ในเวลาที่ข้าพเจ้าแสดงปาฐกถา) ตามที่ทางพระพุทธศาสนาได้กล่าวไว้ว่าคนที่ได้ทำบุญไว้ เช่นเคยสร้างโบสถ์สร้างศาลา หรือ ได้ทำบุญอะไรไว้ก็ตาม เมื่อตายแล้วที่มักจะไปพบสิ่งที่ตัวเองได้ทำไว้ เช่นที่เคยเชื่อกันว่า เมื่อเราสร้างโบสถ์หรือสร้างศาลาไว้ ทั้งที่ในขณะนี้เรายังไม่ตาย

โดยไม่ยากกว่า เพราะเหตุอะไรสิ่งต่างๆ ในโลกของโอบปาติกะ จึงเกิดขึ้นได้ด้วยอำนาจของพลังจิตของโอบปาติกะแต่ละ ตน และเพราะเหตุไร คนที่ทำบุญไว้และยึดมั่นอยู่ในบุญกุศล นั้นๆ และต้องการที่จะได้รับผลตามมโนภาพที่วาดเอาไว้ หรือที่ตั้งใจเอาไว้ เมื่อตายแล้วก็มักจะมาเจอกับสิ่งแวดล้อม ที่ตนเองนึกได้ อย่างลึมว่าคนที่มีความคิดคำนึงคล้ายคลึง กัน และสร้างวิบากของกรรมมาคล้ายๆ กัน เมื่อตายแล้ว จะต้องมาอยู่ในภูมิเดียวกันทั้งนี้ก็ด้วยอำนาจแห่งการดึงดูด แห่งวิบากของกรรม

ท่านบอกว่า แม้ว่าท่านจะได้ตายจากโลกมนุษย์มาแล้วหลายสิบปี และเมื่อก่อนจะไม่ได้เรียนทางพระพุทธ ศาสนา เรียนแต่ทางปรัชญาของฮินดูก็จริง แต่มาในระยะ หลังๆ นี้ ท่านได้มีโอกาสศึกษาพระพุทธศาสนาจากโอบ ปาติกะด้วยกันบ้าง และเที่ยวฟังจากมนุษย์ที่พูดกัน หรือที่ สอนกันบ้าง ท่านบอกว่าคำสอนของพุทธเจ้าเป็นคำสอนที่ ประเสริฐที่สุด สอนอย่างตรงไปตรงมาอธิบายหลักวิชาได้ ชัดเจน เพราะฉะนั้น ท่านขอร้องให้ศึกษาคำว่า มโนมยรูป ซึ่งแปลว่า รูปคือ

ร่างกายในโลกของโอบปาติกะเกิดจากใจ ซึ่งคำนี้มีความหมายลึกซึ้งและกว้างขวางมาก ท่านบอกว่า จากข้อเท็จจริงที่ท่านมองเห็นในโลกของโอบปาติกะนั้น ไม่เพียงแต่ร่างกายเท่านั้นที่เกิดจากใจ สิ่งที่เป็นรูปธรรมทุกอย่างก็เกิดจากใจทั้งสิ้น และทุกอย่างในโลกนี้เห็นได้ชัดว่ามีวิญญาณ ทั้งนี้ก็เพราะความสัมพันธ์ระหว่างจิตใจของโอบปาติกะกับสิ่งแวดล้อมมองเห็นได้ชัด ฉะนั้นตามที่ทางพระพุทธศาสนา กล่าวว่า ถ้าหากเทวดาองค์ใดจะจุดต้นไม้ในสวนก็จะร่วงโรยอย่างนี้เป็นต้นนั้น เป็นความจริงที่เห็นกันอยู่ทั่วๆ ไปแต่อย่างไรก็ดี สำหรับโอบปาติกะที่อยู่ในภูมิสูงและมีจิตใจสูงไม่ค่อยจะติดอยู่ในเรื่องวัตถุนั้น สภาพสิ่งแวดล้อมไม่เหมือนกับในโลกมนุษย์เลย การแบ่งแยกทางเชื้อชาติทางภาษาหรือทางวัฒนธรรมต่างๆ ก็จะไม่ค่อยๆ หมดความหมายไปโดยลำดับ กล่าวคือยังอยู่ในภูมิสูงขึ้นไปเพียงไร สิ่งต่างๆ ที่เป็นเครื่องแบ่งแยกเหล่านั้นก็จะค่อยๆ หมดความหมายยิ่งขึ้น

อนึ่ง ท่านยังได้แนะไว้อีกอย่างหนึ่งว่า การมองชีวิต ถ้ามองจากที่สูงลงมาเห็นได้ง่าย แต่ถ้ามองจากที่ต่ำขึ้นไป จะเห็นได้แต่เพียงบางส่วน และถ้าหากคนเรายังติดอยู่ในเรื่อง วัตถุมากเพียงใด ก็ยังจะมีดมัวต่อเรื่องชีวิตเพียงนั้น ส่วนผู้ที่ไม่ติดอยู่ในเรื่องวัตถุ เป็นผู้ที่เข้าถึงโลกแห่งนามธรรม คือ เข้าใจเรื่องนามธรรมได้กว้างขวางและลึกซึ้งมาก สำหรับผู้ที่อยู่ในฐานะเช่นนี้ จะเข้าใจความผันแปรของชีวิตได้กระจ่างมาก ในฐานะที่ท่านเคยเป็นนักวิทยาศาสตร์มาก่อน ท่านบอกว่า การศึกษาทางวิทยาศาสตร์สมัยก่อน มาติดกันอยู่เพียงแค่วัตถุ กล่าวคือ ในเมื่อแยกปรมาณูไม่ได้ ก็เข้าใจว่าวัตถุเป็นสิ่งที่มีความจริง และก็มีกฎที่ตั้งทฤษฎีต่างๆ โดยกำหนดเอาเรื่องวัตถุเป็นหลัก และยอมรับนับถือกฎของ วัตถุที่เรียกว่า กฎธรรมชาติเป็นกฎเกณฑ์ตายตัว และจะต้องเป็นจริงอย่างนั้นตลอดกาลและทุกสถานที่ด้วย

แต่ต่อมาในเมื่อการค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์กว้าง ขว้างและลึกซึ้งยิ่งขึ้น โดยเฉพาะเดี๋ยวนี้ได้รู้กันทั่วไปแล้วว่า สสารย่อมมาจากพลังงาน และกำลังค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่อง คลื่น

ของพลังงานต่าง ๆ จึงทำให้ความคิดเกี่ยวกับเรื่องวัตถุอย่าง
ที่เคยเชื่อกันอยู่ในสมัยก่อนนั้นเปลี่ยนแปลงไปมากท่านขอ
ให้เปรียบเทียบกันดู ระหว่างคนที่ไม่เข้าใจถึงเรื่องเกี่ยวกับ
โครงสร้างของวัตถุ กับนักวิทยาศาสตร์ผู้เข้าใจโครงสร้างวัตถุ
อย่างละเอียดว่า คนเหล่านี้มีทัศนคติที่แตกต่างกันเพียงไร

อนึ่ง ท่านบอกว่า การที่นักวิทยาศาสตร์ได้ก้าวหน้า
มาถึงขั้นนี้ นั้นนับว่าใกล้เคียงที่แล้วในอันที่จะเข้าใจเรื่อง
นามธรรม โดยอาศัยหลักเกณฑ์ทางวิทยาศาสตร์นั่นเอง
เพราะเรื่องของพลังงานต่าง ๆ นี้มีความสัมพันธ์อยู่กับเรื่อง
นามธรรมอย่างใกล้ชิด ท่านบอกว่า เมื่อเรามองดูความ
ร้อนหรือไฟภายนอกซึ่งจะเกิดขึ้นเองโดยไม่มีคนจุดหรือจะ
เกิดจากการจุดก็ตาม คนที่ไม่มีความรู้เรื่องนามธรรมเขา
จะมองไม่เห็นเลยว่า ไฟที่เกิดขึ้นนั้นมีความเกี่ยวข้องกับ
นามธรรมให้อธิบายอย่างไรก็ไม่มีทางที่จะเข้าใจ ในเมื่อ
พื้นความรู้ของเขาไม่พอ แต่ถ้าหากพูดถึงความร้อนภายใน
ร่างกาย ซึ่งทางวิทยาศาสตร์ก็กล่าวว่าเป็นเกิดจากอาหาร หรือ
พูดให้ชัด คือเกิดจาก

การเผาผลาญอาหารให้เป็นพลังงาน อาหารแต่ละชนิดให้ความร้อนไม่เหมือนกัน คนที่มีความรู้แต่ในด้านวัตถุเขาจะมองไม่เห็นว่าคุณร้อนในร่างกาย มีความสัมพันธ์อยู่กับจิตใจอย่างใกล้ชิด ทั้งที่ตัวอย่างหรือข้อเท็จจริงแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนอยู่เสมอ เช่นขณะที่อากาศกำลังหนาวนอนห่มผ้าแต่ถ้าเกิดตกใจกลัวอะไรขึ้นมาก็อาจจะเหงื่อออกได้ อย่างนี้เป็นต้น ท่านแนะว่า ควรจะพยายามศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างร่างกายกับจิตใจให้รู้ข้อเท็จจริงอย่างละเอียดและในที่สุดจะเข้าใจได้โดยไม่ยากว่า ในโลกของโอบปาติกะทุกอย่างเกิดจากใจ ซึ่งอันที่จริงแม้ในโลกมนุษย์ ทุกอย่างก็เกิดจากใจ ซึ่งคำว่าทุกอย่างในที่นี้ หมายถึงทั้งสิ่งแวดล้อมและหมายถึงสิ่งที่ไม่มีชีวิตด้วย เช่นแผ่นดินแม่น้ำ ภูเขา เป็นต้นแต่ว่ามนุษย์มองไม่เห็นเอง เช่นเดียวกับพวกโอบปาติกะชั้นธรรมดา ทั้ง ๆ ที่ทุกสิ่งทุกอย่างในภूमินั้นเกิดจากใจทั้งสิ้น แต่คนที่มีสติปัญญาจำกัด แม้จะพยายามอธิบายอยู่จนตลอดชีวิต ก็ไม่อาจจะเข้าใจได้ นี่แหละคือความแตกต่างแห่งระดับสติปัญญา ซึ่งเป็นไปตามภูมิ หรือเป็นไปตามวิบากที่ตนเองสร้างไว้

ในขณะที่คนเราจะสิ้นใจ จะมีความ
เจ็บปวดอย่างแสนสาหัสหรือไม่?
และเมื่อตายไปแล้ว ความเจ็บ
ป่วยจะยังมีอยู่หรือไม่?

*การที่คนส่วนมากกลัวตายมีเหตุผลสำคัญ อยู่สามอย่าง
คือ :-

๑. เพราะรู้สึกว่าจะต้องจากบุคคลและสิ่งของอันเป็นที่รัก ซึ่งในเมื่อนึกขึ้นมาแล้วทำให้ใจหายเพราะเป็นการจากอย่างชนิดที่ไม่มีวันจะได้พบกันอีก ถ้าหากคนไหนมีบุคคลหรือสิ่งของที่ตนเองรักมาก ก็เกิดความกลัวและเกิดความเศร้าโศกเสียใจอย่างมาก เกิดความห่วงอาลัยอย่างมาก แต่ถ้าหากคนไหนอยู่คนเดียว มีน้อยบุคคลหรือสิ่งที่จะเป็นห่วงความกลัวในเรื่องนี้ก็มีน้อย

๒. เพราะไม่ทราบว่าจะตายแล้วจะเป็นอย่างไร วิญญาณจะสูญสิ้นไปเลย หรือว่าจะไปเกิดใหม่มีชีวิตขึ้นมาใหม่ จะมีความสุขหรือความทุกข์อย่างไรจะมีความเป็นอยู่อย่างไรไม่อาจที่จะทราบได้ และทำให้นึกหวาดระแวงไปต่าง ๆ เหมือนกับคนที่กลัวความมืด เพราะไม่ทราบว่าในความมืดนั้นจะมีอะไรบ้าง แต่สำหรับบุคคลที่แน่ใจว่าตัวเองตายแล้วจะต้องเกิดอีก และแน่ใจว่าจะมีความสุขยิ่งกว่าเมื่อตอณมีชีวิตอยู่เป็นคน สำหรับบุคคลที่มีความแน่ใจอย่างนี้ ความกลัวตายจะมีน้อย

๓. เพราะเข้าใจว่า ในขณะที่จะตายจะต้องมีความเจ็บปวดอย่างทรมานที่สุด ทั้งนี้แม้ว่าตนเองจะยังไม่เคยตายสำหรับในชาตินี้ก็ตาม แต่ก็เคยสังเกตหรือจำได้จากการที่ตนเองเคยป่วยหนักในบางครั้ง และเห็นคนอื่นได้รับความทรมานจากการเจ็บป่วยจนกระทั่งตาย เหตุการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้ส่วนมากมักจะเป็นภาพประทับใจ และทำให้คิดอยู่เสมอว่า เวลาจะตายจริงๆ คงจะทรมานอย่างนั้น และอีกอย่าง เนื่องจากว่าคนที่ป่วยหนักถึงขั้นที่จะต้องตาย และในที่สุดก็ตายไปนั้น ไม่มี

ใครกลับมาบอกว่าตอนจะตายนั้นมีความเจ็บปวดทรมานอย่างไร ถ้าหากจะพิสูจน์จากตัวเองก็ไม่มีทาง เพราะยังไม่เคยตายแล้วฟื้นขึ้นมาอีก แต่จากความเจ็บปวดทรมานที่ได้รับในเวลาเจ็บป่วยและจากการสังเกตเห็นคนอื่นเลยทำให้เกิดความรู้สึกว่า ก่อนที่จะตายคงจะเจ็บปวดอย่างทรมานจนกระทั่งทนไม่ไหวจึงได้ตายไป

คนส่วนมากกลัวตายก็เพราะกลัวเจ็บมากกว่าอย่างอื่น เราอาจจะเคยได้ยินคนส่วนมากพูดว่า ถ้าจะตายอย่างสบายก็ไม่กลัว แต่ที่กลัวตายนั่นก็เพราะกลัวทรมานเนื่องจากปัญหาข้อนี้เป็นปัญหาที่คนส่วนมากไม่อาจที่จะทราบความจริงได้ด้วยตัวเอง และก็ไม้อาจที่จะทราบได้จากปากคำของคนที่ป่วยหนักแล้วก็ตายไป เพราะฉะนั้น จึงได้เกิดความสงสัยว่า ในขณะที่ตายจริง ๆ นั้นมีความเจ็บปวดทรมานจริงหรือไม่ หรือว่าไม่เจ็บเลย ข้าพเจ้าคิดว่า คนที่จะตอบปัญหาข้อนี้ได้ดีที่สุดก็คือ คนที่ตายไปแล้ว เพราะท่านเหล่านี้ ได้มีประสบการณ์ด้วยตัวเอง และเข้าใจว่าคงจะจำความรู้สึกในขณะที่กำลังจะตายได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้ให้

คุณศรีเพ็ญเข้าสมาธิ ไปถามโอบปาติกะองค์ที่เคยตอบ
ปัญหามาแล้วในฉบับก่อนขอให้ท่านตอบปัญหาข้อนี้อีกซึ่ง
ท่านก็ได้กรุณาตอบให้ทราบดังต่อไปนี้ :-

สำหรับตัวท่าน ก่อนที่จะตายจากโลกมนุษย์นั้น ท่าน
ได้ป่วยกระเสาะกระแสะ ร่างกายอ่อนเพลียลงไปทุกวัน วัน
หนึ่ง เมื่อท่านนอนหลับก็ปรากฏว่า เมื่อตื่นขึ้นมาอีกครั้งก็
มามีชีวิตอยู่ในโลกทิพย์แล้ว ตัวท่านเองไม่รู้สึกรู้ว่าได้รับความ
ทรมานแต่อย่างใด เพราะเป็นการตายในขณะที่นอนหลับ
และเมื่อตื่นขึ้นมาในโลกทิพย์ ท่านก็รู้สึกสบายใจและสดชื่น
ดี ไม่มีความเจ็บป่วยเหมือนเมื่อตอนอยู่ในโลกมนุษย์ ทั้งนี้ก็
เพราะท่านได้มีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องสภาพแห่งความตาย
และโลกหน้ามาก่อนแล้วตั้งแต่สมัยยังเป็นมนุษย์ ท่านบอก
ว่า สำหรับรายอื่นที่ท่านได้รู้เห็นมา ก็พอที่จะวางเป็นกฎได้
ดังต่อไปนี้ :-

ถ้าหากว่า คนไหนในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่เป็นคนไม่มี
ความรู้เกี่ยวกับเรื่องโลกหน้า ไม่เข้าใจเกี่ยวกับเรื่องสภาพ
แห่งความตาย และมีความยึดมั่นอย่างผิด ๆ ว่า

คนเราเมื่อตายแล้วที่สูญเลย ซึ่งคนประเภทนี้ โดยนิสัยจะต้องเป็นคนที่ยึดมั่นในตัวเอง และมีความกลัวตาย ไม่อยากจะตาย เพราะตัวเองไม่มีความหวังอะไรเหลืออยู่สำหรับกาลข้างหน้า เขาจะเชื่ออะไรก็เฉพาะภายในขอบเขตเท่าที่ตาของเขามองเห็น หรือประสาทของเขาจะพึงรับได้เท่านั้น สำหรับบุคคลประเภทนี้ ไม่ว่าจะตายด้วยวิธีไหน คือจะเป็นการตายอย่างชนิดที่ไม่รู้สึกตัว คือนอนหลับแล้วก็ตายไป หรือว่าสลบแล้วก็ตายไป หรือเกิดอุบัติเหตุ หรือถูกฆ่าแล้วตายทันที หรือจะตายด้วยโรคภัยไข้เจ็บอย่างธรรมดาก็ตาม เมื่อตายไปแล้ว รายไหนก็รายนั้น กล่าวคือพอรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาในโลกทิพย์ ก็จะต้องเข้าใจว่าตนเองยังไม่ตาย เพราะเหตุที่เข้าใจว่าตัวเองยังไม่ตาย เพราะฉะนั้นความยึดมั่นที่เคยมีต่อกายเนื้ออย่างไรก็ยังคงฝังอยู่ในใจอย่างนั้น และครั้นแล้วจากอุปาทานอันนี้ มันก็จะสร้างความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานอย่างเดียวกับเมื่อตอนที่ยังมีชีวิตอยู่เป็นคน และเขาก็จะได้รับความทรมานอย่างนั้นตลอดไปนานแสนนาน ถ้าหากเขายังไม่ยอมเปลี่ยนความคิดอันนี้

ท่านให้เหตุผลว่า คนเราเมื่อก่อนที่จะสิ้นใจ ถึงแม้จะไม่รู้
สึกตัวก็ตาม แต่ความเจ็บปวดทรมานในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่
เป็นมนุษย์ และในขณะที่ยังมีสติสัมปชัญญะอยู่ ความเจ็บ
ปวดที่เกิดขึ้นขณะนั้น ความเข้าใจต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น
ตลอดถึงความยึดถืออะไรต่าง ๆ ในขณะนั้น เมื่อมีอยู่อย่างไร
มันก็จะสร้างวิบากลงในสันดานอย่างนั้น บรรดาความรู้สึก
ต่าง ๆ ที่ฝังอยู่ในสันดานนั้น แม้วามันจะไม่แสดงออกมาใน
เวลาตื่น แต่มันก็มักจะให้ผลเห็นได้อย่างหนึ่งคือการฝัน แต่
การฝันนั้นแม้จะร้ายสักเพียงไรก็ตาม ไม่นานเท่าไรก็ตื่นเรา
ได้รับการทรมาน ก็ในช่วงระยะเวลาที่เรานอนหลับและยัง
ฝันอยู่เท่านั้น เมื่อตื่นขึ้นมาแล้วและรู้สึกตัวแล้วว่าตะกี้ฝัน
ไป ความทุกข์ทั้งหลายที่มีอยู่มันก็จะเลือนหายไปไม่ช้า
แต่การฝันร้ายซึ่งเกิดจากวิบากหรือเกิดจากความรู้สึกประทับใจ
ใจต่าง ๆ ที่มีอยู่ในสันดานนั้น สำหรับในโลกทิพย์แล้ว มัน
เป็นการทรมานอย่างแสนสาหัส และกินเวลานานเพราะว่า
ตราบใดที่เขายังเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดอันนั้นไม่ได้ เช่น
บางคนทั้งที่ตายแล้ว

หลายปี บางคนหลายสิบปี บางคนนับเป็นร้อย ๆ ปีก็มี ถึงแม้ตายมาแล้วเป็นเวลานาน แต่เขาก็ยังเข้าใจว่าเขายังเป็นคนอยู่ แล้วจึงคิดว่า สำหรับในโลกของโอบปาติกะนั้น วิบากมันจะให้ผลในฉับพลัน หรือพุดอีกนัยหนึ่ง ความคิดคือการกระทำและมันจะมีผลออกมาตามความคิดอันนั้นทันที ส่วนในโลกมนุษย์ถ้าเราเพียงแต่คิดอยู่ในใจ ยังไม่พุดหรือยังไม่ทำออกมา ผลจะยังไม่ปรากฏ แต่ในโลกของโอบปาติกะ ถ้ามีความรู้สึกนึกคิดอย่างไร ผลมันจะออกมาตรงตามความรู้สึกนึกคิดอันนั้นทันที เพราะฉะนั้นในเมื่อตนยังเข้าใจว่ายังไม่ตาย เพราะคิดเสียว่า ถ้าตายแล้วก็ไม่มีตัวตน จะต้องไม่มีชีวิตและจะมีความนึกคิดอย่างนี้ไม่ได้ ก็ในเมื่อตัวเองยังมีความรู้สึกอยู่ และมีรูปร่าง และก็เหมือนกับของเดิมทุกอย่าง เพราะฉะนั้น ในเมื่อเขาเข้าใจผิดอย่างฝังหัวมาเสียแล้วว่า คนที่ตายแล้วจะต้องไม่มีอะไร แต่ในเมื่อตนเองยังมีอะไรทุกอย่าง ฉะนั้นจึงเป็นการเหลือวิสัยหรือยากมาก ที่จะอธิบายให้คนเหล่านี้เข้าใจว่าเขาเองได้ตายจากโลกมนุษย์มาแล้ว และเนื่องจากบุคคลประเภทนี้

เมื่อตายแล้วก็หนีจากโลกมนุษย์ไม่พ้น และยังคงเห็นสภาพต่าง ๆ ในโลกมนุษย์เหมือนกันในขณะที่ตนเองยังมีชีวิตอยู่ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นการยากจริง ๆ ที่จะให้เขาเข้าใจว่าเขาเป็นคนตาย เขาได้เปลี่ยนชีวิตใหม่แล้ว ในเมื่อเขายังเข้าใจเช่นนี้ ยังยึดมั่นอยู่เช่นนี้ เพราะฉะนั้น ความเจ็บปวดทรมานทุกอย่างในสมัยที่ยังเป็นมนุษย์อยู่ มีอยู่อย่างไร เมื่อตายจากโลกมนุษย์แล้ว ก็ยังต้องมีอยู่อย่างนั้น ทั้งนี้ยังไม่ต้องพูดถึงวิบากของบาปกรรมต่าง ๆ ที่คนเหล่านั้นได้สร้างเอาไว้ ซึ่งวิบากเหล่านี้ยังจะสร้างสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมชนิดที่ทำให้เกิดความทุกข์ทรมานยิ่งกว่าความทรมานที่เกิดจากความเจ็บป่วย เช่น บางคนอาจจะมองเห็นภาพหรือสิ่งแวดล้อมที่น่าสะเพ็งกลัว และทรมานตัวเองอยู่ตลอดเวลาหลักที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสเอาไว้ว่า ทุกอย่างในโลกทิพย์เกิดจากใจ (มโนมยรูป) หลักอันนี้เป็นหลักที่สำคัญมาก ผู้ที่เข้าใจหลักอันนี้ดี ก็จะมองเห็นได้โดยง่ายกว่า คนที่ตายแล้วแต่ยังเข้าใจว่าตัวเองยังไม่ตายนั้น จะได้รับความทุกข์ทรมานอย่างไร ความเจ็บปวดทรมาน

ในขณะที่ยังเป็นมนุษย์อยู่นั้น ใครจะได้รับการอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับประเภทของโรคภัยไข้เจ็บที่เกิดขึ้นเป็นรายๆ ไป แต่ถึงแม้จะได้รับการทรมานสักเพียงไรก็ตาม แต่เนื่องจากคนเรายังมีเวลาหลับ หรือบางทีก็สลบหมดความรู้สึก ซึ่งในขณะนี้จะไม่ได้รับการทรมาน เช่น คนที่ถูกวางยาหรือถูกฉีดยาให้สลบหรือฉีดยาทำให้เกิดอาการชาหรือทำให้นอนหลับ ในขณะนี้คนเราก็ไม่ได้รับการทรมานจากการเจ็บป่วย และในทำนองเดียวกัน คนเราเมื่อจะตาย พอถึงระยะสุดท้ายจริงๆ คนเราจะไม่รู้สึกรถึงการเจ็บปวดเลย ขอให้สังเกตว่า บางคนก่อนจะตาย หูก็ไม่ค่อยจะได้ยิน ตาก็มองไม่เห็นอะไร ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ประสาทเริ่มจะหมดประสิทธิภาพแล้ว ซึ่งความเป็นจริงในขณะที่คนเราจะสิ้นใจนั้น ประสาทต่างๆ ส่วนจะหมดประสิทธิภาพคล้ายกับถูกวางยาสลบหรือทำให้นอนหลับสนิท เพราะฉะนั้นในตอนนี้อธิบายให้ทุกคนหมดความเป็นห่วงได้ แต่ในขณะที่ประสาทหมดประสิทธิภาพ วิญญาณไม่รู้ถึงสิ่งภายนอก และไม่ได้รับความทุกข์เวทนาทางกายนั้น ในตอนนี้ บางคน

ก็มีเวลาเหลือเพื่อที่จะเตรียมตัว เพื่อการไปสู่โลกหน้าเช่น
บางคนสลบอยู่ตั้งหลายวัน ซึ่งในที่สุดก็ตายไปโดยที่ยังไม่
ฟื้นขึ้นมาอีกเลย แต่ถึงแม้ว่าบางคนจะตายอย่างกระทันหัน
เป็นต้นว่าถูกยิงตายทันทีอย่างนี้เป็นต้น แม้กระนั้นก่อนที่จะ
สิ้นใจ หรือก่อนที่จะวิญญาณจะดับออกจากร่างนั้น ก็ยังมีเวลา
พอที่วิญญาณจะมีความรู้สึกอย่างใดอย่างหนึ่งเกิดขึ้นก่อน
ที่จะสิ้นใจไปจริง ๆ ซึ่งความรู้สึกที่เกิดขึ้นในระยະนี้เป็นไป
โดยไม่รู้สึกตัว เป็นความรู้สึกของภวังคจิตโดยเฉพาะ แต่ถึง
กระนั้นก็อย่าเข้าใจว่าจะไม่มีการรู้สึกตัวจริง ๆ ที่พูดว่าไม่รู้สึก
ตัวนั้น หมายถึงไม่มีความรู้สึกทางร่างกาย แต่ในส่วนจิตใจ
โดยเฉพาะนั้นมีการรู้สึกตัวเหมือนกับอยู่ในความฝัน ซึ่งใน
ตอนนี้เป็นตอนที่บรรดาความเจ็บปวดทรมานต่าง ๆ ทาง
ร่างกายไม่มีแล้ว และตอนนี้เองเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญ
ที่สุด มันเป็นเรื่องของวิบากที่จะแสดงออกมาโดยเฉพาะ
กล่าวคือ ถ้าหากวิบากของกุศลเกิดขึ้นในตอนี้ เขาก็จะเห็น
แต่นิมิตที่ดี เขาก็จะมีความสุขใจ ตายไปอย่างเป็นสุข แต่ถ้า
วิบากของอกุศลแสดงออกมา เขาก็จะเห็น

แต่ไม่ดีที่ไม่ดี และได้รับความทุกข์ทรมานทางใจ ตายไปอย่างทุกข์ทรมาน อย่าลืมนำความสุขและความทุกข์นิมิตดีและไม่ดีที่เกิดขึ้นในตอนนี้นี้แหละ จะเป็นตัวการสำคัญ ที่จะทำให้ชีวิตที่เกิดใหม่ในโลกของโอปปาติกะเป็นไปในรูปไหน ขอให้นึกถึงคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ตรัสไว้ว่า เมื่อจิตเศร้าหมองแล้วทุกติเป็นอันหวังได้ แต่ถ้าจิตผ่องใสสุคติก็เป็นอันหวังได้

อนึ่ง ท่านบอกว่า ในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อ ก่อนที่จะสิ้นใจนี้ ทุกคนบังคับเอาไม่ได้ว่าจะให้ความรู้สึกอันไหนมันเกิดขึ้นมา มันเหมือนกับคนทั่วๆ ไปที่ไม่อาจจะบังคับได้ว่าเมื่อตัวเองหลับไปแล้วจะให้ฝันอย่างไรก็ได้ คนทั่วไปทราบกันดีว่า เราไม่อาจจะรู้ล่วงหน้าว่าคืนนี้หลับแล้วจะฝันว่าอย่างไร แต่ถึงอย่างไรก็ตามมีหลักเกณฑ์พอที่จะยึดถือได้ว่า ถ้าหากเราพยายามทำแต่ความดีอยู่เสมอ สร้างแต่วิบากที่ดี ก็เป็นอันหวังได้ว่า ในขณะที่เรานอนหลับหรือในขณะที่เราจะสิ้นใจนั้นต้องฝันดีแน่ แต่ถ้าสร้างบาปกรรมเอาไว้มาก ก็จะได้รับผลตรงกันข้าม กฎของกรรมจะให้ผลอย่างตรงไปตรง

มาและเที่ยงตรงที่สุดก็ตรงนี้แหละ และด้วยความจริงอันนี้เองที่ทางคริสต์ศาสนา กล่าวไว้ว่า เมื่อถึงวันสิ้นโลก พระผู้เป็นเจ้าก็จะพิพากษาโทษมนุษย์ทุกคน และอย่างเที่ยงตรงที่สุด ซึ่งคำว่าสิ้นโลกในที่นี้ คนที่ไม่เข้าใจความหมายที่แท้จริงไปเข้าใจเสียว่า หมายถึงโลกคือแผ่นดินได้ถูกน้ำท่วมโลกหรือถูกไฟเผาโลกอะไรทำนองนี้ แล้วชีวิตทุกอย่างก็ได้สูญสิ้นไปจากโลก ซึ่งทำให้เกิดปัญหา หรือทำให้เกิดข้อคัดค้านขึ้นมากมาย

เพราะคนที่ตายไปก่อนก็ต้องรอ จนกระทั่งถึงคนสุดท้ายที่ตายจากโลกนี้ พระผู้เป็นเจ้าจึงจะพิพากษา ซึ่งทำให้เกิดปัญหาว่า พระองค์จะทำหน้าที่นี้ได้ทั่วถึงหรือ เพราะแต่ละคนก็ต้องผ่านการพิพากษาทั้งสิ้น เมื่อเป็นเช่นนี้คนทั้งหมดในโลก ซึ่งมีจำนวนมากมายเหลือเกินที่จะต้องรอเข้าคิวกันยาวเหยียด ซึ่งทำให้นึกไปอีกแง่หนึ่งว่า พระผู้เป็นเจ้าไม่น่าจะปล่อยงานให้ค้างค้ำถึงขนาดนั้น

สายใยระหว่างกายเนื้อ กับกายทิพย์คืออะไร ?

*ในหนังสือโลกทิพย์ที่ดี ในหนังสือปรัชญาโยคะของท่านรามจักร์กิติ และในหนังสืออื่นๆ อีกหลายเรื่องในกรณีทีกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างกายเนื้อกับกายทิพย์ ทุกเรื่องจะมีการ กล่าวถึงสายใยแห่งชีวิต ซึ่งเรียกชื่อในภาษาอังกฤษว่า Magnetic cord หรือ Life line เป็นการนำประหลาดอยู่อย่างหนึ่ง กล่าวคือ ตามเนื้อเรื่องในหนังสือเรื่องโลกทิพย์นั้น ทั้งโอปปาดิกะที่มาบอก และผู้ที่ทำการบันทึกต่าง ๆ ก็เป็นคนนับถือคริสต์ศาสนา ส่วนท่านรามจักร์ผู้เขียนปรัชญาโยคะ เป็นบุคคลที่นับถือหลักปรัชญาของศาสนาพราหมณ์ ทั้งสองคนนี้เกิดอยู่คนละแห่ง แต่ข้อความทีกล่าวไว้ในหนังสือตรงกัน และหนังสืออื่นๆ อีกทีเขียนขึ้นจากคำบอกเล่า

ของพวกเขา โอบปาติกะที่มาติดต่อโดยวิธีการเข้าทรง เช่น หนังสือ Estelle Roberts-Forty Years A Medium ซึ่งเป็นหนังสืออีกเล่มหนึ่งที่แพร่หลายมาก และมีหลักฐานน่าเชื่อถือมากในหนังสือเล่มนี้ ผู้ทำการบันทึกไม่ใช่เป็นคนที่สนใจต่อทางศาสนาโดยเฉพาะ แต่ถึงกระนั้นข้อความที่กล่าวถึงเรื่องสายใยแห่งชีวิตก็ตรงกัน แต่สำหรับในทางพระพุทธศาสนา ไม่มีการกล่าวถึงในเรื่องสายใยแห่งชีวิต เพราะฉะนั้นจึงทำให้ข้าพเจ้าเกิดความสงสัยว่า ความจริงจะเป็นอย่างไรแน่ จึงได้เรียนถามท่านโอบปาติกะองค์หนึ่ง ซึ่งเมื่อก่อนเป็นคนอเมริกันและท่านได้เคยตอบปัญหาในเรื่องแว่วเสียงสวรรค์มาแล้วท่านได้กรุณาให้คำอธิบายดังต่อไปนี้ :-

ตามทีในหนังสือหลายเล่มกล่าวว่า ในเวลาที่คนเราจะตาย จะต้องมียากทิพย์ออกมาจากกายเนื้อ และทราบใดที่สายใยแห่งชีวิต ซึ่งผูกพันเชื่อมโยงกายเนื้อกับกายทิพย์ ยังไม่ขาดออกจากกัน กายเนื้อนั้นจะถึงแก่ความตายไม่ได้ ความตายที่แท้จริงย่อมหมายถึงสายใยแห่งนี้ขาดสะบั้นลง และในบางกรณีที่คนเรานอน

หลับ แล้วมีกายทิพย์ออกมาเหมือนกับในรายที่บางคนได้สมาธิขั้นสูงแล้วถอดกายทิพย์ออกมา ก็ย่อมจะมีสายใยเชื่อมโยงไว้เสมอ

ท่านบอกว่า สมมติว่าจะมีใครนั่งสมาธิแล้วถอดกายทิพย์ หรือนอนหลับแล้วมีกายทิพย์ออกมา ในขณะที่นั้น ถ้าหากว่าจะมีใครมาฆ่าที่กายเนื้อให้ถึงแก่ความตายทันที โดยที่ร่างกายนั้นจะรู้สึกตัวก็ตาม กายทิพย์ก็จะเข้ามาสู่กายเนื้อทันทีโดยอัตโนมัติอย่างฉับพลัน โดยไม่คิดล่วงหน้าว่าจะต้องกลับ เพราะกายทิพย์จะรู้ได้โดยสัญชาตญาณ ในเมื่อมีอันตรายเกิดขึ้นกับกายเนื้อ แล้วก็จะกลับเข้าสู่กายเนื้อทันเวลาเสมอ ก่อนที่กายเนื้อจะถึงแก่ความตาย ความรวดเร็วในการกลับคืนเข้าสู่ร่างเดิมนั้นเร็วกว่าอะไรทั้งหมด เพราะฉะนั้น แม้ว่าบางคนจะถูกยิงด้วยปืนถูกที่สำคัญแล้วตายทันที แม้กระนั้นกายทิพย์ก็ยังกลับเข้ามาทันก่อนที่ถูกปืนจะถูกกายเนื้อเสียอีก ท่านบอกว่า อันนี้เป็นกฎธรรมดา และถ้าหากเข้าใจกฎอันนี้ดี ก็จะเข้าใจว่าสายใยแห่งชีวิตได้โดยแจ่มแจ้ง

ในทางตะวันตกหรือแม้ในทางปรัชญาโยคะก็ตามมักจะมีคำพูดในทำนองเปรียบเทียบ ซึ่งฟังดูอย่างเฝิ่น ๆ ก็เหมือนจะทำให้เข้าใจง่าย แต่เพราะความง่ายในเรื่องการใช้ภาษานี้แหละ ส่วนมากเลยทำให้เข้าใจผิด ท่านบอกว่า ความจริงสายโยแห่งชีวิตนั้น ไม่ใช่เป็นเส้นด้ายแต่ที่ดั่งต้องใช้คำว่าเส้นด้ายหรือสายโย ก็เพราะยังหาคำที่ดีกว่านี้ไม่ได้ ที่จะพูดให้คนทั่วไปเข้าใจ ความจริงในเรื่องนี้ ในทางคริสต์ศาสนากับศาสนาพราหมณ์ ข้อความในคัมภีร์มักจะเต็มไปด้วยเรื่องบุคลาธิษฐาน ซึ่งผิดกับในทางพระพุทธศาสนา ซึ่งในกรณีที่ใช้คำอุปมาแล้ว จะทำให้เกิดความเข้าใจผิดก็มักจะวนเสีย เช่น ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างกายเนื้อกับกายทิพย์ขาดจากกันนั้น ท่านบอกว่า ก็ตรงกับที่ทางพระพุทธศาสนากล่าวว่าการที่คนเราสิ้นชีวิตลง ก็เพราะสิ้นวิบากที่จะดำรงชีวิตอันนั้นไว้ ดังที่สำนวนในคัมภีร์พระพุทธศาสนาใช้คำว่ากระทำกาลกิริยา ซึ่งหมายถึงว่า ถึงเวลาตายแล้วคนเราก็ต้องตาย ซึ่งคำว่า ถึงเวลา ในที่นี้หมายความว่า วิบากของกรรมที่สร้างชีวิตนี้ขึ้นมา

หมดอำนาจ หรือหมดพลังที่จะรักษาชีวิตนั้นได้อีกต่อไป ท่านแนะนำให้นึกถึงหลักอภิธรรมที่กล่าวว่า สาเหตุแห่งความตายมีอยู่ ๔ อย่างคือ

1. สิ้นอายุ
2. สิ้นกรรม
3. สิ้นทั้งอายุและกรรมพร้อมกัน
4. เพราะมีอุปจเฉตกรรมตัดรอน

การที่ในปรัชญาโยคะหรือในหนังสือบางเล่มกล่าวว่า คนเราจะถึงแก่ความตายก็ต่อเมื่อสายใยแห่งชีวิต ซึ่งเป็นเสมือนเส้นด้ายที่เชื่อมโยงระหว่างกายเนื้อกับกายทิพย์ขาดสะบั้นลงนั้น หมายความว่า พลังแห่งวิบากซึ่งกาลอวสานความจริงไม่ได้มีสายใยที่เป็นเสมือนหนึ่งเส้นด้ายผูกเชื่อมโยงกันเข้าไว้ ท่านบอกว่าเรื่องนี้ถ้าจะอธิบายกันด้วยหลักวิชาจริง ๆ ซึ่งเป็นการอธิบายตามข้อเท็จจริงแท้ ๆ นั้นเข้าใจยากมาก แต่ถ้าคนไหนเข้าใจถึงเรื่องวิญญาณเป็นผู้สร้างชีวิตซึ่งวิญญาณสร้างขึ้น

มาได้ ก็โดยอาศัยวิบากของกรรมที่มีอยู่ในวิญญูณ ถ้ามีความเข้าใจเช่นนี้มาแล้ว ก็จะเข้าใจเรื่องสลายเฝือกชีวิตนั้นได้ถูกต้อง ท่านบอกให้สังเกตคำว่า วิบากของกรรม พระพุทธเจ้าได้ตรัสว่า เป็นตัวสังขาร ซึ่งแปลว่า อำนาจสร้างสรรค์วิบากของกรรม ย่อมสามารถที่จะสร้างร่างกายออกมาในรูปแบบต่าง ๆ เช่นสร้างกายเนื้อได้หลายแบบ ในทำนองเดียวกัน วิญญูณก็สามารถที่จะสร้างกายทิพย์ขึ้นมาได้หลายแบบ คนบางคนมักจะเข้าใจว่า วิญญูณสามารถที่จะสร้างกายเนื้อ และกายทิพย์ขึ้นมาได้ในเวลาเดียวกันนั้น ซึ่งผู้ที่เข้าใจอย่างนี้ก็มักจะเข้าใจต่อไปอีกว่า วิญญูณได้ถูกแบ่งออกมา คือส่วนหนึ่งไปสร้างกายเนื้อและอีกส่วนไปสร้างกายทิพย์ เมื่อเข้าใจอย่างนี้ก็ทำให้เข้าใจว่า พลังของวิญญูณซึ่งมีอยู่ในกายเนื้อมีน้อยแต่พลังของวิญญูณ ซึ่งเข้าใจว่าได้ถูกแบ่งออกมาสร้างกายทิพย์นั้นมีพลังสูงกว่า ใครจะเข้าใจอย่างนี้ ก็ได้เหมือนกัน แต่ก็ขอให้เข้าใจไว้ด้วยว่า นั้นไม่ได้ตรงกับความเป็นจริง เพราะความเป็นจริงแล้ว มันเหมือนกับ

เทียนเล่มหนึ่งจะให้กำเนิดแก่เปลวเทียนเล่มอื่นอีกสักกี่พันเล่มก็ได้ โดยที่จะไม่ทำให้เปลวไฟของเทียนเล่มแรกลดน้อยลงไปแต่ประการใด ท่านขอให้นึกถึงเรื่อง ท่านจุลป็นถกที่สามารถเนรมิตกายขึ้นมาได้ตั้งพันกาย ซึ่งกายที่เนรมิตขึ้นมา นั้น ถึงแม้จะเป็นกายทิพย์ แต่ก็มีลักษณะเหมือนกับกายเนื้อ และทำงานเหมือนกับกายเนื้อได้หลายอย่าง หรือไม่เช่นนั้น ก็ขอให้นึกถึงเรื่องที่พระพุทธเจ้าทรงเนรมิตกายทิพย์ให้ไปปรากฏอยู่ต่อหน้าพระวักกิลี ทรงห้ามไม่ให้พระวักกิลี โดดเหว ตัวอย่างในทำนองเหล่านี้สำหรับคนที่เข้าใจทางหลักวิชาดีแล้ว ก็จะเข้าใจได้โดยไม่ยากว่า ทำไมบางคนในเวลานอนหลับจึงได้มีกายทิพย์เกิดขึ้นมาได้ และทำไมทุกคนเมื่อตายจะต้องมีกายทิพย์เกิดขึ้นเสมอ ซึ่งบางทีกายทิพย์อาจจะเกิดก่อนเป็นเวลาตั้งหลายวันก่อนที่กายเนื้อจะสิ้นชีวิตลง ท่านบอกว่าขอให้พยายามศึกษาคำว่า วิญญาณเป็นปัจจัยให้เกิดนามและรูป หรือวิญญาณเป็นผู้สร้างชีวิตให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง โดยเฉพาะจะต้องพยายามมองให้เห็นว่า สำหรับวิญญาณที่ยังมีต้นเหตุหาอุปาทาน คือ

ยังมีความรัก ความห่วงหาในชีวิตร ต้องการที่จะมีชีวิตรอยู่ตลอดไป ซึ่งความต้องการที่ว่านี้ฝังอยู่ในสันดานอย่างลึกซึ้งและเหนียวแน่นมาก มันเป็นความผูกพันที่มีอยู่ทุกขณะจิต แม้แต่ในขณะที่เราไม่รู้สึกรตัว ความผูกพันที่ว่านี้ก็มีอยู่ตลอดเวลา สำหรับวิญญาณที่ยังมีตัวตนอุปาทานเช่นนี้ จุตี้แล้วต้องปฏิสนธิอีก และสร้างนามรูปขึ้นมาอีกทันที ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น ?

ท่านบอกว่า สายใยแห่งชีวิตรที่เปรียบเหมือนเส้นด้ายนั้น ความจริงก็คือตัวตัวตนนี้เอง เพราะตราบใดที่ตัวตัวตนยังมีอยู่ อุปาทานก็ต้องมี และวิบากของกรรมคือสมรรถภาพต่าง ๆ หรืออุปนิสัยใจคอต่าง ๆ ที่มีอยู่ในสันดานนั้น มันก็ทำหน้าที่ของมันตลอดเวลา กล่าวคือสร้างชีวิตร สืบต่อชีวิตร ดำรงชีวิตรไว้ ถ้าอันหนึ่งจะต้องตายหรือหมดสิ้นไป มันก็จะสร้างอีกอันหนึ่งขึ้นมาแทนที่อย่างนี้ตลอดเวลา และขอให้เข้าใจไว้ด้วยว่า แบบอย่างของกายเนื้อ หรือที่มาของกายเนื้อ ก็คือกายทิพย์นั่นเอง หรือพูดอีกนัยหนึ่ง กายทิพย์ก็คือกายเนื้อที่ยังอยู่ในรูปเป็นพลังงาน ซึ่งสามารถที่จะเกิดจากวิบาก

ของกรรมได้ทันที และเปลี่ยนแปลงไปตามอำนาจของวิบาก
ได้ทันที ซึ่งถ้าพูดอีกนัยหนึ่ง มันก็เหมือนกับว่าก่อนที่เราจะ
สร้างบ้าน ก็ต้องมีบ้านเป็นมโนภาพอยู่ก่อนซึ่งบ้านที่เป็น
มโนภาพนั้นเกิดง่าย เกิดได้อย่างรวดเร็วแต่พอจะให้บ้านเกิด
เป็นวัตถุขึ้นมาจริง ๆ ก็ต้องใช้เวลาเพราะอย่างน้อยก็ต้อง
แสวงหาวัสดุก่อสร้าง และเครื่องมือไว้ก่อน

อนึ่ง เราเข้าใจแล้วว่า โดยธรรมดาวิญญูณสามารถ
ที่จะสร้างร่างกายได้เสมอ แต่การสร้างนี้จะสร้างได้ดีหรือ
ไม่ดี จะคงทนถาวรหรือไม่ที่สุดแล้วแต่วิบากของกรรม ซึ่ง
ในเมื่อเข้าใจอย่างนี้แล้ว ก็ควรจะตั้งจำให้แม่นยำว่ากายเนื้อที่
ถูกสร้างขึ้นด้วยความตั้งใจของจิตได้สำนึกมาตั้งแต่แรกนั้น
ตราบไต่ที่ร่างกายอันนั้นยังไม่ตาย ความผูกพันส่วนใหญ
จะต้องอยู่กับกายเนื้อตลอดเวลา แต่ถึงกระนั้นในบางครั้งที่
วิญญูณมีความเป็นอิสระ คือไม่ค่อยจะผูกพันกับกายเนื้อ
เช่นในเวลานอนหลับ ในเวลาเข้าสมาธิขั้นสูง หรือในเวลาที
รู้ตัวว่าจะต้องตาย ซึ่งการรู้ตัวที่ว่านี้ อาจจะมีได้โดยไม่รู้สึก
ตัว คือเป็นการ

รู้ตัวของจิตได้สำนึก ในกรณีเช่นนี้วิญญูณย่อมนจะต้องสร้าง
 กายทิพย์ขึ้นไว้ ตามความรู้สึกผูกพันของตัณหาอุปาทานที่
 ต้องการจะมีชีวิตอยู่ตลอดไป ท่านบอกว่า การอธิบายเรื่อง
 นี้ สำหรับคนที่มองไม่เห็นกายทิพย์ด้วยตัวเองนั้นเป็นการ
 ยากอย่างยิ่ง เท่าที่อธิบายมานี้ ท่านก็นึกใจแทนมนุษย์เป็น
 อันมาก แต่ถึงอย่างไรก็ตามท่านได้เน้นอีกครั้งหนึ่งว่า คำว่า
 สบายแห่งชีวิตชาตินั้นหมายถึงพลังที่สร้างกายเนื้อมาตั้งแต่
 แรกได้หมดเร็วแรงลง อย่างที่เรียกว่าสิ้นกรรมนั่นเอง

ต้นไม้ในโลกทิพย์ เกิดขึ้นมาได้อย่างไร ?

*ผู้ที่เกิดมาในโลกมนุษย์ ถ้าหากไม่ศึกษาก็ไม่อาจ
 จะรู้ว่า ต้นไม้ที่ตนเองเห็นอยู่เสมอทุกวันนี้มันเกิดขึ้นมาได้
 อย่างไร ในโลกของโอปปาติกะ โดยธรรมดาก็มี

*วิญญูณ ฉบับที่ ๗-๘ กรกฎาคม-สิงหาคม ๒๕๑๐

ต้นไม้ มีแม่น้ำ มีภูเขา และมีธรรมชาติอื่นๆ อีกมากมาย
 คนส่วนมากในโลกนี้ จะเหมือนกับในโลกมนุษย์หรือไม่? คือ
 ถ้าไม่ได้ศึกษาก็ไม่รู้เหมือนกันว่า มันเกิดขึ้นมาได้อย่างไร?
 ปัญหาข้อนี้ ข้าพเจ้ามีความสงสัย จึงได้กราบเรียนถาม
 เทพเจ้าองค์หนึ่ง ซึ่งท่านได้กรุณา ตอบมาให้ทราบ :-

ผู้ที่เข้าใจถึงธรรมชาติต่างๆ ในโลกของโอปปาติ
 กะนั้น โดยปกติจะต้องเป็นคนที่อยู่ในภูมิสูง เป็นคนมีการ
 ศึกษามาอย่างดีจากโลกมนุษย์ แล้วมาศึกษาเพิ่มเติมในโลก
 นี้ จึงสามารถเข้าใจถึงเรื่องธรรมชาติต่าง ๆ ของโลกนี้

ข้าพเจ้าได้เรียนถามท่านอีกว่า ต้นไม้ในโลกมนุษย์นี้
 เมื่อมันตาย แล้วจะไปเกิดเป็นต้นไม้ในโลกของโอปปาติกะได้
 หรือไม่ เช่นต้นมะม่วงในโลกมนุษย์ เมื่อตายก็ไปเกิดเป็นต้น
 มะม่วงในโลกนั้นทันที อย่างนี้เป็นต้น? หรือพูดอีกนัยหนึ่ง
 ต้นไม้ก็มีวิญญาณ และต้นไม้ในโลกมนุษย์นี้ก็เกิดมาจาก
 วิญญาณเป็นผู้สร้างขึ้นมา ต้นไม้ต้นใดก็ตาม เมื่อตายแล้ว
 วิญญาณของ

ต้นไม้ นั้นจะไปเกิดเป็นต้นไม้ ชนิดเดียวกันกับในโลกนั้นได้หรือไม่?

ท่านได้ตอบว่า จากความรู้ที่ท่านมีอยู่ในขณะนี้ท่านเห็นว่าเป็นไปไม่ได้ วิญญาณของต้นไม้จะไม่มี การสืบต่อโดยวิธีจิตและปฏิสนธิ แต่พลังของวิญญาณที่สร้างต้นไม้ต้นนั้นมาจะต้องเหลืออยู่ ในเมื่อต้นไม้ต้นนั้นได้ตาย พลังที่ว่านี้จะมีอยู่ในบรรยากาศทั่วไป ส่วนต้นไม้ที่จะเกิดในโลกของโอปปาติกะนั้น โดยธรรมชาติย่อมเกิดขึ้นมาจากความปรารถนาของผู้ที่อยู่ในภุมินั้น ๆ หรือถ้าจะพูดให้ชัดก็คือขึ้นอยู่กับวิบากของผู้ที่อยู่ในภุมินั้น ๆ ซึ่งหมายความว่า โอปปาติกะที่อยู่ในภุมินั้น ๆ เมื่อมีความปรารถนาอยากจะได้ต้นไม้ชนิดไหน ต้นไม้ชนิดนั้นก็เกิดตามความต้องการ และที่มันเกิดขึ้นมาได้ก็เพราะวิบาก ที่จะบันดาลให้เกิดต้นไม้ชนิดนั้นมีอยู่ แต่ขอได้โปรดจำไว้ด้วยว่า ลำพังความปรารถนาหรือวิบากของโอปปาติกะ อย่างเดียวสร้างต้นไม้ขึ้นมาไม่ได้ แต่พลังแห่งวิญญาณของต้นไม้ ซึ่งมีอยู่ในบรรยากาศทั่วไป พลังอันนี้แหละคือปัจจัยสำคัญที่จะทำให้เกิดต้นไม้ชนิดที่

มันเคยสร้างมาแล้ว กล่าวคือโดยอาศัยพลังแห่งวิญญาณของต้นไม้ที่มีอยู่ทั่วไปอันนี้แหละ ในเมื่อโอบปาติกะตนใดมีความปรารถนาที่จะได้ต้นไม้ชนิดไหน พลังแห่งวิญญาณของโอบปาติกะตนนั้น ซึ่งประกอบไปด้วยความปรารถนาและวิบากต่าง ๆ อันนี้ก็จะเป็นตัวการดึงเอาพลังแห่งวิญญาณของต้นไม้ให้มารวมตัวกันขึ้น แล้วก็บันดาลให้เกิดต้นไม้ตามที่โอบปาติกะตนนั้นปรารถนา

อนึ่ง โดยปกติพลังแห่งวิญญาณของต้นไม้ย่อมมีอยู่มากมาย เพราะต้นไม้แต่ละชนิดเมื่อตายแล้ว พลังอันนี้จะมีเหลืออยู่เสมอ พลังที่ว่านี้เปรียบเสมือนหนึ่งเมล็ดพืชต่าง ๆ ในโลกมนุษย์ ซึ่งคนในโลกมนุษย์นั้นเมื่อต้องการต้นไม้ชนิดไหน ก็ไปเที่ยวเก็บพันธุ์ไม้นั้นมาปลูก ข้อนี้ฉันใด ผู้ที่อยู่ในโลกของโอบปาติกะซึ่งสันดานที่ติดไปจากมนุษย์นั้น ย่อมมีความปรารถนาจะให้เห็นต้นไม้ต่าง ๆ ซึ่งความปรารถนาที่ว่านี้ฝังอยู่ในจิตไร้สำนึก แต่มันก็มีอิทธิพลพอที่จะบันดาลให้เกิดต้นไม้ต่าง ๆ ขึ้นมาได้ โดยที่โอบปาติกะเหล่านั้นไม่รู้สึกรู้สีกตัวว่าต้นไม้ต่าง ๆ ที่ตนเห็นอยู่เกิดจากความปรารถนาใน

ส่วนลึกในจิตใจของตน และด้วยกฎอันนี้เอง ธรรมชาติที่แวดล้อมในภูมิต่าง ๆ จึงได้แตกต่างกันไปตามสภาพแห่งจิตใจของโอปปาติกะที่อยู่ในภูมินั้น ๆ

ในโลกของโอปปาติกะ ก็เหมือนกับในโลกของมนุษย์ คือ ไม่มีใครรู้ว่าธรรมชาติต่าง ๆ ที่มีอยู่นั้น เริ่มเกิดมาตั้งแต่เมื่อไร เกิดมาอย่างไร และผู้ที่มีอยู่ก่อนซึ่งมีอยู่มากมาย พวกเหล่านี้เริ่มต้นมาอย่างไร เริ่มมาแต่สมัยไหนเป็นการยากมากที่จะเรียนรู้ นอกจากพวกที่ฉลาดจริง ๆ เท่านั้นจึงจะรู้ แต่ถึงกระนั้นก็ไม่มีการแม้แต่คนเดียว เท่าที่ท่านรู้จักที่สามารถจะตอบปัญหาได้ว่า ต้นไม้ต้นแรกเกิดขึ้นมาได้อย่างไร? โอปปาติกะตนแรกเกิดขึ้นมาได้อย่างไร? แม่น้ำภูเขาที่เห็นอยู่ครั้งแรกเกิดขึ้นมาได้อย่างไร? อย่างขนาดท่านซึ่งก็นับว่าเข้าใจเรื่องธรรมชาติในโลกนั้นพอสมควร แต่ถึงกระนั้นก็ตอบปัญหาดังที่กล่าวมานั้นไม่ได้ ท่านรู้เท่าที่ตอบมานี้เท่านั้น ท่านได้ให้ข้อสังเกตว่า เฉพาะโอปปาติกะที่เข้าใจเรื่องความเป็นไปของธรรมชาติในโลกเป็นอย่างดีนั้น จะสามารถสร้างสิ่งต่าง ๆ ขึ้นมาได้อย่างง่ายดายจากความ

คิดของตนเอง เพียงแต่ตั้งใจอธิษฐาน สิ่งที่ต้องการก็เกิดขึ้นทันที บุคคลในโลกของโอบปาติกะที่กล่าวนี้ก็เทียบได้กับนักวิทยาศาสตร์ในโลกมนุษย์ ที่สามารถสร้างสิ่งต่างๆ ขึ้นมาได้โดยเรียนแบบมาจากธรรมชาติ แต่ก็ขอให้จำไว้ด้วยว่า บุคคลที่มีความสามารถอย่างนี้ไม่ใช่จะมีมาก ส่วนมากผู้ที่อยู่ในโลกของโอบปาติกะไม่รู้ ถึงความจริงว่าธรรมชาติต่างๆ ในโลกของตนเกิดขึ้นมาได้อย่างไร เขารู้แต่เพียงว่าเมื่อเขาเกิดมา เขาก็ได้เห็นธรรมชาติหรือสิ่งก่อสร้างต่างๆ มีอยู่แล้ว และก็มักจะมีใจเข้าใจ อย่างเดียวกับที่ตนเองเคยเข้าใจ เมื่อสมัยยังอยู่ในโลกมนุษย์

ข้าพเจ้ายังได้กราบเรียนถามถึงเรื่องเชื้อโรคต่างๆ อีกว่า พวกนี้เมื่อตายแล้ววิญญาณของมันก็จะไปเกิดเป็นเชื้อโรคอยู่ในโลกของโอบปาติกะ อย่างเดียวกับที่เคยเป็นอยู่ในโลกมนุษย์หรือไม่?

ท่านก็ได้กรุณาตอบว่า พวกเชื้อโรคต่างๆ หรือพวกสัตว์ชั้นต่ำที่ยังไม่มีระบบประสาท พวกนี้ตายแล้วก็ไม่มีการปฏิสนธิเช่นเดียวกับต้นไม้เหมือนกัน แต่พลัง

ของวิญญาณที่สร้างเชื้อโรคต่าง ๆ นั้นยังมีอยู่ แต่มันจะไม่เกิดเป็นเชื้อโรคทันที เมื่อมาถึงตอนนี้ข้าพเจ้าได้ชักท่านต่อไปอีกว่า ในโลกของโอบปาติกะจะมีเชื้อโรคอยู่บ้างหรือไม่ ?

ท่านได้ตอบว่า ในบางภูมิโดยเฉพาะคือในภูมิต่ำนั้นมีแน่ และมีมากด้วย ตัวอย่างเช่นพวกโอบปาติกะที่อยู่ในภูมิต่ำนี้ บางพวกอาหารที่เขากิน มีแต่ของเน่าของเสียและพวกนี้ก็มีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียนอยู่เสมอ ของเน่าเสียก็หมายถึงมีเชื้อโรค และการที่คนเหล่านั้นเจ็บป่วย ก็หมายถึงมีเชื้อโรค ความเจ็บป่วยและเชื้อโรคต่าง ๆ มีขึ้นก็เพราะวิบากแห่งกรรมของเขาเอง ท่านได้เตือนให้ตระหนักให้มากกว่า อย่าได้เอาเรื่องในโลกมนุษย์มาเปรียบเทียบกับเรื่องในโลกของโอบปาติกะทุกอย่าง พุดง่าย ๆ ว่า อย่าเข้าใจว่ากฎเกณฑ์ในโลกของโอบปาติกะนั้นจะเหมือนกับ ในโลกของมนุษย์ทุกอย่างบางแง่เท่านั้นที่เหมือนกัน เพราะฉะนั้นอย่าคิดให้มากและอีกอย่างหนึ่งท่านได้กล่าวว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกของโอบปาติกะนั้นเกิดจากวิบาก คือเกิดขึ้นจากสภาพ

ของจิตไร้สำนึก เช่นเดียวกับร่างกายมนุษย์ ซึ่งเกิดขึ้นมาจากจิตไร้สำนึกโดยที่เราไม่รู้สึกรู้ตัว เพราะฉะนั้นสิ่งแวดล้อมต่างๆ ในโลกของโอบปาติกะ มันเกิดขึ้นมาได้อย่างไร คนที่อยู่ในภูมิต่ำไม่มีทางที่จะรู้ได้ว่ามันเกิดขึ้นมาจากสภาพของจิตไร้สำนึกของตัวเอง ส่วนผู้ที่อยู่ในภูมิสูงและได้ศึกษาเข้าถึงความเป็นไปในโลกของโอบปาติกะนั้นเขาเข้าใจกฎเกณฑ์ในเรื่องนี้ดี เขารู้จักวิบากของตัวเองดี เพราะฉะนั้น จึงสามารถบันดาลหรือเนรมิตสิ่งต่าง ๆ ขึ้นมาตามความปรารถนาจากจิตสำนึกของตนได้

จากคำอธิบายของท่านที่กล่าวมานี้ ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกซึ่งในพุทธพจน์ที่ว่า วิญญูณเป็นรากฐานของสิ่งทั้งหลาย วิญญูณประเสริฐกว่าสิ่งทั้งหลาย สิ่งทั้งหลายสำเร็จมาแต่วิญญูณ และทำให้นึกถึงคำที่พระพุทธองค์ได้ตรัสไว้ว่า อธิเทวญาณทัสนะของเรา ถ้ายังไม่บริสุทธิ์โดยสิ้นเชิงแล้ว เราก็จะไม่ปฏิบัติญาณว่า ได้ตรัสรู้อรุณุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ อธิเทวญาณทัสนะ หมายถึง ความรู้ความเข้าใจในเรื่องของโอบปาติกะทั้งหมด ซึ่งเมื่อพูดอีกนัยหนึ่ง

หมายความว่า แม้พระองค์จะเป็นมนุษย์ แต่ก็มีความรู้ในเรื่องโลกของโอบปาติกะดียิ่งกว่าพวกโอบปาติกะชั้นสูงสุดเสียด้วยซ้ำไป ตามศัพท์แปลว่า การรู้การเห็นที่เป็นไปทัບซึ่งเทวดาท้งหลาย ซึ่งหมายถึงว่าการรู้การเห็นของพระองค์ในเรื่องโลกของโอบปาติกะสูงกว่าเทวดาทุกประเภท รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องอติเทวญาณทัสนะผู้ที่สนใจขอให้อ่านจากหนังสือผีและเทวดามีจริงหน้า ๔๘ ซึ่งข้าพเจ้าได้นำพระสูตรที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้มาแปลและอธิบายไว้ในหนังสือเล่มนี้

การศึกษาให้รู้ถึงความเป็นไปในโลกของโอบปาติกะนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นความจำเป็นที่ทุกคนควรจะต้งรู้ตามสมควรคล้ายๆ กับว่า แม้ว่าเราจะไม่มีโอกาสได้เข้าเรียนวิชาแพทยย์ในมหาวิทยาลัย แต่ก็ควรจะรู้เกี่ยวกับเรื่องกายวิภาค สรีรวิทยา และหลักอนามัยต่างๆ พอสมควร ไม่เช่นนั้น เมื่อเวลาเกิดเจ็บป่วย เราก็จะไม่รู้ว่าจะรักษาอย่างไร ควรไปหาหมอที่ไหนและเมื่อหมออธิบายอะไรให้ฟังก็จะไม่เข้าใจ และด้วยเหตุนี้เองหลักสูตรเกี่ยวกับสุขศึกษา ทางกระทรวงศึกษาธิการจึง

ได้กำหนดให้เด็กนักเรียนทุกคนจำเป็นต้องเรียน ความรู้เกี่ยวกับเรื่องโลกของโอปปาทิกะก็เช่นเดียวกัน ทุกคนจะต้องเรียนให้รู้พอสมควร และการศึกษาเรื่องนี้ ถ้าหากศึกษาให้ถูกวิธีแล้ว เรื่องนี้เข้าใจง่ายและเท่าที่เรียนรู้อาจได้จากโลกนี้นั้นก็เป็นการเพียงพอที่จะให้เรามีกำลังใจทำความดีได้อย่างมั่นคง แม้ว่าเราจะยังไม่รู้รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้ เนื่องจากเราไม่ได้ตาทิพย์ เราชะลิกชาติไม่ได้ก็ตาม แต่นั่นไม่สำคัญ เพราะคนไหนมีพื้นเท่าที่ศึกษาไปจากโลกนี้ เมื่อไปเกิดในโลกของโอปปาทิกะแล้ว ก็สามารถจะศึกษาหาความรู้ในเรื่องรายละเอียดได้โดยไม่ยาก แต่ถ้าคนไหนไม่มีพื้นเรื่องนี้ไปเลย ก็จะเหมือนกับคนบางคนในโลกนี้ที่เกิดมาเป็นคนโง่ ไม่ได้รับการศึกษาศึกษาไม่ได้ ไม่มีปัญญาที่จะเข้าใจเรื่องธรรมชาติต่างๆ ในโลกมนุษย์ ทั้งที่เขาเห็นอยู่เสมอก็ก็น่าจะเข้าใจได้ เช่นเรื่องฝนตก ฟ้าร้อง ฟ้าผ่าอย่างนี้เป็นต้น คนที่เกิดมาโง่จะไม่มีทางเข้าใจได้เลยว่า สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นมาได้อย่างไร

ข้าพเจ้ารู้สึกว่ คำอธิบายของท่านเกี่ยวกับเรื่อง

ธรรมชาติในโลกของโอปปาติกะ ดังที่ได้อธิบายมาแล้วในตอนต้นนั้นทำให้ข้าพเจ้านึกถึงเรื่องในบาลีอัคคัญญสูตร ซึ่งในพระสูตรนี้ พระพุทธเจ้าได้ตรัสเล่าถึงเรื่องกำเนิดของคนไว้ว่า :-

แต่เดิมทีเดียวโลกมนุษย์นี้ไม่มีคน ครั้นแล้วพวกพรหมอากาศสระ ซึ่งพวกนี้ก่อนที่จะไปเกิดเป็นพรหมเคยได้ฝึกสมาธิได้ถึงขั้นทุติยฌาน พรหมพวกนี้มีรัศมีออกจากตัวมาก มีปีติเป็นอาหาร และมีความสามารถที่จะท่องเที่ยวไปในจักรวาลต่าง ๆ ได้อย่างง่ายดาย พรหมเหล่านี้เองซึ่งไม่ใช่คนเดียวได้มาพบโลกมนุษย์ ซึ่งในสมัยนั้น ธรรมชาติในโลกมนุษย์สวยงามมาก อุดมสมบูรณ์ไปด้วยพืชผลไม้ต่าง ๆ ท่านเหล่านี้ได้ทดลองกินผลไม้ในโลกนี้ ในที่สุดก็เกิดชอบใจและพอใจที่จะอยู่ในโลกนี้ และได้อยู่ในโลกมนุษย์นี้มาเป็นเวลานานมาก ซึ่งในคัมภีร์ไม่ได้บอกไว้ว่า นานกี่หมื่นปีหรือกี่แสนปีหรือกี่ล้านปี เพราะเหตุที่พวกนี้ชอบรสของผลไม้ต่าง ๆ ในโลกนี้ ซึ่งเมื่อก่อนไม่ต้องกินอาหารก็อยู่ได้แต่ครั้นบริโภคอาหารนาน ๆ เข้าร่างกายก็เปลี่ยนแปลง

ไป จากกายทิพย์มาเป็นกายเนื้อ โดยที่กายทิพย์นั้นจะมี
ความเข้มข้น หรือมีความเป็นสสารมากขึ้นโดยลำดับจน
กระทั่งเป็นกายเนื้อโดยสมบูรณ์ ครั้นแล้วเพศเดิมสมัยที่ยัง
เป็นคนที่ได้ปรากฏขึ้นมา ตัณหาราคะก็ได้เกิดขึ้น ครั้นแล้ว
การเสพเมถุนธรรมก็ได้เกิดมีขึ้น และมีการสืบทอดกันโดยวิธี
นี้สืบทอดมาตราบเท่าถึงทุกวันนี้

ข้อความโดยสังเขปที่ข้าพเจ้าสรุปมาให้ฟังนี้ ผู้ที่
ต้องการจะทราบรายละเอียด ขอให้อ่านจากหนังสือพุทธ
วิทยาภาค ๑ ซึ่งในหนังสือเล่มนี้ข้าพเจ้าได้นำบาลีอัคคัญญ
สูตรมาแปลและอธิบายไว้แล้ว ข้าพเจ้าได้นำเรื่องนี้ถาม
เทพเจ้าองค์ที่ตอบปัญหาข้อที่แล้วมาว่า ข้อความในพระสูตร
นี้ เป็นเรื่องที่จะเชื่อถือได้เพียงไร ? ท่านบอกว่า เชื่อได้ร้อย
เปอร์เซ็นต์ และท่านยังได้อธิบายอีกว่า :-

อันที่จริงกายทิพย์ของพวกโอปปาติกะ ก็คือกาย
เนื้อที่อยู่ในรูปพลังงานธรรมชาติในโลกของโอปปาติกะก็มี
เหมือนกับในโลกมนุษย์ เป็นแต่บางอย่างในโลกมนุษย์ยัง
ไม่มีสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ก็คือสภาพของธรรมชาติที่ยังอยู่ในรูป
ของพลังงาน และจะพูดว่า เป็น

พลังงานที่เป็นนามธรรมก็ได้ เพราะโดยความจริงแล้ว พลังงานของวัตถุเช่น แสง เสียง ความร้อน ไฟฟ้าแม่เหล็ก สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ก็คือพลังงานนามธรรมที่อยู่ในรูปที่หยาบ

ท่านบอกว่า ถ้าได้ศึกษาเรื่องวิญญาณเป็นปัจจัยให้เกิดนามรูปตามที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ให้เข้าใจโดยละเอียดแล้ว ก็จะมองเห็นความจริงที่ว่า พลังงานวัตถุก็คือพลังงานนามธรรมที่มีที่หยาบ สสารก็คือการรวมตัวของพลังงานนามธรรมที่มีความเข้มข้น เนื้อแท้ของสากลจักรวาลก็คือวิญญาณ หรือสภาพที่เป็นนามธรรมนั่นเอง

ท่านบอกว่า การศึกษาเรื่องอนัตตาของพระพุทธศาสนานั้น ถ้าหากไม่เข้าใจเรื่องธรรมชาติต่าง ๆ ที่มีอยู่ในโลกทิพย์ ก็เป็นการยากมากที่จะเข้าใจว่าร่างกายที่ยึดถือว่าเป็นตัวเราหรือของของเรานั้น ความจริงไม่มีหรือไม่เป็นอย่างที่ตาเรามองเห็น หรืออย่างที่เข้าใจตามประสาทสัมผัสทั้ง ๕ และถ้าหากคนไหนจะนึกแต่เพียงว่า ร่างกายไม่ใช่ตัวเรา ไม่ใช่ของของเรา เพราะเหตุว่า วันหนึ่ง ร่างกายจะต้องตาย ร่างกายจะต้องเปื่อยเน่า

ผู้ฟัง แปรสภาพเป็นอย่างอื่น นึกเพียงแค่นี้ช่วยอะไรไม่ได้ เพราะความจริงเพียงแค่นี้ซึ่งเห็นได้ง่าย ถ้าหากยังไม่เข้าใจถึงสภาพต่าง ๆ ในโลกของกายทิพย์แล้ว ก็เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ไม่ได้ที่คนคนนั้น จะละความยึดถือในกายเนื้อได้ แม้จะรู้ว่ากายเนื้อไม่ใช่ตัวเราก็คตาม เพราะมันเหมือนกับเราจะบอกเขาว่า บ้านที่เขาอยู่นั้นผู้ฟังเก่าแก่เต็มที่แล้ว อีกไม่ช้าก็จะพัง ฉะนั้นจงออกจากบ้านหลังนี้ไปเสีย ทั้งที่เขาก็ยอมรับว่าเป็นจริงตามที่เรากล่าว แต่แล้วเขาก็จะไม่ยอมออกจากบ้านหลังเก่า นั้น ถ้าหากเขามองไม่เห็น ว่าเขาจะไปอยู่ที่ไหน แต่ถ้าหากเขารู้แน่นอนหรือมองเห็นแล้วว่า บ้านหลังใหม่ที่เขาจะได้อยู่ที่ไหน เขาก็ยอมจะเต็มใจสละบ้านหลังเก่า การสอนให้คนทั่วไปเข้าใจเรื่องอนัตตานั้นไม่ยาก แต่จะสอนให้คนทั่วไปละความยึดถือในเรื่องตัวตนนั้นยากที่สุด แต่สำหรับคนที่เข้าใจเรื่องชีวิตในโลกของโอปปาติกะเป็นอย่างดีแล้ว การสอนให้ละความยึดถือในกายเนื้อทำได้ง่าย

อนึ่ง ท่านแนะให้นึกถึงตัวอย่างในภาพยนตร์ที่

เกี่ยวกับการหายตัว ซึ่งเดี๋ยวนี้พวกนักวิทยาศาสตร์ได้สร้าง
 ขึ้นมาจากความคิดคำนึงล่วงหน้า จงสังเกตว่า คนที่หายตัว
 โดยวิธีทำให้ตัวเองละลายกลายเป็นพลังงานไปทันทีนั้น คน
 ที่เป็นตัวละครในเรื่องนี้เขาไม่ตกใจและไม่กลัวที่ร่างกายของ
 เขาจะต้องละลายไปทันที เพราะเขารู้ว่าอีกไม่ช้าร่างกายของ
 เขาก็จะเกิดขึ้นมาอีกในสภาพเดิม

เพราะฉะนั้นเขาจึงไม่เป็นห่วงตัวเอง ในทำนอง
 เดียวกันเมื่อเรารู้ว่า ชีวิตมนุษย์ก็มาจากชีวิตในโลกของโอป
 ปาติกะ ภายเนื้อก็มาจากกายทิพย์ และภายเนื้อนั้นเมื่อตาย
 แล้ว ก็จะไปอยู่ในสภาพกายทิพย์อีก ซึ่งปรากฏการณ์ทั้งหมด
 ที่ว่านี้ขึ้นอยู่กับวิบากของกรรมที่มีอยู่ในวิญญาณ ท่านบอก
 ว่า ถ้าใครเข้าใจเรื่องนี้อย่างแจ่มแจ้ง ความเป็นห่วงตัวเอง
 จะเหลือน้อยมาก และพูดได้อย่างเต็มปากว่า คนที่รู้แจ้ง
 ในเรื่องนี้ก็คือคนที่เข้าถึงอมตธรรมในขั้นต้น ส่วนการเข้าถึง
 อมตธรรมในขั้นสูง ก็คือการบรรลุถึงนิพพาน หรือพูดอีก
 นัยหนึ่ง คือเข้าใจลึกซึ้งยิ่งขึ้นไปอีกว่า แม้กายทิพย์ก็ไม่มีจริง
 เป็นอนัตตา วิบากก็ไม่มีจริง วิญญาณก็ไม่มีจริง เป็นอนัตตา
 เพราะสิ่ง

เหล่านี้เป็นสังขตธรรมทั้งสิ้น อันสังขตธรรมนั้นดับได้สูญสิ้นได้ หมดไปได้ คนที่เข้าถึงความจริงในขั้นนี้ ซึ่งหมายถึงเข้าใจเรื่องนี้แจ่มแจ้งจนกระทั่งปล่อยวางในเรื่องตัวตนได้ทั้งหมด ผู้ที่ก้าวมาถึงขั้นนี้เท่านั้นจึงจะรู้แจ้งจริงๆ ว่าตัวเราที่แท้จริงมีหรือไม่ ตัวเราตายจริงหรือเปล่า การเข้าใจถึงความจริงในขั้นนี้เป็นสิ่งที่ยากมาก ที่ว่ายากก็เพราะโดยสันดานของมนุษย์และสัตว์โดยทั่วไปยังอยากที่จะมีตัวตน ซึ่งความอยากอันนี้เหนียวแน่นลึกซึ้งมาก ทั้งๆ ที่ความอยากอันนี้ โดยตัวมันเองก็เป็นสังขตธรรม คือไม่มีจริงเหมือนกัน และตราบใดที่ยังมีความอยากอันนั้นอยู่ ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องตัวตนก็ยังคงคงมีอยู่ตลอดไป และความเข้าใจผิดในเรื่องนี้ย่อมมีได้ แม้กระทั่งในจำพวกโอบปาติกะชั้นสูง ซึ่งโดยธรรมชาติก็เป็นผู้ที่มีอภิญญาต่างๆ อยู่เพราะฉะนั้น ไม่จำเป็นที่จะต้องพูดถึงมนุษย์ผู้มีประสาทจำกัดจะมีความหลงผิดเกี่ยวกับเรื่องชีวิตของตัวสักเพียงไร และความหลงผิดที่ว่านี้ที่ยังคงมีอยู่ ก็เพราะหลงในความคิดของตัว มองไม่เห็นถึงความผิดพลาดหรือความหลอกลวง

ที่มีในความคิดของตัวเอง ท่านบอกว่า ท่านรู้สึกเลื่อมใสจับใจ ในวิธีการสอนของพระพุทธเจ้าที่สอนว่า จงมีสติมองดูโลก ให้เห็นเป็นของว่างเปล่าอยู่เสมอทุกขณะจิต เมื่อถอนอดีตตานุภพปฏิญญา คือความเห็นผิดว่ามีตัวเราหรือของของเราได้แล้ว ก็ จะข้ามพ้นจากความตาย อยู่เหนือความตายได้ ท่านบอกว่า คำสอนบทนี้จับใจท่านมากแต่ถึงกระนั้นโดยสันดานหรือโดยวิบากของกิเลสที่มีอยู่ก็ทำให้ท่านรู้สึกว่ายังละความยึดถือในตัวตนโดยเด็ดขาดไม่ได้ แต่ถ้าจะพูดถึงเรื่องกายมนุษย์อย่างที่ท่านเคยมีมาแล้ว มองเห็นได้ชัดเหลือเกินว่า กายนี้มันเป็นเปลือกของชีวิตจริงๆ ไม่มีสาระ ไม่มีแก่นสาร ไม่คงทน ไม่ถาวร และที่ร้ายที่สุดก็คือ เต็มไปด้วยโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ แก่เร็ว ผุพังง่าย ตายง่าย ไม่เหมือนกับกายที่ท่านมีอยู่ในขณะนี้ ซึ่งดีกว่ากายเนื้ออย่างชนิดที่จะเปรียบเทียบกันไม่ได้เลย

ท่านได้แนะนำอีกว่า การเรียนอะไร ควรจะเรียนไปตามขั้นของมันโดยลำดับ เพราะสิ่งต่างๆ ในโลกนี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ ย่อมมีความเป็นมาเป็นขั้นๆ ขอให้ดูการ

เกิดของต้นไม้ กว่าจะมีลูกเกิดขึ้น มันมีรากฐานเป็นมา
อย่างไร ความรู้ของคนเราก็เหมือนกัน จะสอนให้คนเข้าใจ
เรื่องอนาคต สอนให้คนไม่เป็นห่วงตัวเอง ไม่ให้เห็นแก่ตัว
ก็ต้องสอนไปที่ละขั้น เพราะการเข้าใจในสิ่งเหล่านี้ย่อมขึ้น
อยู่กับพื้นฐานความรู้ต่าง ๆ ถ้าหากคนไหนมีความรู้ที่เป็นพื้นฐาน
ไม่พอ ก็เป็นไปไม่ได้ที่คนเหล่านั้น จะเข้าใจเรื่องอนาคต
จริงๆ หรือให้มีการปล่อยวางได้จริงๆ พระพุทธเจ้าก่อนที่
จะละกิเลสได้โดยเด็ดขาด พระองค์ได้ทรงเข้าใจอะไรมาก่อน
พระองค์ระลึกชาติได้ พระองค์ได้ดาตัพย์ รู้แจ้งเกี่ยวกับเรื่อง
โอปปาติกะทุกอย่างทุกแง่มุม และเข้าใจกฎของกรรม
อย่างลึกซึ้งถึงที่สุด พระองค์ทรงมีความรู้ในเรื่องเหล่านี้เป็น
พื้นฐานมาก่อน จึงสามารถละกิเลสได้ ก็ในเมื่อคนทั่วไปยัง
สงสัยอยู่แม้กระทั่งในปัญหาต้น ๆ ที่ว่า คนเราตายแล้วจะ
เกิดอีกหรือไม่? เราเคยเกิดมาก่อนหรือเปล่า? ปัญหาต้น ๆ
เหล่านี้ถ้าหากยังไม่เข้าใจ ยังละความสงสัยในเรื่องนี้ไม่ได้ ก็
ปวดยการที่จะไปสอนเรื่องอนาคต หรือ เรื่องนิพพาน เพราะ
มันเป็นไปไม่ได้เลยที่คนเหล่านั้นจะเข้าใจจริงๆ ด้วยตัวเอง

ในสวรรค์มีพิธีบวชพระหรือไม่ ? อายุของพวกเขาสัตว์นรกและเทวดา ในสวรรค์เหตุไรจึงนาน?

*อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ได้ขอรับรองให้ข้าพเจ้าได้ช่วยเรียนถามเทพเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งว่า ในสวรรค์จะมีพิธีบวชพระเหมือนกับในโลกมนุษย์หรือไม่? เพราะปรากฏว่าในโลกของโอปปาติกะก็มีนักบวชในศาสนาทุกศาสนา เช่นสมมติว่า ถ้าสมราวาสคนไหนในโลกของโอปปาติกะเกิดมีศรัทธาอยากจะบวชเป็นพระในพระพุทธศาสนา จะต้อง มีพิธีบวชคือ มีอุปัชฌาย์ มีคู่สวด มีพระอันดับ อย่างนี้เป็นต้น เพราะปรากฏว่าในโลกของโอปปาติกะ ก็มีโบสถ์ในพระพุทธศาสนา อย่างแบบในโลกมนุษย์ เหมือนกัน

สำหรับปัญหาข้อนี้ สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณแห่งวัดบวรนิเวศวิหาร เจ้าอาวาสวัดบวรนิเวศวิหาร ได้ตอบปัญหาในฉบับก่อน ได้ร่วมกันให้คำอธิบายดังต่อไปนี้ :-

จากที่ท่านเคยเห็นและเท่าที่รู้ ไม่ปรากฏว่ามีพิธีบวชไม่ว่าในลัทธิศาสนาใด ๆ ท่านเคยตอบมาแล้วว่าถ้าหากคนไหนเป็นพระในขณะที่อยู่ในโลกมนุษย์ จิตใจก็เป็นพระจริง ๆ ในเมื่อตายในขณะที่เป็นพระ ก็จะได้ไปเป็นพระอยู่ในโลกของโอปปาติกะ แม้ฆราวาสบางคนในโลกมนุษย์ที่มีจิตใจถึงความ เป็นพระ มีศรัทธาในความเป็นพระ เมื่อตายไปก็จะได้ไปเป็นพระอยู่ในโลกนั้น โดยไม่ต้องผ่านการทำพิธีบวช และถ้าหากโอปปาติกะ ที่เป็นฆราวาสคนใดจิตใจถึงความ เป็นพระ และต้องการจะเป็นพระ จะยังไม่เป็นพระทันที ต่อเมื่อวิบากที่จะอยู่ในภพนั้นหมดแล้วก็จะจุติ แล้วก็จะไปเกิดในโลกโอปปาติกะในภพที่มีแต่พระ ท่านบอกว่า ในโลกของโอปปาติกะนั้น วิบากของกรรมเป็นเรื่องสำคัญที่สุด พิธีกรรมต่าง ๆ ไม่มีความหมาย ไม่อาจจะทำให้คนเป็นอะไรขึ้นมาได้ ถ้าหากวิบากไม่มี ในโลกของโอปปาติกะ

จะสวมหน้ากากกันไม่ได้ สภาพของร่างกายและสิ่งแวดล้อมจะต้องเป็นผลที่ออกมาจากวิบากของตนอย่างตรงไปตรงมา การแต่งตั้งให้เป็นนั่นเป็นเหมือนอย่างในโลกมนุษย์ ในโลกของโอปปาติกะไม่มี ใครจะได้เป็นอะไรอยู่ในฐานะอะไร วิบากของกรรมที่ตนมีอยู่จะเป็นผู้กำหนดให้ทั้งสิ้น เพราะในโลกของโอปปาติกะวิบากของกรรมให้ผลชัดเจนมาก ตรงกับที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสสอนไว้ว่า หว่านพืชเช่นใดย่อมได้ผลเช่นนั้น

ท่านบอกว่า ถ้าหากพระพุทธเจ้าไม่ได้สำเร็จทิพยจักขุไม่เห็นโอปปาติกะ ไม่เข้าใจเรื่องความเป็นไปในโลกของโอปปาติกะเป็นอย่างดีแล้ว พระองค์จะไม่กล้ายืนยันว่า โลกย่อมหมุนไปตามกรรม กรรมย่อมจำแนกสัตว์ให้เลวและประณีตความเป็นไปในโลกของโอปปาติกะ ทำให้เข้าใจง่ายเกี่ยวกับเรื่องกฎของกรรม ทำให้มองเห็นถึงเบื้องหลังแห่งชีวิตของคนในโลกมนุษย์ว่าทุกคนก็เป็นไปตามกฎของกรรมเหมือนกับชีวิตในโลกของโอปปาติกะ แตกต่างกันก็แต่เพียงว่าวิบากของกรรมโลกมนุษย์ให้ผลช้ากว่าในโลกของโอปปาติกะ

วิบากของกรรมในโลกมนุษย์ถูกอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม
 หน่วงเหนี่ยว เลยทำให้แลดูยาก เห็นเป็นเรื่องซับซ้อนคน
 ทั่วไปคอยแต่จะเข้าใจผิดว่า ทำดีอาจจะได้ชั่ว และทำชั่วอาจ
 จะได้ดี ซึ่งความเป็นจริงแล้วเป็นไปได้เลย

อนึ่ง ท่านได้อธิบายให้ฟังเพิ่มเติมอีกว่า โดยธรรมดา
 ผู้ที่อยู่ในภูมิสูงอาจจะมาเยี่ยมในภูมิต่ำ และจะมาอยู่นาน
 เท่าไรก็ได้ สุดแล้วแต่ความปรารถนา แต่ทั้งนี้ก็ต้องขึ้นอยู่กับ
 วิบากที่ท่านมีอยู่ด้วย ไม่ใช่ว่าตั้งใจจะอยู่นานเท่าไรก็อยู่ได้
 ตามนั้น ส่วนผู้ที่อยู่ในภูมิต่ำถ้าหากจะไปอยู่ในภูมิสูงก็ไปได้
 ชั่วคราว และอยากจะอยู่นานๆ ก็อยู่ไม่ได้ และไม่ใช่ว่าจะ
 ไปได้ทุกภูมิเหมือนอย่างท่านมาอยู่กับโลกมนุษย์มาคอยให้
 ความช่วยเหลือมนุษย์อย่างนี้เป็นต้น ซึ่งโดยปกติท่านก็มัก
 จะใช้เวลาอยู่ในโลกมนุษย์นาน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าอยู่
 ทุกวันทุกคนหรือทุกเดือนทุกปีตลอดไป แต่เนื่องจากท่าน
 จะไปไหนมาไหนไปได้รวดเร็วเท่าใจนึก ฉะนั้นการที่จะกลับ
 ไปยังภูมิของท่านไม่ใช่เป็นการยาก

ปัญหาอีกข้อหนึ่ง ซึ่งเป็นข้อที่ข้าพเจ้าสงสัยเองข้าพเจ้าได้เรียนถามท่านว่า เมื่ออ่านดูในคัมภีร์พระพุทธศาสนา เช่นในคัมภีร์อภิธรรมปิฎก ในคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่าอายุของพวกเขา เทวดาและพวกพรหมนานเหลือเกิน เช่นในคัมภีร์กล่าวไว้ว่า ๔๐๐ ปีมนุษย์ จึงจะเท่ากับพวกเขาเทวดาชั้นจาตุมหาราช โดยปกติก็มีอายุชั้ยถึง ๕๐๐ ปีทิพย์ ซึ่งในเมื่อคิดเทียบกับเวลาในโลกมนุษย์แล้วช่างมากมายเสียเหลือเกิน และถ้าเป็นเทวดาที่สูงไปกว่านี้การเทียบเวลาก็จะผิดกันไปอีก เช่นในคัมภีร์กล่าวไว้ว่าพันปีของมนุษย์ จึงจะเท่ากับวันหนึ่งคืนหนึ่งของพวกเขาเทวดาชั้นดาวดึงส์อย่างนี้เป็นต้น และเมื่อกล่าวถึงอายุของพวกเขาสัตว์นรกก็กล่าวไว้ว่า คนตกนรกนานนับเป็นหมื่นถึงแสนปีอย่างนี้เป็นต้น ทำให้ข้าพเจ้าสงสัยมากกว่าเรื่องนี้จะจริงหรือเปล่า?

ท่านได้กรุณาตอบให้ทราบดังต่อไปนี้ สำหรับในสวรรค์ การที่ในคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่าวันและคืนของพวกนี้ ในเมื่อเทียบกับในโลกมนุษย์แล้ว

รู้สึกว่ามันนานมากนั่น เป็นความรู้สึกของมนุษย์ ส่วนผู้ที่อยู่ในสวรรค์เขารู้สึกว่า เวลาของเขาไม่นาน เพราะในสวรรค์มีความสุขมาก จึงรู้สึกว่าเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วเหมือนกับคนในโลกมนุษย์ในขณะที่กำลังสนุกสนานเพลิดเพลิน ซึ่งอาจจะใช้เวลาหลายชั่วโมงหรือหลายวัน คนเหล่านี้จะรู้สึกว่า เวลาช่างผ่านไปรวดเร็วเสียเหลือเกินและอีกประการหนึ่ง การที่ในสวรรค์มีเวลานานมากจริงๆ ในเมื่อเทียบกับเวลาของมนุษย์นั่น ก็เพราะในโลกของสวรรค์มีแต่ความสว่าง อยู่เสมอ ไม่มีความมืดและแสงสว่างในโลกสวรรค์นั้นไม่ได้มาจากดวงอาทิตย์เหมือนกับในโลกมนุษย์ โดยปกติเทวดาแต่ละองค์ก็มีแสงสว่างออกจากตัว แต่อย่าลืมว่า ผู้ที่มองเห็นแสงสว่างนี้คือผู้ที่อยู่ในโลกนี้ ตาของมนุษย์ไม่อาจจะเห็นได้ เพราะฉะนั้นแม้ในโลกมนุษย์เองในเวลากลางคืนในถิ่นที่มีโอปปาทิกะอยู่ ถ้าดูจากสายตาของมนุษย์เราก็บอกว่าสถานที่นั้นมืด แต่พวกที่อยู่ในโลกนั้นเขาเห็นโลกมนุษย์มืดจริง แต่โลกของตัวเองสว่าง เนื่องจากในสวรรค์มีแต่ความสว่างและมีแต่ความสุข เพราะฉะนั้น

จึงไม่ได้คำนึงถึงวันและคืน เดือนและปี และผู้ที่จะรู้ว่าตัวเอง
 ได้อยู่สวรรค์มานานเท่าไร ในเมื่อเทียบกับเวลาในโลกมนุษย์
 นั้น ก็ต้องเป็นพวกที่มีความสนใจต่อความเป็นไปของมนุษย์
 จึงจะรู้ว่าตัวเองอยู่มานานแล้วเท่าไร

สำหรับผู้ที่ไม่สนใจกับโลกมนุษย์ ไม่รู้ว่าตัวเองอยู่
 นานแล้วเท่าไรในโลกนี้ รู้แต่ว่าตัวเองได้อยู่นาน มีความ
 สุขอย่างนั้นอย่างนี้

แต่อันที่จริง เรื่องของเวลาก็เป็นเรื่องสมมติที่เกิดขึ้น
 โดยกำหนดระยะเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงเหมือนกับของสิ่ง
 หนึ่งเทียบกับอีกสิ่งหนึ่ง ด้วยกฎอันนี้ ถ้าจะนับเวลาตามที่
 กำหนดไว้แต่ละภูมิ ก็ย่อมจะแตกต่างกันไปตามภูมิ ด้วยเหตุ
 นี้ในคัมภีร์จึงได้กล่าวว่า เวลาของพวกเทวดาชั้นดาวดึงส์จึง
 มากกว่าเทวดาชั้นจาตุมาหาราช เพราะพวกเทวดาในสวรรค์
 ชั้นดาวดึงส์มีความสุขมากกว่า มีวิบากของกุศลมากกว่า
 แต่อย่างไรก็ดี ท่านบอกว่า เรื่องเวลาที่กล่าวไว้ในคัมภีร์นั้น
 เป็นเพียงข้อเปรียบเทียบ ขอให้ถือเป็นเพียงข้ออุปมาเท่านั้น
 อย่าถือเป็นหลักตายตัว

ส่วนของเวลาของพวกที่อยู่ในนรกที่ว่่านานนั้น ก็เป็นสำนวนเปรียบเทียบเหมือนกัน คือหมายความว่า เวลาของคนที่อยู่ในความทุกข์ทรมาน แม้จะกินเวลาชั่วขณะก็จะรู้สึกว่่านาน ซึ่งตรงกันข้ามกับเวลาในสวรรค์ แม้เวลาจะผ่านไปนาน พวกที่อยู่ในสวรรค์ ก็จะรู้สึกว่าผ่านไปประเดี๋ยวดีเดียว แต่อย่างไรก็ดี เรื่องระยะเวลาของพวกที่อยู่ในนรกที่ว่่านานแสนนานนั้น จะถือเอาเป็นหลักตายตัวเสมอไปไม่ได้ เพราะตัวอย่างในคัมภีร์ก็มีที่แสดงให้เห็นว่า คนที่ตกนรกไม่นานเท่าไรก็ขึ้นมาได้ เช่นพระนางมัลลิกา มเหสีของพระเจ้าปเสนทิโกศล เมื่อตายแล้วตกนรก นับตามเวลาในโลกมนุษย์ก็เพียงเจ็ดวันเท่านั้น ใครจะอยู่ในนรกนานหรือไม่นาน โดยคิดตามเวลาในโลกมนุษย์นั้น ขึ้นอยู่กับวิบากหรือสันดานของคนคนนั้น กล่าวคือถ้าหากคนไหนโดยปกติมีพื้นจิตใจสูง เคยมีความคิดถูกต้อง เคยรู้จักผิดรู้จักถูก รู้จักบุญรู้จักบาป ในบางครั้งถ้าหากว่าจะไปตกนรกด้วยบาป ที่เกิดขึ้นเป็นบางครั้ง โดยเฉพาะคือบาปเกิดผลในเวลาจวนจะตาย ก็อาจจะตกนรกได้ แต่จะอยู่ในนรกไม่นาน

ในที่สุดเขาจะกลับใจได้เอง กล่าวคือมีจิตใจที่เป็นกุศลเกิดขึ้น ครั้นแล้วเขาก็จะพ้นจากนรกได้ในทันที

ท่านบอกว่า การตกนรกเป็นของง่าย แต่การที่จะขึ้นจากนรกก็เป็นของง่ายเช่นเดียวกัน จะต้องจำไว้อย่างหนึ่งว่า การตกนรกไม่ใช่เป็นการแก้แค้น หรือเป็นการลงโทษเขาเหมือนอย่างในโลกมนุษย์ การตกนรกเป็นเรื่องธรรมชาติของจิตใจที่เหมือนกันหมด ไม่ว่าจะเป็นคนชาติไหน นับถือศาสนาอะไร กล่าวคือ :-

ถ้าหากใครสร้างความเดือดร้อนด้วยความตั้งใจหรือด้วยสันดานต่ำแก่บุคคลและสัตว์อื่น ความรู้สึกผิดชอบไม่ค่อยมี ไม่รู้จักเหตุผล คนประเภทนี้เมื่อถึงคราวตกนรกจะอยู่ในนรกนาน เพราะเขาจะกลับใจได้ยากและที่ร้ายที่สุด ก็คือ ความทุกข์ทรมานที่เขาได้รับแทนที่จะเป็นบทเรียนให้เขาสำนึกถึงความผิด กลับทำให้เขาเข้าใจผิดอยู่เสมอเป็นเวลานานมาก กว่าเขาจะยอมรับผิด และยอมรับว่าความทุกข์ทรมานที่เขาได้รับนั้น เป็นเพราะบาปกรรมของเขาเอง ซึ่งเราจะเห็นได้

จากบุคคลในโลกมนุษย์นี้เอง ทั้งที่ได้รับความทุกข์หรือได้รับการลงโทษจากความชั่วของตัวเอง แต่เขากลับมองไม่เห็นกลับไปเข้าใจเสียว่า เป็นเพราะสิ่งภายนอก หรือเป็นเพราะคนนั้นคนนี่สร้างความเดือดร้อนนี้ให้แก่เขา แต่บุคคลบางคน ที่สันดานไม่ต่ำ พอได้รับความทุกข์ หรือได้รับการลงโทษ หรือได้รับการตำหนิ เพราะความชั่วของตน เขาก็สำนึกผิดได้เข้าใจเหตุผล และกลับใจได้ไม่คิดจะทำความชั่วอีกต่อไป บุคคลที่มีนิสัยอย่างนี้แม้ในบางครั้งจะตกนรกเพราะบาปกรรมบางอย่าง ก็จะอยู่ในนรกไม่นาน อย่าลืมนว่าการตกนรกไม่ใช่เป็นการแก้แค้นหรือเป็นการลงโทษเขาให้เข็ดหลาบ ท่านบอกว่าคนในโลกนี้มักจะนำความเคยชินจากสภาพของคุณตระกูลที่มีอยู่ในโลกมนุษย์ ไปเปรียบเทียบกับนรกในโลกของโอบปาติกะ อันนี้ต้องระวังให้มาก การลงโทษในเมืองนรก หรือการได้รับทุกข์ทรมานในเมืองนรกเกิดขึ้นได้อย่างไร ข้าพเจ้าได้เคยเขียนมาแล้วในหัวข้อเรื่องแ่ววเสียงสวรรค์ ขอให้ดูในหนังสือวิญญาณ ฉบับเดือนมิถุนายน กรกฎาคมและ สิงหาคม ๒๕๐๙

ควรจะปฏิบัติอย่างไร กับคนที่เพิ่งตายใหม่ๆ

*เรื่องที่เขียนลงในฉบับนี้ ไม่ใช่เกิดจากปัญหาที่ข้าพเจ้าหรือใครคนหนึ่งเป็นผู้ถาม แต่หากเป็นเรื่องที่เทพเจ้าองค์ที่เคยตอบปัญหาอธิบายให้ฟัง เพื่อต้องการที่จะให้คนที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์ ได้เข้าใจถึงสิ่งที่ควรกระทำแก่คนที่เพิ่งตายไปใหม่ๆ คนในโลกเกือบจะทั้งหมดทำกันไปตามความเคยชิน หรือทำไปตามความเชื่อถือที่สืบทอดกันมาโดยไม่เข้าใจเหตุผล และส่วนมากของพิธีกรรมต่างๆ เกี่ยวกับคนตาย ไม่ว่าจะชาติไหนภาษาไหน เท่าที่ท่านมองเห็นรู้สึกว่าเป็นประโยชน์แก่คนที่ตายไปแล้วน้อยมาก มีหน้าซ้ำแทนที่จะเป็นประโยชน์กลับเป็นการหน่วงเหนี่ยวให้คนที่ตายไป ต้องอยู่ในความทุกข์ทรมานขึ้นไปอีกโดยไม่จำเป็น

ท่านบอกว่า คนที่ละจากโลกมนุษย์ไปแล้ว ในระยะแรก ๆ ควรจะปล่อยให้ เป็นหน้าที่ของผู้ที่อยู่ในโลกเดียวกัน เพราะถึงอย่างไรคนที่อยู่ในโลกของโอปปาติกะนั้น ก็ไม่ใช่คนที่หลับหูหลับตาทำอะไรโดยที่ไม่เห็นผลแห่งการกระทำของตน และคนที่อยู่ในโลกของโอปปาติกะที่มีหน้าที่ช่วยเหลือผู้ ที่ตายจากโลกมนุษย์มานั้นก็มิใช่ไม้น้อย แม้มนุษย์จะไม่ทำบุญให้เลย ท่านเหล่านี้ก็ยินดีจะให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่มาสู่โลกของโอปปาติกะอย่างเต็มที่ และทำด้วยความเต็มใจ และส่วนมากก็มีความสันทัด หรือมีความชำนาญในการที่จะให้ความช่วยเหลือผู้ที่มาสู่โลกแห่งวิญญูญาณ เรื่องที่ทำให้ยุ่งยากซึ่งท่านอยากจะขอรับรองให้มนุษย์เล็กก็คือ ถ้าหากว่าญาติพี่น้องทั้งหลายจะพยายามไม่ให้มีความเศร้าโศก ไม่ให้มีความอาลัยถึงผู้ที่ตายจากไปแล้ว อันนี้จะเป็นประโยชน์แก่คนตายมากกว่า ทั้งนี้ก็เพราะว่าถ้าหากคนที่ตายไปแล้วรู้สึก ว่า พ่อแม่ญาติพี่น้องหรือคนที่รักไม่เศร้าโศกคิดถึงเขา เขาก็จะสบายใจ ความเศร้าโศกคิดถึงกันในระหว่างญาติพี่น้องที่อยู่กันคนละโลกเช่นนี้

มันทำให้ความผูกพันที่มีต่อกันทรมาณคนที่ตายไปอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ก็คือ ในขณะที่เขาเพิ่งตายมาใหม่ๆ ซึ่งแน่นอน เขาจะตัดความผูกพันที่มีต่อญาติพี่น้องของเขาไม่ได้ และถ้าตัดไม่ได้ มันก็หมายถึงเขายังคงมีความรู้สึกเหมือนกับในขณะที่ยังเป็นมนุษย์ แต่วิญญาณของเขาต้องมาอยู่ในร่างกาย และในโลกซึ่งจะติดต่อกับญาติพี่น้องของเขาได้ยากอย่างที่สุด ผู้ที่อยู่ในโลกของโอบปาติกะ มองเห็นผู้ที่อยู่ในโลกมนุษย์ ได้ยินเสียงคำพูดของคนที่อยู่ในโลกมนุษย์ แต่มนุษย์มองไม่เห็นเขา พูดกับเขาไม่ได้ ติดต่อกันไม่ได้ และความรู้สึกของเขาก็ตัดจากโลกมนุษย์ไม่ขาด เพราะความรักความอาลัยของญาติพี่น้องนั้นทำให้เขาต้องมีความผูกพันอยู่อีกตัดไม่ได้ แล้วลองคิดดูซิว่า จะทรมาณเขาสักเพียงไหนมนุษย์เกือบจะทั้งโลกไม่ทราบความจริงอันนี้เลย แล้วท่านก็แนะนำให้นึกถึงพุทธพจน์ที่ว่า :-

น นิ รุณฺณํ วา โสโก วา ยาวญฺญา ปรีเทวนา
 น ตํ เปตานมตฺถาย เอวํ ติฏฺฐนฺติ ญาตโย

การร้องไห้ หรือความเศร้าโศก หรือความคร่ำครวญใดๆ ก็ตาม ไม่มีประโยชน์อะไรแก่ผู้ตายไปแล้ว เพราะการร้องไห้ หรือการเศร้าโศกเป็นต้นนั้น ไม่ช่วยให้ญาติที่ละจากโลก มนุษย์ไปแล้วมีฐานะดีขึ้นมาเลย

พุทธพจน์สั้นๆ บทนี้ควรจะนึกถึงให้มาก และท่าน แนะนำให้นึกถึงกัมมฏฐานที่พระพุทธเจ้าตรัสสอน ให้หมั่น นึกถึงอยู่เสมอเป็นประจำคือ วันหนึ่งเราจะต้องพลัดพราก จากบุคคล และสิ่งของอันเป็นที่รัก ไม่มีใครล่วงพ้นไปได้ คน ที่หมั่นนึกเช่นนี้บ่อยๆ เมื่อคนที่รักตายจากไป จะไม่ค่อย เศร้าโศก และท่านบอกว่า ความเศร้าโศกของผู้ที่ยังอยู่ข้าง หลังนี้จะไม่ทรมานคนที่ตายไป แล้ว ก็ต่อเมื่อ :-

๑. คนที่ตายไปแล้วยังหลับอยู่ หรือไปอยู่ในที่ใดที่ หนึ่ง ซึ่งห่างไกลจากญาติพี่น้องมาก และไปมีเรื่องใหม่ ที่ ทำให้สนใจอยู่ตลอดเวลาจนกระทั่งไม่ได้นึกถึงญาติพี่น้อง เลย ซึ่งในกรณีอย่างนี้มีน้อยรายมาก และผู้ที่ตายจากโลก มนุษย์มาเกิดอยู่ในโลกของโอปปาติกะนั้น

แม้ว่าจะหลับอยู่นานสักเพียงไรก็ตาม แต่ถ้าวันหนึ่งเขาจะต้องตื่นและเมื่อตื่นมาแล้ว ด้วยอำนาจความเคยชินเขาก็นึกถึงญาติพี่น้อง และทันทีที่นึกถึงก็จะเกิดความต้องการที่จะไปหา แล้วเขาก็จะไปถึงญาติพี่น้องได้ในทันที ยากที่ใคร ๆ จะยับยั้งเขาไว้ได้ และในเมื่อไปแล้วได้เห็นสภาพของญาติพี่น้องกำลังอยู่ในความเศร้าโศกเสียใจคิดถึงเขา เขาก็จะมีความเศร้าโศกเสียใจไปด้วย และพยายามที่จะหาทางปลอบโยน ถ้าหากว่าเขารู้ตัวว่าเขาตายจากโลกมนุษย์มาแล้ว บางคนก็อาจจะตัดใจได้บ้าง โดยคิดว่าเขากับเราอยู่คนละโลก แต่ส่วนมากจะทำใจไม่ได้ และถ้าหากเขาไม่รู้ตัวว่าตัวเองได้ตายจากโลกมนุษย์มาแล้ว ยังคิดว่าตัวเองยังเป็นคนอยู่ ถ้าคนอย่างนี้ ก็ยิ่งจะทรมานเขามาก และถ้าหากสันดานเดิมเป็นคนดีอริ้นมาก ไม่ค่อยจะฟังเหตุผลในสิ่งที่ขัดแย้งกับความเข้าใจเดิม ถ้าเป็นเช่นนี้ความทรมานของเขาก็จะยืดเยื้อต่อไปอีกนาน แต่ถ้าหากเขาไม่เป็นคนดีอริ้นอย่างนั้น เมื่อมีอุปปาติกะตนโดมาแนะนำให้เข้าใจถึงเรื่องความเป็นจริง และให้รู้จักปรับตัวเองเสียใหม่ให้

เหมาะสมในอันที่จะอยู่ในโลกของโอปปาติกะ ความทรمان ก็จะมีอยู่ไม่นาน แต่คนอย่างนี้หายาก เพราะเหตุนี้ท่านจึงอยากจะเตือนผู้ที่อยู่ในโลกมนุษย์ให้ละเว้นจากความเศร้า โศกเสียใจ

๒. คนที่รู้ตัวมาก่อนที่จะตาย และเคยมีความ เข้าใจถึงชีวิตที่จะเกิดใหม่อยู่บ้าง และเมื่อถึงคราวที่จะตาย จริง ๆ ก็ปล่อยวางได้ คนประเภทนี้เมื่อตายจากโลกมนุษย์ มาแล้ว จะมามีความสุขในโลกใหม่ที่ และแม้จะรู้ว่าญาติ พี่น้องมีความเศร้าโศกเสียใจอาลัยคิดถึงเขา เขาก็จะเป็น แต่เพียงสงสาร แต่ก็ไม่ทรمانเขา ถ้าหากมีทางที่จะช่วยได้ เขาก็จะพยายามช่วย แต่เมื่อเห็นว่าช่วยไม่ได้ เขาก็จะปล่อยวาง ท่านแนะนำให้นึกถึงตัวอย่างในเรื่อง มัฏฐกุนทลี ในคัมภีร์ ธรรมบท มัฏฐกุนทลี ตายในขณะที่ได้เห็นพระพุทธเจ้าแล้ว มีจิตเลื่อมใสมาก และรู้ตัวก่อนแล้วว่าต้องตายและปล่อยวางได้ เมื่อตายแล้วได้ไปเกิดเป็นเทพบุตร อยู่ในสวรรค์มีความสุขในทันทีที่เกิด แต่แล้วก็ได้มองเห็นพ่อมานั่งร้องไห้ที่ ป่าช้าทุกวัน จึงได้ลงมาปรากฏกายให้พ่อเห็น

และให้สติแก่พ่อ จนกระทั่งพ่อหายเศร้าโศก ทำให้พ่อกลายเป็นคนใจบุญ ไม่ตระหนี่เหมือนเมื่อก่อน ท่านบอกว่า ตัวอย่างเช่นนี้จะจริงหรือไม่ก็ตาม แต่ก็เป็นเรื่องที่มีข้อเท็จจริงและสอนใจคนได้ดีมากคนที่ตายไปแล้ว ญาติพี่น้องควรจะให้โอกาสและเวลาแก่เขา เพื่อให้เขาได้ปรับปรุงจิตใจของเขาให้เข้ากับโลกใหม่ จนกว่าเมื่อไร เมื่อเขานึกถึงเรื่องในโลกมนุษย์แล้วก็รู้สึกเฉยๆ ไม่มีเหตุการณ์อะไรที่จะทำให้จิตใจของเขาต้องเป็นทุกข์หรือกังวล นอกจากเมื่อมีอะไรที่จะทำให้เพื่อเป็นการช่วยเหลือมนุษย์ช่วยเหลือญาติพี่น้อง ก็ทำตามเหตุผลทำไปตามหน้าที่ โอบปาทิกะที่อบรมจิตใจของตัวเอง ให้มีลักษณะเช่นนี้ได้แล้วเท่านั้น ที่สมควรจะมาติดต่อกับมนุษย์ได้ ผู้ที่มีจิตอ่อนไหวไปตามเหตุการณ์ในหนหลังได้ง่าย ไม่ควรจะมาติดต่อกับมนุษย์ และมนุษย์ก็ไม่ควรจะทำอะไรชนิดที่จะเป็นเครื่องผูกพันให้เขาต้องมาวนเวียนอยู่กับตน มีโอบปาทิกะเป็นจำนวนมากที่วนเวียนอยู่ในโลกมนุษย์ คลุกคลีอยู่กับมนุษย์และมีความทุกข์ทรมานหลายอย่าง โอบปาทิกะประเภท

นี้ บางคนก็ช่วยให้พ้นไปจากความทรมานได้ แต่บางคนก็ช่วยยาก เพราะเขากลับใจไม่ได้ เท่าที่ท่านอธิบายมาให้ฟังนี้ ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้กับคนตาย ดูจะไม่เป็นการจำเป็น ท่านบอกว่า เป็นคนละเรื่องกับที่ท่านอธิบาย การทำบุญให้กับคนตายเป็นสิ่งที่ควรกระทำ แต่อย่าให้แก่พิธีมากนัก ควรจะทำโดยนึกถึงผู้ที่จะรับไทยธรรมคือ พระสงฆ์ หรือใครก็ตามที่จะรับการบริจาคจากญาติของผู้ตาย เมื่อเห็นว่าสิ่งใดที่จะเป็นประโยชน์และจำเป็นแก่ผู้รับ ก็ควรจะทำในสิ่งนั้น อย่าไปนึกถึงคนตายจนเกินไป เพราะคนตายจะได้รับกุศล ก็ต่อเมื่อเขารู้และอนุโมทนา และการที่จะรู้ถึงการกุศลที่ญาติพี่น้องกระทำไปให้ นั้น ก็ไม่จำเป็นจะต้องให้รู้เดียงนั้นคือหลังจากตายไม่นาน เพราะถึงแม้ว่าคนที่ตายไปแล้วจะรู้ว่าญาติพี่น้องทำบุญให้หลังจากตายมาเป็นเวลานาน ก็ได้ผล และโดยปรกติ เมื่อญาติพี่น้องทำบุญอุทิศให้กับคนตายนั้นก็มักจะมีพวกโอบปาดิกะบางตนรู้ถึงการกระทำอันนี้ และเก็บเอาไปบอกแก่คนที่ตายไป ในเมื่อผู้นั้นมีฐานะที่จะ

รับรู้ได้แล้ว ท่านบอกว่า ข้อนี้พวกมนุษย์ไม่ค่อยจะนึกถึง คอยแต่จะเป็นห่วงเหมือนกับว่าเขายังเป็นคนอยู่ เมื่อถึง เวลาकिनก็จะให้กินอะไรทำนองนี้เป็นต้น มนุษย์หาว่าไม่ว่า คน ที่ตายไปแล้วแต่ไม่รู้ตัวว่าตาย จะเป็นด้วยเพราะสำคัญผิด หรือว่าเพราะยังหลับอยู่ หรือเพราะอะไรก็ตามในระหว่างนี้ คนตายจะไม่ได้รับอะไรเลยและอีกประการหนึ่ง สิ่งที่จะเป็น ประโยชน์แก่คนตายนั้นคือกุศล ไม่ใช่วัตถุหรือสิ่งของที่ญาติ พี่น้องทำบุญไปให้ เพราะถึงอย่างไร เรื่องของการทำบุญนั้น ใครจะทำแทนกันไม่ได้ จะหยิบยื่นให้แก่กันเหมือนวัตถุไม่ได้ ในทำนองเดียวกับจะรับประทานอาหารแทนกันไม่ได้ คน ไหนรับประทาน คนนั้นอึด คนไหนไม่รับประทาน คนนั้น ก็ไม่อึด หรือเหมือนกับการเรียนหนังสือ จะเรียนแทนกันไม่ ได้ คนไหนเรียน คนนั้นรู้ คนไหนไม่เรียนคนนั้นไม่รู้ การที่ คนตายได้รับกุศลจากการอุทิศให้ นั้นหมายความว่า การ ทำบุญของญาติพี่น้องเป็นการเตือนความทรงจำถึงการกุศล ที่เขาเคยทำมาหรือไม่เช่นนั้น ก็เป็นการกระตุ้นให้กุศลที่มีอยู่ ในสันดานของเขาปรากฏ

ขึ้นมา เมื่อเขามีความคิดเป็นกุศลแล้ว กุศลที่เขา มีอยู่นั้นแหละคือตัวการสำคัญที่ทำให้เกิดผลต่างๆ ดังที่ต้องการ คือเมื่อปรารถนาสิ่งใด เขาก็จะได้สิ่งนั้นสมความปรารถนา และได้เท่าที่กุศลที่เขา มีอยู่เท่านั้น ท่านแนะนำให้คิดว่า สมมติว่า พระโพธิสัตว์ ซึ่งท่านได้ทำบุญมาแล้วมากมาย กุศลที่ท่านมีอยู่สามารถที่จะบันดาลให้เกิดผลได้มาก แล้วท่านจะอุทิศส่วนกุศลของท่านให้คนที่ตายไปแล้ว เพื่อที่จะให้เขาเหล่านั้นได้มีผลเหมือนอย่างท่านบ้าง คนที่ได้รับส่วนกุศลก็คือ คนที่ได้รับรู้ในการกระทำของพระโพธิสัตว์ แล้วมีจิตชื่นชมยินดีนั้น ผลที่จะเกิดขึ้นแก่เขาจะเหมือนกับผลที่เกิดกับพระโพธิสัตว์หรือไม่? ในเมื่อเขาผู้นั้นเป็นแต่เพียงคนทำบุญขึ้นธรรมดา ท่านบอกว่า ตัวอย่างอันนี้ให้เอาไปคิด จะได้ไม่มงงายในเรื่องการทำบุญให้กับคนตาย

ท่านบอกว่า มีอยู่เหมือนกัน บางคนพอตายจากโลกมนุษย์มาเกิดเป็นโอปปาติกะก็ได้รับกุศลทันทีในเวลาทีญาติพี่น้องทำบุญให้ในระหว่างที่กำลังทำบุญเกี่ยวกับงานศพ แต่บุคคลที่จะได้รับกุศลทันทีเช่นนี้ จะต้อง

เป็นคนเป็นบุคคลที่มีบุญมาพอสมควร และจะต้องเป็นคน
ที่รู้ตัวก่อนตาย เข้าใจเรื่องบุญเรื่องบาปดี เข้าใจเรื่องโลกนี้
โลกหน้าดี และในระหว่างที่ญาติพี่น้องทำบุญให้ นั้น ก็ยังอยู่
ที่บ้านเดิมของตัวเอง หรือไม่อยู่ แต่ก็ได้ให้เห็นการกระทำ
ของญาติพี่น้องทุกอย่าง และที่สำคัญที่สุดก็คือเขาปล่อยวาง
ได้ เขาไม่เศร้าโศกเสียใจที่ได้ตาย จากโลกมนุษย์มา และบาง
คนแทนที่จะเสียใจหรือเกิดความหวาดกลัวต่อความตาย ตรง
กันข้าม การตายทำให้เขาโล่งใจ เพราะได้พ้นมาจากภาวะที่
อึดอัด ภาวะที่ทุกข์ทรมานหลายอย่าง เช่นร่างกายแก่ทรุด
โทรม มีโรคเบียดเบียน มีความทุกข์ยากลำบากในเรื่องการทำ
มาหากินและเรื่องอื่นอีกหลายอย่าง บุคคลที่เตรียมตัวก่อนที่
จะตายมานานแล้ว เมื่อตายมาแล้วส่วนมาก เขาจะหัวเราะ
และรื่นเริงทันที และผู้ที่มาคอยต้อนรับก็จะแสดงความยินดี
ที่เขาได้พบ ญาติ เพื่อน หรือแม้จะเป็นคนอื่น แต่ก็เป็นคน
ที่เข้ากันได้กับพวกเขา ซึ่งจะทำให้พวกเขาเหล่านั้นมีความยินดีที่
เตรียมตัวมานานก่อนตาย คำนี้หมายความว่า

ได้ศึกษาธรรมะมานานจนกระทั่งเข้าใจดีแล้วถึงเรื่องชีวิตนี้ และชีวิตหน้า และไม่ประมาท เพราะไม่รู้ว่าจะตายวันไหน รู้แน่แต่เพียงว่ามันจะต้องตายแน่ เพราะฉะนั้นจึงได้หมั่นสร้างแต่ความดี สร้างบุญสร้างกุศลอยู่เสมอ คนประเภทนี้แหละที่เรียกว่าเตรียมตัวมานานแล้ว ก่อนที่จะตาย ท่านอยากที่จะแลเห็นคนในโลกมนุษย์ได้เตรียมตัวอย่างนี้ ซึ่งมันจะทำให้ภาวะของผู้ที่คอยช่วยเหลือผู้ที่ตายจากโลกมนุษย์มาเบาอกเบาใจขึ้น ไม่นหนักและยุ่งยากเหมือนอย่างที่ท่านแลเห็นอยู่ในทุกวันนี้

ท่านถามให้อีกนิดหนึ่งว่า เมื่อญาติพี่น้องทำบุญอะไรให้คนตายก็มักจะได้รับอย่างนั้น เช่นคนที่ตายไปเคยชอบรับประทานอะไร ก็ทำบุญสิ่งนั้นไปให้ และคนที่ตายไปก็ได้รับสิ่งนั้นจริง ๆ ท่านบอกว่า เรื่องนี้ต้องทำความเข้าใจให้ดี การที่คนตายได้รับของอย่างเดียวกับที่ญาติทำบุญไปให้นั้น ไม่ใช่เป็นเพราะของที่ทำบุญให้มันไปถึงคนตายโดยตรง หากแต่ว่าการทำบุญของญาติพี่น้องได้ทำให้จิตของเขาเกิดเป็นกุศลขึ้นมาและสิ่งของที่ญาติพี่น้องทำบุญไปให้มัน ได้ไปเตือน

ความจำถึงสิ่งที่เขาเคยชอบ แล้วเกิดความปรารถนาขึ้นมา
เดี๋ยวนั้น ครั้นแล้วของสิ่งนั้นจึงได้เกิดขึ้นแก่คนตายจงเข้าใจ
ให้ดีกว่า ถ้าการทำบุญของญาติพี่น้องไม่ได้ทำให้จิตที่เป็นกุศล
เกิดขึ้นในตัวเขาแล้ว สิ่งของที่ญาติพี่น้องทำให้จะไม่ถึงคน
ตายเลยเป็นอันขาด

เกิดเป็นทุกข์ ตายเป็นสุขจริงหรือ?

*ปัญหาข้อนี้ ไม่ได้มีใครเป็นผู้ถาม แต่ท่านปรารภ
ขึ้นมาเอง เนื่องจากท่านได้ไปฟังปาฐกถาที่แผนกธรรมวิชัย
เมื่อหลายอาทิตย์ล่วงมาแล้ว ซึ่งมีสุภาพสตรีผู้หนึ่งได้แสดง
ปาฐกถา ในหัวข้อว่า เกิดเป็นทุกข์ ตายเป็นสุข ซึ่งผู้แสดง
ปาฐกถาพยายามที่จะอธิบายให้ท่านผู้ฟังเห็นว่า การเกิดเป็น
ทุกข์อย่างไรและการตายเป็นสุขอย่างไร ท่านฟังแล้วท่าน
รู้สึกว่าจะไม่ตรงกับความเป็นจริงเกรงว่าคนส่วนมากจะเข้าใจ
ผิด เพราะโดยปกติก็มักจะ

*วิญญาน ฉบับที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๐

เข้าใจอยู่แล้วว่า ตายแล้วก็หมดเรื่อง พันทุกข์พันร้อนที่ฟังก็อาจเข้าใจว่าการตายเป็นความสุขจริงๆ แต่ความเป็นจริงแล้ว ถ้าหากคนไหนในขณะที่ตายเป็นสุขเกิดใหม่ก็เป็นสุข ถ้าในขณะที่ตายซึ่งไม่ว่าจะตายจากคนหรือตายจากโอบปาติกะ ถ้าในขณะที่ตายเป็นทุกข์ เกิดใหม่ก็เป็นทุกข์ จะไม่มีการกลับกันดังที่ว่า เกิดเป็นทุกข์ตายเป็นสุข

เมื่อท่านได้ปรารภให้ข้าพเจ้าฟังเช่นนี้ ก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่คนทั่วไปควรจะรู้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้พยายามซักถามรายละเอียด ซึ่งในที่สุดก็ได้ความดังต่อไปนี้

ท่านบอกว่า ขอให้นึกถึงพุทธพจน์ที่รู้จักกันว่า เมื่อจิตเศร้าหมอง ทุกคติก็เป็นอันหวังได้ เมื่อจิตไม่เศร้าหมอง สุขคติก็เป็นอันหวังได้ โดยธรรมดาในขณะที่คนเราจะตายจะควบคุมตัวเองไม่ได้ เหมือนกับคนที่นอนหลับสนิทแล้วฝัน ในขณะที่ฝันเราจะควบคุมตัวเองไม่ได้เหมือนในเวลาตื่น เมื่อเรานึกถึงเรื่องอะไรอยู่ หรือนึกวาดภาพอะไรอยู่ในใจ เราอาจจะนึกไปตามที่เรา

ปรารถนาได้ แต่ในเมื่อเราหลับแล้ว เราจะทำอย่างนั้นไม่ได้ และก่อนที่จะหลับ เราจะบอกกับตัวเองว่าให้ฝันอย่างนั้น อย่างนี้ ก็ยอมทำไม่ได้ แต่มันก็มีกฎอยู่ว่า :-

ถ้าโดยปกติในชีวิตประจำวัน เราเป็นคนทำอะไรมี เหตุผล มีสติสัมปชัญญะ รู้จักผิดรู้จักถูก และพยายามพูด แต่สิ่งที่ดี และนึกคิดไปในทางดีอยู่เสมอ ถ้าหากเราประพฤติ ตัวเช่นนี้ ก็หมายความว่า เราได้พยายามสร้างแต่วิบากของ ความดีให้เกิดขึ้นในสันดาน ถ้าหากเราเป็นคนมีสันดานดีดัง ที่กล่าวมา ก็เป็นอันหวังได้ว่าในขณะที่เรานอนหลับเราจะฝัน ดีเสมอ และในขณะที่กำลังจะตายก็เหมือนกัน จิตใจจะต้อง เป็นสุขไม่ขุ่นมัว จะมีแต่ความเบิกบานแจ่มใส จะเข้าใจอะไร ได้ถูกต้อง แม้จะอยู่ในภาวะของความหลับ หรือในภาวะของ คนหมดสติหมดความรู้สึกตัวเพราะใกล้จะตายก็ตาม ก็จะเป็นคนมีเหตุผล นึกคิดอะไรในขณะนั้น ก็จะประกอบไปด้วย สติสัมปชัญญะ เหมือนกับในเวลาตื่นที่เดียวในความหมาย ดังที่กล่าวมานี้แหละ ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า เมื่อจิตไม่เศร้า หมอง สุขคติเป็นอันหวังได้

หมายความว่าในขณะที่ตาย เมื่อใจเป็นสุข ตายแล้วก็จะ
เป็นสุขเช่นเดียวกัน ทั้งนี้เพราะอะไร?

ท่านบอกว่า เพราะวิบากของกรรมที่เป็นตัวนำ
ปฏิสนธิในตอนี้ จะเป็นผู้วางรากฐานของชีวิตในชาตินั้น
ทั้งหมด ซึ่งหมายความว่าตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย ชะตาชีวิต
จะต้องเป็นไปตามรากฐานที่วิบากอันเป็นตัวนำปฏิสนธินั้น
เป็นผู้กำหนดไว้ เพราะฉะนั้นในเมื่อขณะที่กำลังจะตายใจ
เป็นสุข ก็แสดงให้เห็นว่า วิบากของกุศลกำลังให้ผล และถ้า
หากในขณะที่กำลังจะตายนี้ ถ้าสังเกตเห็นได้ชัดว่า ในขณะที่
นั้นใจมีศรัทธามั่นคงในพระรัตนตรัย มีความเข้าใจลึกซึ้ง
ในคำสอนของพระพุทธเจ้า หรือเข้าใจอย่างลึกซึ้งในทางไหน
ก็ตาม เมื่อเกิดมาแล้วสมองของผู้นั้น ก็จะแจ่มใสทำอะไรได้
แม่นยำ เข้าใจอะไรได้รวดเร็ว และถ้าในขณะที่นั้นใจเต็มเปี่ยม
ไปด้วยความเมตตาปราณี ความเสียสละ ความกล้าหาญ
ความไม่กลัวตาย เมื่อเกิดมาแล้ว คุณสมบัติของสมอง ตลอด
ถึงบุคลิกลักษณะที่แสดงออกมาให้เห็นได้ในภายนอก ก็จะมี
บอกให้คนอื่นที่ชำนาญในการดูลักษณะรู้ได้

ทันทีว่า พื้นเดิมของเขาจะต้องเป็นคนมีความดีต่าง ๆ เหล่านี้
สภาพของวิญญาณในขณะที่กำลังจะตาย ตอนนี้เป็นตอนที่
สำคัญที่สุด ถ้าหากใจเป็นสุข เพราะมีแต่ความดีต่าง ๆ เมื่อ
เกิดมาแล้ว ก็จะมีแต่ความสุขเป็นไปตามสภาพของความดีที่
มีอยู่

อนึ่ง ในขณะที่กำลังจะตายนั้น ถ้าหากมีความ
ปรารถนาที่จะเกิดมาทำอะไร หรือต้องการจะเป็นอะไรถ้า
หากความปรารถนาอันนั้นหนักแน่นมั่นคง และมีเหตุผลพอ
ซึ่งหมายความว่า ความปรารถนาอันนั้นมีทางที่จะเป็นไปได้
เพราะความดีที่จะเกื้อกูลให้สำเร็จสมความปรารถนาอันนั้นมีอยู่
อย่างเพียงพอ สำหรับในกรณีอย่างนี้เมื่อเกิดมาแล้วใคร ๆ
ก็ไม่อาจที่จะเปลี่ยนความตั้งใจของเขาให้เป็นอย่างอื่น แต่
ถ้าความปรารถนาอันนี้ยังมีเหตุผลไม่พอ เขาก็อาจจะเปลี่ยน
ความปรารถนาอันนั้นได้ ในเมื่อต้องประสบกับความผิดหวัง
บ่อย ๆ แต่ถึงกระนั้นก็เปลี่ยนยากความปรารถนาอันมีมา
แต่เดิมนั้นจะเปลี่ยนไปได้ ก็เพราะมีความปรารถนาอย่าง
อื่นที่รุนแรงกว่าหนักแน่นกว่าซ่อนอยู่ในสันดาน เป็นความ
ปรารถนาที่

ไม่ได้แสดงออกในขณะที่กำลังจะตายเพราะไม่มีอารมณ์ที่จะ
 มากะตุน ความปรารถนาชนิดนี้ ถ้าหากไม่มีอารมณ์ หรือ
 ไม่มีใครมาค้ำยื้อให้ถูกจุดแล้ว มันก็จะเกิดขึ้นมาไม่ได้ ความ
 ปรารถนาที่ซ่อนอยู่นี้ ถ้าถูกค้ำยื้อออกมา และมีกำลังแข็ง
 แรงพอ เขาก็จะเปลี่ยนวิถีชีวิต ไม่เป็นไปตามความปรารถนา
 เดิม จงจำไว้ให้ดีว่า คนเราจะเปลี่ยนวิถีชีวิตไปในทางไหน
 ก็ตาม จะต้องมีส่วนฐานในทางนั้นมาก่อนเสมอ ถ้าพื้นฐาน
 เดิมไม่มีก็เปลี่ยนไม่ได้ เช่นสมมุติว่า นาย ก. หลายชาติมา
 แล้วนิสัยลักขโมยไม่มีเลย คนอย่างนาย ก. นี้ แม้จะให้คบ
 กับโจรคลุกคลีอยู่กับโจร หรือแม้จะถูกบังคับ ถูกเคี่ยวเข็ญให้
 เป็นโจร หรือจะให้รางวัลอย่างไรก็ตาม นาย ก. ก็ไม่มีทางที่
 จะเปลี่ยนชีวิตมาเป็นโจรได้เป็นอันขาดอย่างนี้เป็นต้น ใคร
 จะเปลี่ยนวิถีชีวิตไปในทางไหนเขาจะต้องมีส่วนฐานอย่างนั้น
 มาก่อน พระพุทธเจ้าทรงเปลี่ยนวิถีชีวิตของพระองค์ขึ้นมา
 ให้เลิกจากการเป็นโจรแล้วให้หันกลับมาบวช ซึ่งในที่สุดก็ได้
 สำเร็จเป็นพระอรหันต์ได้นั้นก็เพราะพื้นฐานของพระองค์
 มา

ในทางกุศลมีมากพอที่จะให้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ได้ พระพุทธองค์จึงเสด็จไปโปรดได้ ถ้าหากท่านมีพื้นฐานไม่พอแล้ว พระองค์จะทรงสอนให้ เป็นพระอรหันต์ไม่ได้เลย

ถ้าตายเป็นสุข เกิดก็ต้องเป็นสุข คำพูดประโยคนี้ ไม่มีการกลับกลายเป็นอย่างอื่น แต่ก็ต้องเข้าใจความหมาย ให้ดี และในทำนองเดียวกัน ถ้าตายเป็นทุกข์เกิดก็ต้องเป็นทุกข์ ซึ่งหมายความว่า ในขณะที่กำลังจะตาย ถ้าจิตใจเป็นทุกข์ เพราะวิบากของ อกุศล กำลังให้ผล ตายแล้วเกิดใหม่ก็ต้องเป็นทุกข์อีก เช่นบางคนเพราะมีความโลภหรือมีความรักที่ไม่มีเหตุผล ถึงคราวปล่อยวางก็ไม่รู้จักปล่อย ยังมีความรักความอาลัยในทรัพย์สมบัติในญาติพี่น้องหรือในสิ่งใดก็ตาม ทั้งที่รู้ว่าไม่มีทางที่จะเอาไปได้ และรู้แน่ที่จะต้องจากไปเดี๋ยวนี้ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาที่ทุกคนก็ต้องเป็นอย่างนี้ ซึ่งควรจะปล่อยวางได้แล้ว แต่ก็ไม่ปล่อย แสดงให้เห็นว่า ตัณหา ราคะ โมหะ อวิชชา อุปาทาน ที่สะสมเอาไว้กำลังให้ผล จิตใจจึงได้เป็นทุกข์ หรือบางคนในขณะที่

กำลังจะตายมีความอาฆาตพยาบาท ในใจเต็มไปด้วยโทสะ จิตใจเป็นทุกข์เร่าร้อน หรือบางคนเพราะเหตุที่เคยทำกรรมชั่ว และทำความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่นมามากในเวลาก่อนจะตาย ภาพของเหตุการณ์ในหนหลังมาปรากฏ หรือไม่เช่นนั้นบุคคล หรือสัตว์ที่ตัวเองเคยฆ่ามา หรือเคยทำความเดือดร้อนให้แก่เขา ซึ่งเขาได้ตายไปก่อนแล้ว และบัดนี้เขาซึ่งกำลังเกิดเป็น โอบปาติกะอยู่ได้มากอยตามล้างตามผลาญ เพราะความโกรธแค้นของเขา คนที่กำลังจะตายเมื่อได้เห็นภาพต่างๆ เหล่านี้ จิตใจก็ย่อมจะเต็มไปด้วยความทุกข์ทรมานต่างๆ อย่าลืมว่า ในขณะที่คนเรากำลังจะตายนั้น ควบคุมตัวเองไม่ได้เหมือนกับคนที่นอนหลับแล้วฝัน เพราะฉะนั้น ในเมื่อตัวเองได้ทำบาปเอาไว้มากในสันดานเต็มไปด้วยวิบากของความชั่วร้ายต่างๆ เมื่ออยู่ในฐานะอย่างนี้ ก็จะต้องตายอย่างเป็นทุกข์แน่นอนและเมื่อเกิดใหม่ ไม่ว่าจะเกิดเป็นคนหรือเป็นโอบปาติกะ ก็จะต้องได้รับความทุกข์ไปเกือบตลอดชาติ และถ้าหากไม่มีกุศลอันใดที่จะเข้ามาช่วยเหลือได้บ้างแล้ว ก็จะต้องอยู่ในความทุกข์ทรมานไปจนตลอด

ชีวิตที่เดียว คนในโลกมนุษย์ที่ได้รับความทุกข์อย่างนี้ก็มีให้เห็นอยู่ทั่วไป แต่ถึงกระนั้นภาพที่น่าสังเวชเหล่านี้ก็ยังไม่มากเท่ากับในโลกของโอปปาทิกะ

ท่านบอกว่า คนที่คิดฆ่าตัวตาย เพื่อหนีจากความทุกข์ในโลก ไม่มีแม้แต่รายเดียว ที่ตายแล้วจะเป็นสุข คนที่ถูกเขาฆ่าตาย ถ้าหากทำให้เป็นสุขได้เหมือนท่านมหาตมคานธี ตายแล้วก็มีความสุข ท่านมหาตมคานธีถูกคนร้ายยิงตายก่อนที่จะตาย แต่ท่านก็สังหรณ์ใจมาก่อนแล้วว่า อาจจะถูกฝ่ายปรปักษ์ฆ่า แต่ท่านก็ได้ปลงตกแล้ว และในขณะที่ถูกยิงและกำลังจะทรุดตัวลงไป ท่านก็ยังให้อภัยแม่เมตตาให้กับคนที่ยิง ความโกรธหรือความขุ่นเคือง แม้แต่เพียงนิดหนึ่งไม่มีในดวงใจของท่าน สำหรับท่านมหาตมคานธี เมื่อตายแล้วก็มีความสุขทันที อันนี้ท่านบอกว่า ท่านเข้าใจดีทีเดียว เพราะได้รู้จักและพบกันเสมออีกคนหนึ่ง คือ ท่านไซเครติส ท่านถูกบังคับให้ต้องดื่มยาพิษ ท่านนักปรัชญาของกรีกคนนี้ได้รู้จักสภาพของความตายเป็นอย่างดี ท่านไม่กลัวตายเลย ท่าน

เป็นผู้ให้แสงสว่างแก่มนุษย์ในยุคนั้น ท่านผู้นี้ก็อีกเหมือนกัน แม้จะได้ชื่อว่าตีหมาพิษฆ่าตัวเอง แต่ท่านก็เป็นสุขก่อนที่จะตาย และเมื่อตายแล้วท่านก็เป็นสุข คนที่ตายด้วยการถูกฆ่า หรือด้วยอุบัติเหตุใด ๆ ก็ตาม ถ้าหากใจเป็นสุขในขณะที่กำลังจะสิ้นใจ ก็เป็นอันหวังได้แน่นอนว่า เมื่อเกิดมาก็ต้องเป็นสุข แต่คนในโลกนี้ส่วนมากที่ฆ่าตัวตายหรือถูกฆ่าตาย หรือตายด้วยอุบัติเหตุ น้อยคนนักที่จะตายอย่างเป็นสุข ในขณะที่ตายมักจะได้รับการทรมานจากต้นหาราคะ จากความโลภ จากโมหะ หรือจากอวิชชาของตัวเอง เพราะฉะนั้นเท่าที่ท่านมองเห็นผู้เกิดใหม่ในโลกของโอปปาติกะ ที่มาจากสภาพดังที่กล่าวมานี้ ไม่ว่าจะร้ายไหนเมื่อท่านเห็นแล้วล้วนแต่เป็นภาพที่น่าสังเวชได้สร้างความหนักใจ ให้แก่คนที่มีหน้าที่คอยช่วยเหลือคนเหล่านี้มากมายเหลือเกินและด้วยเหตุนี้ อีกประการหนึ่ง ที่บุคคลในโลกของโอปปาติกะได้พยายามกันมาเป็นเวลานานนักหนาแล้วที่จะแจ้งข่าวอันนี้ให้มนุษย์ทราบ ในบางยุคก็รู้สึกว่างานอันนี้ได้รับผลดี คือมีคนในโลกมนุษย์ที่สามารถจะติดต่อ

กับคนที่อยู่ในโลกของโอปปาติกะ ได้อย่างสมบูรณ์ และมี
แพร์หลายพอที่จะทำให้คนในโลกเข้าใจเรื่องนี้ได้ถูกต้อง แต่
ในบางยุคอย่างที่นักประวัติศาสตร์เรียกว่ายุคมืด ยุคนี้เป็น
ยุคที่การติดต่อระหว่างโลกมนุษย์กับโลกโอปปาติกะทำได้
ยากอย่างที่สุด และถึงแม้จะมีบางคนอ้างว่าติดต่อได้ก็เป็น
ความหลอกลวงเสียมากกว่า ไม่ได้นำข่าวที่แท้จริงมาบอก
ให้กับมนุษย์เลย ก่อนจะจบตอนนี้ท่านยังแถมให้นิดหน่อย
ว่า สำหรับในยุคนี้ รู้สึกว่าจะจะเป็นยุคแห่งวิญญูณ เพราะ
คนที่ติดต่อกับโอปปาติกะได้ และได้ถ่ายทอดความรู้จาก
โลกโอปปาติกะมาสู่โลกมนุษย์นั้น ผู้ที่ทำได้ผลพอประมาณรู้
สึกว่ามีอยู่ทั่วไปและมีอยู่หลายประเทศ แต่ที่นับว่าสมบูรณ์
จริง ๆ นั้น ยังไม่มีเลยไม่ว่าจะเป็นแห่งนี่คือที่สำนักคั่นคว่า
ทางวิญญูณนี้ หรือที่ไหนก็ตาม เพราะตราบไตที่ยังไม่มีการ
พิสูจน์ออกมาอย่างขาวสะอาดว่าคนที่ได้ตาทิพย์มีจริง คนที่
ได้มโนมยิทธิมีจริง การถ่ายทอดความรู้ ระหว่างโลกทั้งสอง
จะเป็นไปอย่างสมบูรณ์ไม่ได้

บรรดาคนที่ตายไป คนประเภทไหน ที่ติดต่อกับได้ คนประเภทไหน ที่ติดต่อกับไม่ได้

* ในจำนวนคนที่เชื่อว่า โอบปาติกะมีจริง คนเราตายแล้วไม่สูญ ตายแล้วก็ยังมีชีวิตนั้น ส่วนมากมักจะเข้าใจว่า คนที่ตายสามารถที่จะติดต่อกับทุกคนโดยไม่ทราบข้อเท็จจริงว่า ในจำนวนคนที่ตายไปนั้น น้อยคนมากที่จะติดต่อกับได้ ฉะนั้นคนที่มาขอให้ข้าพเจ้าช่วยติดต่อกับญาติพี่น้องที่ตายไป ทุกคนที่มาก็มักจะตั้งความหวังไว้ก่อนว่า ข้าพเจ้าคงจะช่วยติดต่อกับให้ สำหรับคนที่เคยเชื่อข้าพเจ้า และเคยมาฟังคำบรรยายของข้าพเจ้าบ่อยๆ เมื่อข้าพเจ้าบอกว่ายังติดต่อกับไม่ได้ ก็ไม่มีปฏิกิริยาอะไร แต่สำหรับในรายที่ฟังข่าวมาจากคนอื่นว่า ข้าพเจ้าติดต่อกับคนที่ตายได้ และตัวเองไม่มีความรู้เกี่ยวกับ

เรื่องโอบปาติกะเป็นพื้นฐานอยู่เลย เมื่อข้าพเจ้าปฏิเสธว่ายังติดต่อกันไม่ได้ ก็มักจะมีปฏิริยาไปในทางเข้าใจว่า ข้าพเจ้าเป็นคนหลอกลวง ไม่เป็นจริงดังข่าวที่เขาทราบมา ซึ่งบุคคลประเภทนี้จะมาเพียงครั้งเดียว แล้วก็หายหน้าไปเลย ไม่มาติดตามคอยถามว่าเดี๋ยวนี้ติดต่อกันได้แล้วหรือยัง และสำหรับรายที่ตัวเองมีความเชื่อมาก่อนว่าญาติพี่น้องของเขาจะต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ เมื่อผิดหวังจากที่นี้ก็ไปถามที่อื่น ซึ่งในที่สุดบางคนก็ถูกหลอก เพราะที่สำนักบางแห่งนั้น เขามีวิธีที่จะทำให้คนที่มาไม่ผิดหวัง คือถามอะไรตอบได้เสมอ ต้องการจะรู้อะไรบอกได้ทั้งนั้น เวลาที่คนทิ้งมงายในเรื่องนี้มีมาก บางคนก็ถึงกับเสียเงินเสียทองไปไม่ใช่น้อย อันที่จริง ข้าพเจ้าไม่เป็นห่วงและไม่เดือดร้อนอะไรเลย ที่ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อ และเป็นการตีเสียดอีกที่คนมากไม่เชื่อ เพราะจะทำให้ข้าพเจ้าได้มีเวลาทำงานอย่างอื่นที่มีสาระมากกว่านี้ การที่ข้าพเจ้าต้องเขียนเรื่องนี้ ก็เพราะข้าพเจ้าได้เสียเวลามากมาแล้ว ในการที่ต้องอธิบายซ้ำๆ ซากๆ ว่าเหตุใดจึงติดต่อกันได้

เหตุใดจึงติดต่อกันไม่ได้ให้คนที่มาถามฟัง ซึ่งเรื่องที่อธิบายนั้นก็ซ้ำ ๆ กับที่เคยอธิบายให้คนอื่นฟังมาแล้ว คิดว่าควรจะได้เขียนเรื่องนี้ไว้ให้เป็นหลักฐานเสียที จะได้ไม่ต้องเสียเวลาอธิบายบ่อย ๆ ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงได้เรียนถามโอบปาติกะหลายท่านด้วยกัน ซึ่งทุกองค์ได้ให้รายละเอียดดังต่อไปนี้ :-

ก่อนอื่น ท่านบอกว่า จะต้องนึกเสียก่อนว่า คนที่ตายไปนั้นคือคนที่เกิดใหม่ อยู่ในสิ่งแวดล้อมอันใหม่เพราะฉะนั้นจะให้ทำอะไรเหมือนกับคนที่อยู่ในโลกมนุษย์เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ อย่าเอาความเคยชินจากโลกมนุษย์ไปใช้กับผู้ที่อยู่ในโลกของโลกของโอบปาติกะ ขอให้นึกถึงตัวเอง เมื่อมาเกิดในโลกนี้ เราก็ลืมความหลังกันทั้งหมด ไม่สนใจในเรื่องที่ผ่านมาแล้ว และเราทุกคนก็มีเรื่องใหม่ มีปัญหาเฉพาะหน้าที่จะต้องทำ ที่จะต้องสนใจอยู่ตลอดเวลา คนที่อยู่ในโลกของโอบปาติกะส่วนมากก็มักจะอยู่ในสภาพอย่างนี้ เพราะฉะนั้นอย่าไปหวังว่า คนที่ตายไปแล้วจะขอให้เขามาติดต่อกับมนุษย์ได้ง่าย ๆ

โดยธรรมชาติผู้ที่ตายไป ที่สามารถจะมาติดต่อกับมนุษย์ได้
 ง่ายนั้น ข้อสำคัญก็คือ เวลาจะสิ้นใจมีสติ คือรู้ตัวว่าจะต้อง
 ตาย แล้วก็เต็มใจที่จะตาย ปล่อยวางได้คือไม่เป็นห่วงถึง
 ชีวิตที่จะต้องดับ ไม่เป็นห่วงที่จะต้องพลัดพรากจากญาติ
 พี่น้องจากทรัพย์สมบัติ และเป็นคนที่มีความเชื่ออยู่แล้วว่า
 ตายแล้วจะต้องเกิดอีก ตายแล้วไม่สูญ บุคคลประเภทนี้เมื่อ
 ตายไปแล้ว มีโอกาสที่จะติดต่อดีได้ง่าย เพราะบุคคลประเภท
 นี้เมื่อตายไปแล้วจะไม่ได้รับความทรมาน การตายเป็นการ
 พ้นทุกข์จริง ๆ แต่ถึงกระนั้น ก็ควรจะรู้ไว้ด้วยว่า คนที่ตาย
 ไปในลักษณะที่เป็นสุขเช่นนี้ เมื่อตายไปแล้วก็มักจะไปเสวย
 สุขอยู่ในสวรรค์ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับโลกมนุษย์เลย บุคคล
 ประเภทนี้ในระยะแรก ๆ ก็จะไม่นึกถึงโลกมนุษย์ เพราะว่า
 สิ่งที่สวยงาม สิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ที่ไม่เหมือนกับในโลกมนุษย์
 ทำให้คนเหล่านี้มีความสุขเพลิดเพลินจนลืมนึกถึงความ
 หลับ และเขาเองก็คิดว่าไม่นานเท่าไรที่เที่ยงชมที่นั่นที่นี้ แต่
 เมื่อนับเวลาในโลกมนุษย์แล้วอาจจะกินเวลาเป็นปี ๆ หรือนับ
 เป็นสิบ ๆ ปีก็ได้ ทั้งนี้สุดแล้วแต่

พื้นฐานในทางจิตใจ กล่าวคือ ถ้าคนไหนไม่ว่าจะไป
 สนุกสนานเพลิดเพลินอย่างไรก็ตาม อดที่จะนึกถึงพ่อแม่
 ญาติพี่น้อง อดที่จะนึกถึงบุคคลในครอบครัวไม่ได้เมื่อตัวเอง
 ได้กินอะไรได้เห็นอะไร ก็อยากจะให้คนที่ตนเองรักได้กิน ได้
 เห็นอย่างนั้นบ้าง สำหรับบุคคลที่มีพื้นนิสัยอย่างนี้ก็มีระยะ
 เวลาสั้นในอันที่จะนึกถึงญาติพี่น้อง ซึ่งบางคนอาจจะกิน
 เวลาหลังจากที่ได้ตายมาจากโลกมนุษย์เพียงวันเดียวหรือ
 ไม่ถึงวันก็ได้ แต่บางคนก็อาจจะนานกว่านั้น แต่ถึงกระนั้น
 เขาก็อาจจะยังไม่มาในเมื่อรู้สึกว่าเป็นไปแล้วไม่มีประโยชน์ ไป
 ช่วยเหลืออะไรไม่ได้ ไปติดต่้ออะไรไม่ได้ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม
 บุคคลประเภทนี้สักวันหนึ่ง เขาคงจะต้องมาเยี่ยมญาติพี่น้อง
 ในโลกมนุษย์ แต่คำว่า วันหนึ่ง ในที่นี้ บางคนอาจจะต้องใช้
 เวลาถึง ๑๐ ปี ๒๐ ปี หรืออาจจะมากกว่านั้นก็ได้ กว่าจะ
 มาเยี่ยมญาติพี่น้องในโลกมนุษย์จึงจำไว้ว่า สำหรับบุคคลที่
 กำลังเสวยสุขอยู่ในดินแดนแห่งสวรรค์นั้น โดยปกติแล้วไม่
 อาจที่จะไปเชิญให้มาติดต่อกับญาติพี่น้องได้ ถ้าหากเขายัง
 ไม่สมัครใจที่จะมา

จิตใจทุกอย่าง สิ่งเร้าภายนอกไม่มีอิทธิพลเหนือ เช่นตัวอย่าง คนที่ตายมา ถ้าไม่รู้สึกรู้ว่าตนเองตาย แม้จะตื่นขึ้นมาแล้วยัง อยู่ที่บ้านก็ตาม ก็จะไม่เห็นซากศพของตัวเองและบางคนถ้า จิตใจวิปริตมากอย่างที่เรียกในโลกมนุษย์ว่าเป็นโรคจิต หรือ เป็นโรคประสาทอย่างแรง ก็จะไม่เห็นแต่ภาพที่จิตใจของตัวเอง สร้างขึ้นมา ได้ยินเสียงที่จิตใจของตัวเองสร้างขึ้นมา ซึ่งทั้ง ภาพและเสียงเหล่านี้เป็นภาพมายา คือเห็นไปเอง ได้ยินไปเอง เพราะเหตุที่สภาพของร่างกายขึ้นอยู่กับอำนาจของจิตใจ ล้วน ๆ เช่นนี้ เพราะฉะนั้น บางคนจึงสามารถที่จะหลับอยู่ได้ เป็นเวลาดังสิบ ๆ ปี หรือร้อย ๆ ปี

การนอนหลับในโลกของโอปปาติกะ ถือเป็นการพักผ่อนเช่นเดียวกันกับในโลกมนุษย์ และบางคนด้วยอำนาจ แห่งวิบากของกุศล ก็อาจจะทำให้เขาต้องหลับอยู่นาน ที่ว่า เป็นด้วยอำนาจแห่งวิบากของกุศล ก็เพราะบุคคลประเภท นี้ ถ้าฟื้นขึ้นมาแล้ว จะต้องได้รับความทุกข์ทรมานอันเนื่อง มาจากบาปกรรมที่ได้ทำไว้ บุคคลประเภทนี้ ก็คือพวกที่ตาย ด้วยอุบัติเหตุหรือถูกฆ่าตาย

การตายด้วยอุบัติเหตุก็ดี การถูกฆ่าตายก็ดี เป็นกฎตายตัวที่เดียวว่า จะต้องเนื่องมาจากวิบากของอกุศลอย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่เช่นนั้นเขาจะตายในลักษณะนั้นไม่ได้ แต่เพราะเหตุที่เขาไม่ใช่มีแต่บาป ในระหว่างที่เป็นคนอยู่ที่ได้สร้างกุศลไว้มาก ด้วยอำนาจของกุศลอันนี้เอง ช่วยให้เราได้อยู่ในความสงบสุขไปได้นานเท่าที่วิบากของกุศลอันนั้นจะพึงอำนวยให้ได้ เพราะฉะนั้นจึงมีตัวอย่างมากมาย ซึ่งคนที่ตายด้วยอุบัติเหตุหรือถูกฆ่าตายได้นอนหลับอยู่เป็นเวลานาน บุคคลประเภทนี้ ก็เป็นอีกพวกหนึ่งที่จะติดต่อกันที่ไม่ได้หลังจากตาย คนที่ตายด้วยอุบัติเหตุหรือถูกฆ่าตาย บางคนก็หลับอยู่ไม่นาน ไม่ช้าก็ฟื้นขึ้นมา พวกนี้เมื่อฟื้นขึ้นมาใหม่ๆ ทั้งสภาพของร่างกาย และจิตใจจะเหมือนกับสภาพก่อนตาย แต่ถ้าเขารู้ตัวว่า เขาตายมาแล้วและมีจิตใจที่เป็นกุศลเกิดขึ้นบ้าง เช่นไม่อาฆาตพยาบาทคนที่ฆ่าหรือไม่เช่นนั้นก็ปลงตกที่ตัวเองต้องตายด้วยอุบัติเหตุหรือถูกฆ่าตายเช่นนั้น โดยสำนึกได้ว่าเนื่องมาจากกรรมของตัวเอง สำหรับคนที่คิดได้แบบนี้ ก็มีทางจะ

ฟื้นคืนดีได้ง่าย คือร่างกายจะหายจากสภาพความเจ็บปวดได้เร็ว แต่ถ้าหากคนไหน แม้จะฟื้นขึ้นมาแล้ว ก็ไม่รู้สึกรู้สีกว่าตัวเองได้ตายมาจากโลกมนุษย์แล้ว และบางคนแม้จะรู้สึกว่าได้ตายแล้วก็ตาม แต่ก็ยังปล่องลอยวางไม่ได้ ยังมีความอาฆาตพยาบาทอยู่ หรือเป็นห่วงคนนั้นคนนี่ เป็นห่วงสิ่งนั้นสิ่งนี้อยู่ บุคคลประเภทนี้ทั้งร่างกายและจิตใจจะฟื้นคืนดีได้ยาก ในกลุ่มของคนประเภทนี้บางคนก็สติเสียไปแล้ว คือความจำอะไรในหนหลังเลอะเลือนไปหมด เหมือนกับคนที่ถูกตีที่สมองไม่ถึงตายแต่ความจำเลอะเลือน สติสัมปชัญญะสูญเสีย บุคคลที่อยู่ในลักษณะเช่นนี้ แม้จะตามมาให้พบกับญาติพี่น้องได้ แต่ก็ไม้อาจจะบอกเรื่องราวต่าง ๆ ให้กับญาติพี่น้องได้ และอีกพวกหนึ่งถึงแม้สติสัมปชัญญะจะยังดีอยู่บ้างแต่ความนึกคิดก็มักจะวิปริตไม่อยู่กับร่องกับรอย บุคคลประเภทนี้ก็หวังผลในการติดต่อดียากคนที่ตายด้วยโรคภัยไข้เจ็บ ซึ่งในขณะที่จะสิ้นใจไม่รู้สึกรู้สีกว่า เมื่อมาเกิดเป็นโอปปาติกะในระยะแรกๆ ก็จะไม่รู้สึกรู้สีกว่าบุคคลประเภทนี้อาจจะหลับอยู่นานหรือ

ไม่นานก็ตาม บางคนเมื่อตื่นขึ้นมาแล้วหากวิบากของอกุศลให้ผลในขณะนั้น ก็จะต้องไปเสวยกรรม คือไปได้รับความลำบากอยู่ในอบายภูมิ สำหรับบุคคลประเภทนี้ก็ยากที่จะตามตัวมาให้พบกับญาติพี่น้อง และบางคนที่มีบาปกรรมมาก พอตื่นขึ้นมา ก็จะพบว่าตัวเองอยู่ในสภาพที่มีแต่การทรมานต่าง ๆ จะไปไหนมาไหนไม่ได้โดยอิสระ บุคคลประเภทนี้ ก็ตามตัวมาไม่ได้คนที่ตายด้วยโรคภัยไข้เจ็บ ซึ่งในขณะที่ยังมีชีวิต แม้จะไม่สีกตัวก็ตาม แต่ถ้าหากฟื้นเดิมเป็นคนมีจิตใจเป็นกุศลอยู่เสมอ เมื่อตื่นขึ้นมาในโลกของโอปปาติกะก็จะพบว่า ตัวเองตื่นขึ้นมาในท่ามกลางของสิ่งแวดล้อมที่ทำให้มีความสบาย ซึ่งบุคคลประเภทนี้ ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า บางคนก็อาจจะนึกถึงญาติพี่น้องได้เร็ว แต่บางคนนานกว่าจะนึกถึงญาติพี่น้อง สำหรับบุคคลที่ตายในลักษณะที่ไม่รู้สึกตัวนี้ บางคนก็อาจจะนอนหลับอยู่นาน ซึ่งในระหว่างที่หลับอยู่นี้ก็ย่อมจะติดต่อกับญาติพี่น้องไม่ได้

จากตัวอย่างโดยสิ่งของที่เล่ามาให้ฟังนี้ จะเห็นได้ว่าบุคคล
 ที่ตายไปแล้ว ที่มีโอกาสจะมาติดต่อกับญาติพี่น้องได้ง่าย
 และติดต่อกันได้หลังจากตายไม่นานนั้น ท่านย้ำให้ฟังว่า ไม่ใช่
 หนึ่งในร้อย โดยประมาณแล้วจะต้องกล่าวว่าหนึ่งในพันหรือ
 อาจจะมีมากกว่านั้นเพราะฉะนั้น สำหรับผู้ที่ได้ทราบมาว่าราย
 นั้นติดต่อกันได้ ก็อย่าได้เข้าใจเป็นอันขาดว่า พ่อแม่ญาติพี่น้อง
 หรือใครก็ตามที่ตายไปจะต้องติดต่อกันได้ง่ายๆ เหมือนกับราย
 นั้นรายนี้

ข้าพเจ้าได้เรียนถามท่านอีกอย่างหนึ่งว่า แล้วก็อย่าง
 ท่าน ซึ่งมาให้คำแนะนำอยู่ที่นี่ ก็ปรากฏว่ามีหลายองค์ และ
 ทำไมอย่างนี้จึงติดต่อกันได้ง่าย ท่านอธิบายให้ฟังว่า สำหรับ
 โอบปาดิกะ อย่างท่านนี้เป็นอีกประเภทหนึ่ง การที่ท่านมา
 ติดต่อกับโลกมนุษย์ก็เพราะมีความเมตตา ปรรณนาที่จะ
 ใ้มนุษย์ได้รู้ถึงชีวิตที่ตัวเองจะต้องพบหลังจากตาย และ
 ต้องการที่จะใ้มนุษย์ได้รู้จักผิด รู้จักถูก รู้จักบุญ รู้จักบาป
 ซึ่งบุคคลที่มีหน้าที่เหมือนอย่างท่าน ถึงแม้จะมีมากก็จริง แต่
 ถ้า

เทียบกับจำนวนของโอบปาติกะทั้งหมดที่มีอยู่ในโลกของท่าน ก็ต้องพูดว่าเป็นจำนวนเล็กน้อยอย่างที่สุด ไม่ทราบว่าจะคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ได้อย่างไร จะว่าหนึ่งในล้าน หรือหนึ่งในโกฏิหรือหนึ่งในอะไรก็ตาม ก็ยากที่จะพูดให้ถูกต้องตามความเป็นจริงได้ แต่ถึงกระนั้นก็อย่าลืมนะว่า พวกโอบปาติกะที่เต็มใจจะมาติดต่อกับโลกมนุษย์เหมือนอย่างท่านนั้น จะต้องใช้เวลาศึกษาและอบรมตัวเอง แต่ละคนซึ่งถ้าคิดตามเวลาในโลกมนุษย์แล้ว ก็ต้องนับเป็นปี ๆ ทีเดียว เพราะฉะนั้นอย่าไปหวังว่าเราจะติดต่อกับคนที่ตายไปแล้วได้ง่าย ๆ แม้จะมีบุคคลที่เป็นสื่อกลางสามารถจะติดต่อก็ได้ตาม.

(จบเล่ม ๑)

แว่วเสียงสวรรค์ เล่มที่ ๑

ในขณะที่คนเราลึ้นใจ จะมีความเจ็บปวด
อย่างแสนสาหัสหรือไม่ ? และเมื่อตายไปแล้ว

ความเจ็บป่วยจะยังมีอยู่หรือไม่ ?

สหายไยระหว่างกายเนื้อกับกายทิพย์คืออะไร ?

จะปฏิบัติอย่างไรกับคนที่เพิ่งตายใหม่ๆ ?

เกิดเป็นทุกข์ ตายเป็นสุข จริงหรือ ?

บรรดาคนที่ตายไป คนประเภทไหนที่ติดต่อกับได้

คนประเภทไหนที่ติดต่อกไม่ได้

“แว่วเสียงสวรรค์” ชื่อนี้ฟังดูคล้ายกับ
จะมีความหมายในทางโรแมนติค คือใน
ทำนองรักๆ ใคร่ๆ แต่ความเป็นจริงแล้ว
ชื่อนี้หาได้มีความหมายไปในทำนองนั้นไม่
แว่วเสียงสวรรค์ ในที่นี้ ข้าพเจ้าหมายถึง
การได้ยินเสียงจากโอบปาดิกะผู้ที่อยู่ในสวรรค์
เป็นการได้ยินเสียงจริงๆ โดยผ่านการเข้าสมาธิ
ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวไว้แล้วในฉบับก่อนว่า
ข้าพเจ้าจะทำการบันทึกเรื่องราวเหล่านี้ไว้
ในเทปในระหว่างที่มีการติดต่อ และทำต่อหน้า
บุคคลหลายคนเพื่อบันทึกหลักฐานเอาไว้
สำหรับให้คนภายหลังได้ศึกษาหาความรู้
เกี่ยวกับเรื่องโอบปาดิกะโดยเฉพาะ

รายนามผู้มีจิตศรัทธาร่วมทำบุญ
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-Book)
(หนังสือ อ.พร รัตน์สุวรรณ)

๑. ห้างทองเทพน้ำชัย (เตาปูน)
โดย คุณแหลม-คุณชลิกา โรจนโกศล และครอบครัว ๘,๐๐๐ บาท
๒. ห้างทองเทพน้ำชัย (นนทบุรี) โดยคุณชาญวิทย์ ถนัดธรรมกุล ๖,๐๐๐ บาท
๓. คุณอวยชัย-คุณศมานันท์ ถนัดธรรมกุล และครอบครัว ๑๔,๐๐๐ บาท
๔. ดร.นันทพล-คุณอโณทัย-คุณวันปิยะ โรจนโกศล ๓,๐๐๐ บาท
๕. คุณพจน์-คุณกาญจน์ดิณ-คุณกฤษณ์พีระ รัตน์ธรรมศรี ๓,๐๐๐ บาท
๖. คุณทศพล-คุณภคมน-ด.ญ.สุภัทสร-ด.ญ.วรัปสร ถนัดธรรมกุล ๑๖,๐๐๐ บาท
๗. โรงงานทองเทพน้ำชัย ๑๕,๐๐๐ บาท
๘. คุณอภิรักษ์ ถนัดธรรมกุล ๓,๐๐๐ บาท
๙. คุณธงชัย-คุณนฤมล-คุณวรัญญา จึงประพฤติ และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท
๑๐. ครอบครัวศรีสุธัญลักษณ์ ๙,๐๐๐ บาท
๑๑. คุณยั่ว-คุณพรมา หอมศิริวรรณ, คุณสิทธิชัย-คุณปาริชาติ
ด.ช.วณฤทธิ-ด.ญ.อุสา หอมศิริวรรณ และ
บริษัท สำนักกฎหมาย สิทธิชัยแอนด์แอสโซซิเอทส์ จำกัด ๑๕,๐๐๐ บาท
๑๒. คุณศักดิ์-คุณรัชนี วงศ์กวีสกุล และครอบครัว ๑๕,๐๐๐ บาท
๑๓. คุณพ่อเม้งซี่ แซ่ไฉ้ว-คุณแม่เอาบ้วย แซ่ตั้ง ๓,๐๐๐ บาท
๑๔. คุณพ่อเล็ก-คุณแม่สินี ถนัดธรรมกุล ๓,๐๐๐ บาท
๑๕. คุณพ่อใจเกียง แซ่แต้-คุณแม่เง็กเกี้ยว แซ่เลี้ยง ๓,๐๐๐ บาท
๑๖. คุณอรพรรณ-คุณรักษ์พงษ์ ถนัดธรรมกุล ๓,๐๐๐ บาท
๑๗. ห้างทองไทยศิลป์ ๑ โดยคุณวิศรุต-คุณรัชนี บุญบรรเจิดสุข ๕,๐๐๐ บาท

๑๘. ห้างทองไทยศิลป์ ๒

โดย คุณสุวรรณ-คุณลภัก บุญบรรเจิดสุข และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท

๑๙. ห้างทองไทยศิลป์ ๓

โดย คุณสุรชาติ-คุณกิตติมา บุญบรรเจิดสุข และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท

๒๐. คุณพ่อประเสริฐ-คุณแม่อาลัย บุญบรรเจิดสุข ๓,๐๐๐ บาท

๒๑. คุณจีระชัย-คุณทัศนีย์ ไกรกังวาล และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท

๒๒. คุณกิตติ-คุณวันทนี รัตนศรีวิจิตร และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท

๒๓. คุณดาพี่เอี้ยง แซ่ฉั่ว-คุณยายไซว แซ่ลิ้ม ๓,๐๐๐ บาท

๒๔. คุณเอี้ยงฮวง บุญบรรเจิดสุข ๖,๐๐๐ บาท

๒๕. คุณทวี-คุณนัยนา ลีลาเวชบุตร ๓,๕๐๐ บาท

๒๖. คุณศุภกฤต ลีลาเวชบุตร และครอบครัว ๓,๐๐๐ บาท

๒๗. คุณปริญญา-คุณลานี ลีลาเวชบุตร ๓,๐๐๐ บาท

๒๘. คุณภิญญดา ลีลาเวชบุตร ๓,๐๐๐ บาท

๒๙. ครอบครัวอมรสิทธิ์ ๘,๐๐๐ บาท

๓๐. คุณชัชชัย จันทร์ศุภฤกษ์ ๓,๐๐๐ บาท

๓๑. บริษัท ปารมิตา สตุติโอ จำกัด ๓,๐๐๐ บาท

๓๒. ครอบครัวหงส์เงิน ๕,๐๐๐ บาท

๓๓. คุณณัฐพล-คุณศุภาวณี ศรีสุธัญลักษณ์ ๓,๐๐๐ บาท

๓๔. คุณนริศ เวียงแสน-คุณแม่บุญมี คำเอี่ยม ๓,๐๐๐ บาท

๓๕. คุณสุวัชร เล็กศรีสกุล และครอบครัว ๓,๐๐๐ บาท

ณ วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๓

